

СЮЗАН КОЛИНС

ВЪЗПЛАМЕНЯВАНЕ

Част 2 от „Игрите на глада“

Превод от английски: Деница Райкова, 2010

chitanka.info

*На родителите ми,
Джейн и Майкъл Колинс
и на родителите на съпруга ми
Дикси и Чарлс Прайър*

ЧАСТ І

ИСКРАТА

Стискам манерката в ръце, макар че топлината на чая отдавна е излетяла в ледения въздух. Стягам здраво мускули, за да посрещна студа. Ако точно в този миг се появи глутница диви кучета, шансовете да се покатеря на някое дърво, преди да ме нападнат, не са на моя страна. Би трябвало да стана и да се поразтъпча, защото ръцете и краката ми са изтръпнали. Но вместо това седя неподвижна като камъка под мен и гледам как над гората бавно изгрява зора. Не мога да се боря със слънцето. Мога само да наблюдавам безпомощно как то ме въвлича в един ден, който от месеци ме изпълва с ужас.

Към обяд те ще са тук, в Градчето на победителите. Репортерите, снимачните екипи и дори старата ми придружителка Ефи Тринкет, ще са пристигнали от Капитола в Окръг 12. Питам се дали Ефи все още ще е с онази глупава розова перука или ще се е издокарала с някакъв друг неестествен цвят специално за Турнето на победата. Ще ме чакат и други. Персонал, който да се грижи за всяка моя нужда по време на дългото пътуване с влак. Подготвителен екип, който да ме разкрасява за публичните ми изяви. Моят стилист и приятел, Цина, дизайнерът на великолепните дрехи, които накараха публиката да ме забележи в началото на Игрите.

Ако зависеше от мен, щях да се помъча напълно да забравя Игрите на глада. Никога да не говоря за тях. Да се преструвам, че не са нищо друго, освен лош сън. Но Турнето на победата прави това невъзможно. То е стратегически планирано така, че да се падне по средата между ежегодните Игри и по този начин Капитолът поддържа ужаса близък и свеж. Ние, жителите на окръзите, сме не само принудени да си спомняме всяка година желязната хватка, в която ни държи властта на Капитола, но и сме длъжни да я честваме. А тази година аз съм една от звездите на шоуто. Ще трябва да пътувам от окръг на окръг, да се изправам пред ликуващите тълпи, които тайно ме ненавиждат, да гледам в лицето хората, чиито деца съм убила...

Слънцето упорито държи да изгрее, затова се заставам да се изправам. Всичките ми стави проскърцват недоволно, а левият ми крак е

бил неподвижен толкова дълго, че минават няколко минути, докато пак започна да го усещам. В гората съм от три часа, но тъй като не съм правила истински опит за ловуване, нямам какво да покажа като доказателство за това. За майка ми и малката ми сестра Прим това вече няма значение. Те могат да си купуват месо от месарницата в града, макар че всички предпочитаме пресния дивеч. Но най-добрият ми приятел Гейл Хотърн и семейството му ще разчитат на днешния улов и не мога да ги разочаровам. Тръгвам да обиколя заложените капани, което ще ми отнеме час и половина. Когато ходехме на училище, следобед проверявахме капаните, ловувахме, беряхме растения и пак ни оставаше време да се върнем в града и да ги изтъргуваме. Но сега, когато Гейл работи във въглищните мини — а аз по цял ден нямам какво да правя, — тази задача се пада изцяло на мен.

Гейл сигурно вече е отишъл на работа, спуснал се е в дълбините на земята с ужасния асансьор, от който ти се обръща стомахът, и разбива някой въглищен пласт. Знам какво е там долу. В училище всяка година ни водеха на обиколка в мините като част от обучението ни. Когато бях малка, беше просто неприятно. Тесните, клаустрофобични тунели, мръсният въздух, задушавашата тъмнина от всички страни. Но след като баща ми и още няколко миньори загинаха при експлозия, не можех да понеса мисълта да вляза в асансьора. Ежегодните посещения ми причиняваха огромни страдания. В два случая се почувствах толкова зле преди предстоящата обиколка, че майка ми ме задържа вкъщи, защото реши, че съм се разболяла от грип.

Мисля си за Гейл, който се чувства жив единствено в гората, с нейния свеж въздух, слънчева светлина и потоци, в които блика бистра вода. Не знам как го понася. Е... да, всъщност знам. Понася го, защото няма друг начин да изхранва майка си, двамата си по-малки братя и сестра си. А ето ме мен, сега имам купища пари, много повече от достатъчно, за да изхранвам семействата и на двама ни, но той не иска да вземе нито стотинка. Трудно приема дори данося у тях месо, макар че той със сигурност щеше да се погрижи майка ми и Прим да имат достатъчно храна, ако бях загинала в Игрите. Казвам му, че ми прави услуга, че полудявам, като бездействам по цял ден. Въпреки това никога не се отбивам да оставя дивеча, когато си е вкъщи. Кое не е проблем, защото той работи по дванайсет часа на ден.

Сега успявам да се видя с Гейл единствено в неделя, когато се срещаме в гората и тръгваме на лов. Това все още е най-хубавият ден от седмицата, но не е както преди, когато можехме да си кажем всичко един на друг. Игрите развалиха дори и това. Продължавам да се надявам, че с течение на времето ще си върнем непринудеността между нас, но част от мен знае, че тази надежда е напразна. Няма връщане назад.

В капаните се е хванала добра плячка — осем заека, две катерици и един бобър, който се мята в теленото устройство, конструирано от самия Гейл. Той е голям майстор в правенето на примки. Огъва жилава клонка, закача примката и когато финият спусък се задейства, плячката увисва във въздуха извън обсега на хищниците. Умее да плете и кошници за риболов, от които рибата не може да избяга. Докато вървя и внимателно проверявам капаните, ми идва наум, че никога няма напълно да постигна неговия усет за баланс, неговия инстинкт за точното място, откъдето ще мине плячката. Става дума за нещо повече от опитност. Това е природна дарба. Също както аз мога да стрелям по някое животно в почти пълна тъмнина и да го сваля с една стрела.

Когато се връщам до оградата, заобикаляща Окръг 12, слънцето вече се е издигнало доста високо в небето. Както винаги, за миг се заслушвам за онова жужене, което показва, че по верижната ограда тече електрически ток. Почти никога няма такова, макар да се предполага, че токът трябва да е включен през цялото време. Промушвам се през пролуката в долния край и излизам на Ливадата, на няколко крачки от къщи. От стария ми дом. Все още го държим, тъй като официално това е мястото, където би трябвало да живеят майка ми и сестра ми. В мига, в който падна и умра, те ще трябва да се върнат там. Но засега и двете щастливо обитават новата къща в Градчето на победителите, и единствено аз ходя в схлупената къщичка, където съм израснала. Тя е моят истински дом.

Сега отивам там да се преоблека. Да сменя старото кожено яке на баща ми с палто от фина вълна, което все ми се струва прекалено тясно в раменете. Да оставя меките си, износени ловни ботуши и да обуя чифт скъпи, фабрично изработени обувки, които според майка ми са по-подходящи за човек с моето положение. Вече съм скрила лъка и стрелите си в един кух дънер в гората. Макар че времето лети, си

позволявам да поседна за няколко минути в кухнята. Тя изглежда изоставена без огън в огнището, без покривка на масата. Мъчно ми е за предишния ни живот тук. Едва свързвахме двата края, но знаех къде се вписвам, знаех къде е мястото ми в строго подреденото ежедневие, което беше нашият живот. Искане ми се да можех да се върна към него, защото, когато си го припомням, той ми изглежда много по-сигурен в сравнение със сега, когато съм толкова богата, толкова известна и толкова мразена от властите в Капитола.

От задната врата се чува настойчиво мяукане. Отварям и виждам Жълтурчето, мърлявия стар котарак на Прим. Той изпитва към новата къща почти толкова силна неприязън, колкото и аз, и винаги бяга оттам, когато сестра ми е на училище. Никога не сме се обичали особено, но сега между нас съществува тази нова връзка. Пускам го вътре, давам му да хапне парче боброва мас и дори известно време го чеша между ушите. „Знаеш, че си ужасен, нали?“, питам го аз. Жълтурчето бута муцуна в ръката ми, за да го милвам още, но трябва да вървим. „Хайде, идвай“. Вдигам го и го прегръщам с една ръка, грабвам ловната чанта с другата и ги извличам на улицата. Котаракът се освобождава със скок и изчезва под един храст.

Обувките ми стискат на пръстите и скърцат, докато вървя по покритата със сгурия улица. Промъквам се по странични пътеки, минавам през задни дворове и бързо стигам до къщата на Гейл. Майка му Хейзъл, наведена над кухненската мивка, ме вижда от прозореца. Избърсва ръце в престилката си и изчезва, а след миг се появява да ме посрещне на вратата.

Харесвам Хейзъл. Уважавам я. Експлозията, при която загина баща ми, отне живота и на нейния съпруг. Тя остана с три момчета и бебе, което трябваше да се роди всеки момент. По-малко от седмица след раждането тя вече обикаляше улиците да си търси работа. Мините не бяха вариант, като се има предвид бебето, но успя да намери работа като перачка на някои търговци в града. Когато навърши четиринайсет години, Гейл, най-големият син, пое голяма част от издръжката на семейството. Вече можеше да взема тесери срещу подпис, което им осигуряваше скромно количество зърно и олио, като в замяна името му се включваше допълнителен брой пъти в жребия за избиране на трибути. А и той още тогава умееше много добре да залага капани. Но това не беше достатъчно за издръжката на петчленно семейство, без

Хейзъл да си претрива пръстите от работа на дъската за пране. През зимата ръцете ѝ така почервенияха и се напукваха, че започваха да кървят при най-леко натискане. Още щяха да кървят, ако не беше един успокояващ мехлем, който майка ми ѝ приготви. Но те, Хейзъл и Гейл, са твърдо решени останалите деца — дванайсетгодишният Рори, десетгодишният Вик и най-малката, четиригодишната Поузи, — никога да не вземат тесери срещу подпис.

Хейзъл вижда дивеча и се усмихва. Хваща бобъра за опашката, за да пробва колко тежи.

— Ще стане хубава яхния. — За разлика от Гейл, тя не се притеснява от моите доставки на месо.

— И кожата е хубава — отбелязвам аз. Хейзъл ми действа успокояващо. Както обикновено, обсъждаме качествата на дивеча. Тя ми налива чаша билков чай, около която аз с благодарност обвивам премръзналите си пръсти. — Знаеш ли, мислех си, че след като се върна от турнето, мога понякога да взимам Рори с мен. След училище. Да го науча да стреля.

Хейзъл кимва:

— Това ще е хубаво. И Гейл иска, но е свободен само в неделите, а мисля, че предпочита тях да ги пази за теб.

Без да искам, се изчервявам. Глупаво е, разбира се. Едва ли някой ме познава по-добре от Хейзъл и знае колко дълбоко съм свързана с Гейл. Сигурно много хора са предполагали, че накрая двамата ще се оженим, макар самата аз да не съм се замисляла по въпроса. Но това беше преди Игрите. Преди другият трибут от моя окръг, Пийта Меларк, да обяви, че е лудо влюбен в мен. Нашият романс се превърна в ключова стратегия за оцеляването ни на арената. Оказа се, че това за Пийта не беше само стратегия. Не знам какво точно беше за мен. Знам обаче, че за Гейл то е било много болезнено. Гърдите ми се стягат, като си помисля, че докато трае Турнето на победата, с Пийта отново ще трябва да се представяме за влюбени.

Чаят е горещ, но го допивам набързо и ставам от масата:

— По-добре да тръгвам. Да се приведа в представителен вид за пред камерите.

Хейзъл ме прегръща:

— Поне ще си хапнеш вкусни неща.

— Абсолютно — казвам аз.

Следващата ми спирка е „Таласъма“, където по традиция се извършват повечето размени. Преди години там е имало склад за въглища, но когато го изоставили, се превърнал в сборно място за нелегална търговия, а после разцъфтял в постоянно действащ черен пазар. Тъй като наоколо се навъртат донякъде криминални елементи, сигурно тук ми е мястото. Ловът в горите около Окръг 12 нарушава най-малко десет закона и се наказва със смърт.

Макар те никога да не го споменават, аз съм задължена на хората, които често посещават „Таласъма“. Гейл ми разказа, че Мазната Сае, старицата, която продава супа, започнала да събира дарения, за да спонсорира Пийта и мен по време на Игрите. Първоначално в това участвали само хората от „Таласъма“, но идеята се разчула и много други се включили в кампанията. Не знам точно колко пари са събрали, но знам, че за всеки подарък на арената се плаща фантастична сума. И знам, че най-вероятно тези подаръци ми спасиха живота.

Все още изпитвам странно чувство, когато прекрачвам прага и в чантата ми няма дивеч за търговия, а вместо това джобовете ми са натежали от монети. Опитвам се да спра пред възможно най-много сергии и от всяка да купя по нещо — кафе, хлебчета, яйца, прежда и олио. После се сещам и купувам три бутилки силен концентрат от Рипър — тя е пострадала при злополука в мината и има само една ръка, но се е оказала достатъчно умна да намери начин да преживява.

Алкохолът не е за семейството ми, а за Хеймич, който беше ментор на Пийта и мен в Игрите. Той е вечно намръщен, сприхав и през повечето време пиян. Но си свърши добре работата — дори повече от добре, — защото за пръв път в историята на Игрите разрешиха да има двама победители. Така че какъвто и да е Хеймич, аз съм му задължена. И този дълг е завинаги. Купувам силния концентрат, защото преди няколко седмици алкохолът навсякъде свърши и Хеймич остана без пиене, изпадна в абстиненция, трепереше и крещеше на някакви ужасяващи същества, които единствено той виждаше. Изплаши Прим до смърт и, честно казано, на мен също не ми беше особено забавно да го гледам такъв. Оттогава се запасявам с алкохол, за да бъда готова, ако пак изчезне от пазара.

Крей, нашият главен Миротворец, ме вижда с бутилките и се намръщва. Той е възрастен мъж с яркочервено лице и оредяла

сребриста коса, която сресва настрани.

— Това нещо е много силно за теб, момиче. — Той би трябвало да знае. Като изключим Хеймич, не познавам друг човек, който да пие повече.

— О, майка ми го използва за приготвяне на лекарства — казвам с безразличие.

— Е, да, с него може да убиеш кажи-речи всичко — казва Крей и хвърля монета колкото за една бутилка.

Стигам до сергията на Мазната Сае, сядам и си поръчвам супа, която, изглежда, е някаква смесица от тиква и боб. Докато се храня, идва един миротворец на име Дарий и също си поръчва супа. Сред пазителите на закона той е един от любимците ми. Никога не важничи ненужно и обикновено можеш да се шегуваш с него. Вероятно е на двайсет и няколко години, но не изглежда много по-възрастен от мен. Нещо в усмивката му, в червената му коса, която стърчи във всички посоки, му придава момчешко излъчване.

— Мислех, че вече ще си във влака? — пита ме той.

— Ще ме вземат на обяд — отговарям.

— Не се ли очаква да изглеждаш по-добре? — пита той с висок шепот. Въпреки мрачното си настроение, не успявам да сдържа усмивката си. — Може би една панделка в косата или нещо подобно? — Той докосва плитката ми, а аз отблъсвам ръката му.

— Не се тревожи. Когато ме нагласят, няма да ме познаеш.

— Хубаво — казва той. — Крайно време е да изпитаме поне малко гордост от това, че сме родени в този окръг, а, госпожице Евърдийн? — Той поклаща глава към Мазната Сае с престорено неодобрение и се отдалечава, за да отиде при приятелите си.

— Ще си искам обратно купичката — провиква се Мазната Сае след него, но тъй като се смее, не звучи особено строго. — Гейл ще дойде ли да те изпрати? — пита ме тя.

— Не, той не беше в списъка — казвам. — Обаче го видях в неделя.

— Според мен трябва да го включат. Щом ти е братовчед, и тъй нататък — казва тя иронично.

Това е пак част от лъжата, която разпространи Капитолът. Когато двамата с Пийта стигнахме до финалната осмица в Игрите на глада, изпратиха репортери да опишат личния ни живот. Те разпитвали за

приятелите ми и всички ги насочили към Гейл. Но като се има предвид романсът, който разигравах на арената, беше неприемливо той да бъде най-добрият ми приятел. Гейл е твърде красив, твърде мъжествен, и няма ни най-малко желание да се усмихва и да се прави на сладък за камерите. Все пак ние наистина си приличаме, и то доста. Имаме характерната за Пласта външност. Тъмна права коса, смугла кожа, сиви очи. Затова някой гений решил, че той ще ми е братовчед. Разбрах за това едва когато пристигнахме у дома, на перона на гарата, и майка ми каза: „Братовчедите ти нямат търпение да те видят!“ Тогава се обърнах и видях Гейл и Хейзъл и всички деца да ме чакат, така че какво можех да направя, освен да приема тази история и да се придържам към нея?

Мазната Сае знае, че не сме роднини, но дори някои хора, които ни познават от години, изглежда, са забравили.

— Просто нямам търпение цялото това нещо да свърши — прошепвам.

— Знам — казва Мазната Сае. — Но трябва да го изтърпиш и да стигнеш до края. Гледай да не закъснееш.

По пътя към Градчето на победителите завалява слаб сняг. От площада до центъра на Градчето пеш е по-малко от километър, но влизаш в съвсем друг свят. Тук навсякъде виждаш красива трева и цъфнали храсти. В него има дванайсет къщи и във всяка могат да се вместят десет като онази, в която израснах. Девет са необитавани, както е било винаги. Останалите три принадлежат на Хеймич, Пийта и мен.

От къщите на моето семейство и на Пийта се излъчва топла светлина и домашен уют. Осветени прозорци, дим от комините, венци от ярко оцветена царевица над входните врати като украса за предстоящия Празник на плодородието. Къщата на Хеймич обаче, въпреки грижите на градинаря, изглежда занемарена и изоставена. На входа събирам сили, защото знам, че ще ме посрещне ужасна миризма, после влизам решително.

Носът ми моментално се сбърчва от отвращение. Хеймич не дава на никой да чисти, а и самият той не се старае много. През годините миризмите на алкохол и повръщано, варено зеле и прегоряло месо, непрани дрехи и миши изпражнения са се смесили във воня, от която ми се насълзват очите. Прескачам пръснатите по пода опаковки, счупени стъкла и кости и отивам в кухнята, където знам, че ще намеря

Хеймич. Той седи на масата с опънати напред ръце, с лице, забито в локва от алкохол, и хърка силно.

Побутвам го по рамото:

— Ставай! — викам аз, защото от опит знам, че не мога да го събудя с нежности. Хъркането му спира за миг, въпросително, а после започва пак. Побутвам го по-силно. — Ставай, Хеймич. Днес започва турнето! — Отварям прозореца и вдишвам дълбоко чистия въздух отвън. Разравям с крак боклука по пода, намирам тенекиен кафеник и го пълня на мивката. Печката не е съвсем изгаснала и успявам да разпаля няколко живи въглена. Изсипвам в кафеника голяма доза смляно кафе, за да съм сигурна, че получената течност ще бъде вкусна и силна, и го слагам на печката да заври.

Хеймич все още е напълно безчувствен и не помръдва. Тъй като нищо друго не е подействало, пълня един леген с леденостудена вода, изсипвам му го на главата и отскачам, за да не се напръскам. От гърлото му излиза животинско ръмжене. Той скача, изритва стола си на три метра зад гърба си и размахва нож. Забравих, че винаги спи с нож в ръка. Трябваше да го измъкна от ръката му, но бях заета с други неща. Той започва да бълва ругатни и преди да се опомни известно време размахва ножа във въздуха. Избърсва лице с ръкава на ризата си и се обръща към перваза, където съм седнала за всеки случай, ако ми се наложи да изчезна бързо.

— Какво правиш? — промърморва той.

— Каза ми да те събудя един час преди да пристигнат камерите — отговарям аз.

— Какво? — пита той.

— Ти така искаше — обяснявам аз.

Той, изглежда, си спомня:

— Защо съм целият мокър?

— Разтърсвах те, но не можах да те събудя по друг начин. Виж, ако искаше да те гледят като бебе, трябваше да помолиш Пийта.

— За какво да ме помоли? — казва в този момент Пийта.

Само като чувам гласа му, стомахът ми се стяга във възел от неприятни емоции — вина, тъга, страх. И копнеж. Няма защо да крия, че има и частица копнеж. Но се състезава с толкова други чувства, че няма как да надделее.

Гледам как Пийта прекосява стаята и отива до масата, а слънчевата светлина от прозореца играе в снежинките по русата му коса. Изглежда силен и здрав, съвсем различен от болното, умиращо от глад момче, което познавах на арената, и сега куцането му е почти незабележимо. Той слага един току-що изпечен хляб на масата и подава ръка на Хеймич.

— Да те помоля да ме събудиш, без да ми докараш пневмония — обяснява Хеймич, като му подава ножа. Сваля мръсната си риза, под която се показва също толкова мръсна фланелка, и избърсва тялото си със сухата част.

Пийта се усмихва и потапя ножа на Хеймич в безцветен концентрат от една бутилка на пода. Избърсва острието в края на ризата си и нарязва хляба на филии. Пийта осигурява на всички ни постоянен запас от пресни хлебни изделия. Аз ловувам. Той пече. Хеймич пие. Всеки от нас си има свой начин да е постоянно зает, да държи на разстояние мислите за времето, което прекарахме като състезатели в Игрите на глада. Пийта подава на Хеймич крайшника и чак тогава ме поглежда за пръв път:

— Искаш ли едно парче?

— Не, ядох в „Таласъма“ — казвам аз. — Но ти благодаря. — Гласът ми е толкова официален, че сякаш не е мой. Както става при всичките ми разговори с Пийта, откакто камерите приключиха със заснемането на щастливото ни прибиране вкъщи и се върнахме към истинския живот.

— Няма защо — отговаря сковано той.

Хеймич мята ризата си някъде на пода:

— Бррр. Не е зле вие двамата да си позатоплите отношенията, преди да дойде време за представлението.

Прав е, разбира се. Публиката очаква да види двете влюбени гълъбчета, които спечелиха Игрите на глада. А не двама души, които нямат сили да се гледат в очите. Но казвам само:

— Изкъпи се, Хеймич. — После се мятам през прозореца, скачам на земята и се отправям през тревата към къщата си.

По земята вече се е натрупал сняг и оставям пътека от стъпки след себе си. На входната врата спирам, за да изтупам снега от обувките си, преди да вляза. Майка ми работи денонощно, за да направи всичко свършено за пред камерите, затова сега не е моментът

да оставям следи по излъскания под. Още не съм прекрачила прага, когато тя се появява и ме хваща за ръката, сякаш за да ме спре.

— Не се тревожи, ще се събуя тук — казвам ѝ аз и оставям обувките си на изтривалката.

Майка ми издава странен, глух смях и сваля от рамото ми пълната с продукти чанта.

— Това е само сняг. Хубава ли беше разходката?

— Разходката ли? — Тя знае, че съм била в гората през половината нощ. Тогава виждам мъжа, застанал зад нея на прага на кухнята. Само с един поглед към ушития му по поръчка костюм и хирургично усъвършенстваните черти на лицето разбирам, че е от Капитола. Нещо не е наред. — Приличаше повече на пързалияне с кънки. Навън е много хлъзгаво.

— Дошъл е някой да те види — казва майка ми. Лицето ѝ е прекалено бледо и долавям тревогата, която се опитва да скрие.

— Мислех, че ще дойдат чак по обяд. — Преструвам се, че не забелязвам погледа ѝ. — Да не би Цина да е пристигнал по-рано, за да ми помогне да се приготвя?

— Не, Катнис, това е... — започва майка ми.

— Насам, ако обичате, госпожице Евърдийн — казва мъжът и сочи към коридора. Да ми показват пътя в собствената ми къща ми се вижда особено, но знам, че е неразумно да го коментирам.

Тръгвам, като се опитвам да окуража майка си с усмивка.

— Вероятно още указания за турнето. — Непрекъснато ми изпращат всевъзможни материали за маршрута и протокола, който се изисква във всеки окръг. Но докато вървя към вратата на кабинета — врата, която до този момент никога не съм виждала затворена — усещам как умът ми започва да препуска. Кой е тук? Какво искат? Защо майка ми е толкова бледа?

— Влизайте направо — казва човекът от Капитола, който върви след мен по коридора.

Завъртам излъсканата месингова дръжка на вратата и пристъпвам вътре. Носът ми долавя несъвместимите една с друга миризми на рози и кръв. Дребен, белокоп мъж, който ми изглежда смътно познат, чете книга. Вдига пръст, сякаш за да каже: „Почакайте за момент“. После се обръща и сърцето ми за миг спира.

Взира се в змийските очи на президента Сноу.

В представите ми президентът Сноу трябва да стои пред мраморни колони, от които висят огромни знамена. Изтръпвам, като го виждам сред добре познатата обстановка в стаята. Все едно да вдигнеш капака на тенджерата и вместо яхния да видиш вътре пепелянка с отровни зъби.

Защо е дошъл тук? Бързо си припомням началните дни в други турнета на победата. Спомням си, че съм виждала трибутите-победители с техните ментори и стилисти. Понякога са се явявали и висши държавни чиновници. Но никога не съм виждала президента Сноу. Той присъства на честванията в Капитола. Това е всичко.

Решението му да предприеме пътуване от столицата до тук може да означава само едно. Аз съм в сериозна беда. А ако аз съм в беда, значи същото важи и за семейството ми. По тялото ми преминава тръпка, когато осъзнавам колко близо са майка ми и сестра ми до този човек, който ме ненавижда. И винаги ще ме ненавижда. Защото аз надхитрих неговите садистични Игри на глада, поставих Капитола в глупаво положение и съответно подкопах властта му.

Единствената ми цел беше двамата с Пийта да останем живи. Всякакъв акт на бунтарство беше чиста случайност. Но ако Капитолът е наредил, че може да оцелее само един трибут, а ти имаш дързостта да се опълчиш срещу нареждането, това само по себе си е бунт. Единствената ми защита беше да се преструвам, че безумните ми постъпки са били продиктувани от страстна любов към Пийта. Те затова допуснаха и двамата да оживеем. Да бъдем увенчани като победители. Да се приберем у дома, да празнуваме, да помахаме за сбогом към камерите и да бъдем оставени на мира. Досега.

Може би защото къщата за мен все пак е нова или поради шока от това, че го виждам тук, а може би защото и двамата знаем, че той всеки миг може да нареди да ме убият, аз самата почвам да се чувствам като натрапница. Сякаш това е неговият дом, а аз съм неканеният гост. Затова не го поздравявам с „добре дошъл“, нито му предлагам стол. Не казвам нищо. Всъщност държа се с него така, сякаш е истинска змия, и

то отровна. Стоя неподвижно, с приковани върху него очи, и обмислям планове за отстъпление.

— Според мен ще опростим много цялата тази ситуация, ако се договорим да не се лъжем взаимно — казва той. — Ти какво мислиш?

Мисля, че езикът ми е замръзнал и не съм способна да произнеса нито дума, затова сама се изненадвам, като отговарям с овладян глас:

— Да, и аз мисля, че това ще ни спести време.

Президентът Сноу се усмихва и забелязвам устните му за първи път. Очаквам устни като на змия, тоест, никакви. Но неговите са особено дебели, а кожата е прекалено опъната. Чудя се дали са променили устата му с операция, за да го направят по-привлекателен. Ако е така, само са си загубили времето и парите, защото той ни най-малко не е привлекателен.

— Моите съветници се безпокояха, че може да ни създадеш трудности, но ти не се каниш да ни създаваш трудности, нали? — пита той.

— Не — отговарям.

— Точно това им казах. Казах им, че едно момиче, което е готово да стигне до такива крайности, за да спаси живота си, сега няма да реши да го захвърли с лека ръка. А трябва да мисли и за семейството си. За майка си, за сестра си и за всички онези... братовчеди. — От начина, по който се забави, преди да изрече думата „братовчеди“, разбирам, че знае, че двамата с Гейл не принадлежим към едно и също родословно дърво.

Е, сега картите са открити. Може би така е по-добре. С двусмислените заплахи се справям по-трудно. Много повече предпочитам да знам как стоят нещата.

— Да седнем. — Президентът Сноу се настанява зад голямото бюро от полирано дърво, където Прим си пише домашните, а майка ми преглежда сметките. Това бюро, както и целият ни дом, е място, където той няма право — но в крайна сметка има пълно право — да бъде. Сядам срещу него на един от украсените с резба столове с прави облегалки. Той е направен за по-високи хора, затова само пръстите на краката ми стигат до земята.

— Имам проблем, госпожице Евърдийн — казва президентът Сноу. — Проблем, който започна в мига, когато извади онези отровни къпини на арената.

Това беше моментът, в който предположих, че ако гейм-мейкърите трябва да избират между това да гледат как двамата с Пийта се самоубиваме — което би означавало да няма победител — или да оставят и двамата ни да живеем, те ще предпочетат последното.

— Ако главният гейм-мейкър, Сенека Крейн, имаше капка мозък в главата, щеше да ви взриви и да ви превърне в прах още тогава. Но за съжаление той страда от излишна сантименталност. Ето как стоят нещата. Сещаш ли се къде е сега той?

Кимвам, защото от начина, по който го казва, е ясно, че Сенека Крейн е езекутиран. Сега, когато между нас е само бюрото, миризмата на рози и кръв се засилва. В ревера на президента Сноу има роза, което обяснява откъде идва ароматът на цветя, но сигурно е генетично подсилен, защото никоя истинска роза не мирише толкова силно. Колкото до кръвта... не знам.

— При това положение няхаме друг избор, освен да позволим да изиграеш малкия си сценарий. А и беше много добра в ролята си на полудялата от любов ученичка. Напълно убеди хората в Капитола. За съжаление не всички повярваха на представлението ти — казва той.

По лицето ми сигурно се изписва недоумение и той го забелязва.

— Това, разбира се, не ти е известно. Ти нямаш достъп до информация за настроението в другите окръзи. В някои от тях хората възприеха малката ти хитрина с къпините като бунтарски, а не като любовен жест. А щом едно момиче не откъде да е, а точно от Окръг 12, може да отправи предизвикателство към Капитола и да му се размине безнаказано, какво ще им попречи и на тях да направят същото? — казва той. — Какво ще предотврати, да кажем, един бунт?

За момент се замислям върху последните думи. После осъзнавам цялото им значение:

— Имало е бунтове? — питам аз. Тази перспектива ме изпълва едновременно и с ужас, и с възторг.

— Още не. Но ще последват, ако не променим хода на събитията. А известно е, че бунтовете водят до революция. — Президентът Сноу разтрива едно място над лявата си вежда, точно същото място, където и аз получавам главоболие. — Имаш ли представа какво би означавало това? Колко хора ще умрат? В какви условия ще живеят останалите? Независимо какви проблеми може да има човек с Капитола, повярвай

ми, като казвам, че ако той отпусне хватката си върху окръзите дори за малко, цялата система ще рухне.

Поразена съм от прямотата и дори искреността на тази реч. Сякаш главната му грижа е благоденствието на гражданите на Панем, когато всъщност едва ли нещо може да е по-далеч от истината. Не знам как дръзвам да изрека следващите думи, но ги изричам:

— Трябва да е много крехка и несигурна, щом шепа къпини могат да я сринат.

Настъпва продължителна пауза, докато той ме оглежда изпитателно. После казва само:

— Крехка е, но не в смисъла, в който ти предполагаш.

На вратата се чука и служителят от Капитола подава глава през вратата:

— Майка ѝ пита дали искате чай.

— Да. Бих пил чай — казва президентът. Вратата се отваря по-широко и там стои майка ми, държаща поднос с порцеланов сервиз за чай, който донесла на Пласта, когато се омъжила. — Оставете го тук, ако обичате. — Той отмества книгата си в ъгъла на бюрото и почуква с пръсти в средата.

Майка ми слага подноса на бюрото. Върху него има порцеланов чайник, чаши, сметана, захар и чиния със сладки. Сладките са покрити с красива глазура от цветя в меки тонове. Само Пийта би могъл да направи такава.

— Каква приятна гледка. Знаете ли, странно е колко често хората забравят, че и президентите трябва да ядат — казва любезно президентът Сноу. Е, ако не друго, това явно поуспокоява майка ми.

— Искате ли да ви донеса нещо друго? Мога да приготвя нещо по-питателно, ако сте гладен — предлага тя.

— Не, това е достатъчно. Благодаря ви — казва той, с което явно я отправя. Майка ми кимва, стрелва ме с бърз поглед и излиза. Президентът Сноу налива чай за двама ни и сипва в своя сметана и захар, после го бърка продължително. Усещам, че е казал каквото е искал да каже, и очаква да реагирам.

— Нямам намерение да правя бунт — казвам аз.

— Вярвам ти. Няма значение. Твоят стилист се оказа истински пророк в избора на тоалетите. Катнис Евърдийн, момичето, което

гореше, ти запали искра и тази искра, ако не ѝ обърнем внимание, може да прерасне в огнен ад, който ще унищожи Панем — казва той.

— Защо не ме убиеите още сега? — изтърсвам аз, без да мисля.

— Публично? — пита той. — Това само ще налее масло в огъня.

— Измислете някакъв нещастен случай.

— Кой ще се хване на това? Не и ти, ако беше зрител.

— Тогава просто ми кажете какво искате да направя. И ще го направя — отговарям аз.

— Де да беше толкова просто. — Той вдига една от украсените с цветя сладки и я оглежда. — Прекрасно. Майка ти ли ги направи?

— Пийта. — И за пръв път усещам, че не мога да издържа на погледа му. Посягам към чая си, но го оставям отново, когато чувам, че чашата потраква върху чинийката. За да замажа положението, бързо вземам една сладка.

— Пийта. Как е *любовта* на живота ти? — пита той.

— Добре — отговарям аз.

— Той кога разбра до каква степен си безразлична към него? — пита президентът, като топва бисквитата си в чая.

— Не съм безразлична — отговарям аз.

— Но може би не си толкова запленена от този младеж, колкото се опита да внушиш на цялата страна — казва той.

— Кой казва, че не съм? — питам аз.

— Аз — казва президентът. — И нямаше да съм тук, ако бях единственият, който изпитва съмнения. Как е красивият братовчед?

— Не знам. Аз не... — Отвращението ми от този разговор, от факта, че обсъждам с президента Сноу чувствата си към двама от най-близките си хора, ме обезсърчава.

— Говори, Катнис Евърдийн. Него мога лесно да ликвидирам, ако не стигнем до благоприятно решение — казва той. — Не му правиш услуга, като го водиш в гората всяка неделя.

Ако знае това, какво друго знае? И откъде го знае? Много хора биха могли да му кажат, че двамата с Гейл всяка неделя ходим на лов. Нали в неделя вечер винаги се появяваме, натоварени с дивеч. Нали го правим от години? Истинският въпрос е какво според него става в гората отвъд Окръг 12. Със сигурност не са ни проследили чак дотам? Или са? Дали са ни следили? Изглежда ми невъзможно. Поне не и от човек. Камери? До този момент това изобщо не ми е минавало през ум.

Гората винаги е била мястото, където сме се чувствали в безопасност, нашето място отвъд обсега на Капитола, където сме свободни да казваме онова, което чувстваме, да бъдем такива, каквито сме. Поне така беше преди Игрите. Ако са ни следили оттогава насам, какво са видели? Двама души, които се занимават с лов и говорят предателски неща против Капитола, да. Но не двама влюбени, за което, изглежда, намеква президентът Сноу. Невинни сме по това обвинение. Освен ако... освен ако...

Случи се само веднъж. Беше бързо и неочаквано, но наистина се случи.

Когато Игрите приключиха и двамата с Пийта се върнахме къщи, минаха няколко седмици, преди да се видим с Гейл насаме. Първо трябваше да свършат задължителните празненства. Банкет за победителите, на който бяха поканени само най-високопоставените особи. Почивен ден за целия окръг с безплатна храна и представления на артисти от Капитола. Празник на колетите, първият от дванайсет такива, в който всички жители получават пакети с храна. Това най-много ме зарадва. Да гледам как всички гладни деца от Пласта тичат наоколо и размахват кутии с ябълков сок, консерви с месо, дори бонбони. Всички получиха чували със зърно и тенекии с олио. Да знам, че веднъж месечно в продължение на година всички те ще получават нов колет. Това беше един от малкото моменти, в които наистина се радвах, че съм спечелила Игрите.

Така че поради церемониите, празниците и репортерите, които документираха всяко мое движение, докато държах речи, изказвах благодарности и целувах Пийта за пред публиката, нямах никакво време за себе си. След няколко седмици нещата най-после се уталожиха. Снимачните екипи и репортерите си събраха багажа и си заминаха. Отношенията ни с Пийта охладняха и си остават такива. Нанесохме се в къщата в Градчето на победителите. Всекидневният живот в Окръг 12 — работниците в мините, децата в училище — се върна в обичайното си русло. Изчаках, докато сметнах, че хоризонтът наистина е чист, и после една неделя, без да кажа на никого, станах часове преди разсъмване и се отправих към гората.

Времето още беше достатъчно топло, за да не ми трябва яке. Напълних една чанта с деликатеси, студено пиле, сирене, хляб от пекарницата и портокали. Отбих се в старата къща и си обух ловните

ботуши. Както обикновено, електричеството в оградата не беше включено и беше съвсем лесно да се промъкна в гората и да извадя лъка и стрелите от скривалището им. Отидох на нашето място — моето и на Гейл, — където двамата закусихме сутринта в деня на Жътвата, която предопредели участието ми в Игрите.

Минаха най-малко два часа. Помислих си, че се е отказал да ме чака през изминалите седмици. Или че вече не се интересува от мен. Че дори ме мрази. И мисълта да го загубя завинаги — него, моя най-добър приятел, единствения човек, на когото съм поверявала тайните си — беше толкова мъчителна, че не можех да я понеса. Не и като капак на всичко друго, което се беше случило. Почувствах как очите ми се насълзяват, а гърлото ми започва да се свива, както става, когато съм разстроена.

После вдигнах очи — той беше там, на три метра от мен, и ме гледаше. Без дори да се замисля, скочих и обвих ръце около него, издавайки странен звук, който беше едновременно смях, даване и плач. Той ме прегръщаше толкова силно, че не виждах лицето му, но мина наистина много време, а после му се наложи да ме пусне, защото се разхълцах и трябваше да пийна нещо.

През онзи ден правихме онова, което винаги сме правили. Закусихме. Ходихме на лов, ловихме риба и набрахме растения. Говорехме за различни хора от града. Но не и за нас, за новия му живот в мините, за времето, което аз прекарах на арената. Само за други неща. Мисля, че когато стигнахме до пролуката в оградата, която е най-близо до „Таласъма“, вече наистина вярвах, че нещата могат да бъдат същите. Че можем да продължим като преди. Дадох целия дивеч на Гейл да го размени срещу продукти, тъй като сега ние вкъщи имахме толкова много храна. Казах му, че колкото и да ми се иска, няма да го придружа до „Таласъма“, защото майка ми и сестра ми не знаят, че съм отишла в гората и ще се тревожат. После изведнъж, докато предлагаш да поема всекидневното залагане на примките, той взе лицето ми в ръцете си и ме целуна.

Бях напълно неподготвена. Бихте си помислили, че след всичките часове, които прекарах с Гейл — докато го гледах как говори, как се смее и се мръщи — устните му ще са ми напълно познати. Но не си бях представяла колко топли ще са те, когато ги притисне към моите. Или как тези ръце, които умееха да залагат най-сложни примки,

така лесно ще ме уловят в капан. Мисля, че от дъното на гърлото ми се изтръгна някакъв звук и смътно си спомням как пръстите ми, плътно прибрани, се облегнаха на гърдите му. Тогава той ме пусна и каза: „Трябваше да направя това. Поне веднъж“. И си отиде.

Слънцето вече залязваше и семейството ми щеше да се тревожи, но аз седнах на едно дърво до оградата. Опитах се да реша как се чувствам заради целувката, дали ми беше харесала или ми беше неприятно, но всичко, което всъщност си спомнях, беше натискът на устните на Гейл върху моите и миризмата на портокали, която още се усещаше по кожата му. Беше безсмислено да я сравнявам с многобройните целувки, които си бях разменила с Пийта. Още не бях решила дали някоя от тях се брои. Накрая се прибрах вкъщи.

През онази седмица се занимавах с примките и се отбивах да оставя месото на Хейзъл. Но се видях с Гейл чак в неделя. Бях си подготвила цялата тази реч, за това как не искам интимен приятел и как никога не съм планирала да се омъжвам, но в крайна сметка тя не ми потрябва. Гейл се държеше, сякаш целувката никога не се е случвала. Може би чакаше аз да кажа нещо. Или да го целуна в отговор. Вместо това аз също се преструвах, че нищо не се е случило. Но то се беше случило. Гейл беше разрушил някаква невидима бариера между нас и, заедно с нея, всяка надежда да подновим старото си, нормално приятелство. Колкото и да се преструвах, никога не можех да гледам устните му по съвсем същия начин.

Всичко това преминава светкавично през ума ми, когато, непосредствено след заплахата му да убие Гейл, президентът Сноу приковава поглед в мен. Колко глупава съм била да мисля, че щом се прибера у дома, Капитолът вече няма да се занимава с мен! Наистина не знаех за потенциалните бунтове. Но знаех, че са ми ядосани. И вместо да действам с изключителното внимание, което изискваше ситуацията, какво направих аз? От гледна точка на президента, бях пренебрегнала Пийта и бях показала на целия окръг, че предпочитам да съм с Гейл. С поведението си бях дала ясно доказателство, че се подигравам с Капитола. С лекомислието си бях изложила на опасност Гейл и семейството му, моето семейство и Пийта.

— Моля ви, не правете нищо на Гейл — прошепвам аз. — Той ми е само приятел. Приятел ми е от години. Между нас няма нищо друго. Освен това, сега всички мислят, че сме братовчеди.

— Интересува ме единствено как това се отразява на връзката ти с Пийта, а оттам и как се отразява на настроението в окръзите — казва той.

— По време на турнето ще е същото. Ще бъде влюбена в него, точно както бях...

— Точно както си — поправя ме президентът Сноу.

— Точно както съм — потвърждавам аз.

— Само че ще трябва да се представиш още по-добре, ако искаме да предотвратим бунтовете — казва той. — Това турне ще бъде единственият ти шанс да обърнеш хода на нещата.

— Знам. Ще го направя. Ще убедя всички в окръзите, че не съм предизвиквала Капитола, че съм била лудо влюбена — казвам.

Президентът Сноу се надига и попива пухкавите си устни със салфетка.

— Вдигни мерника по-високо, за да не пропуснеш целта.

— Какво искате да кажете? Как мога да се целя по-високо? — питам аз.

— Убеди мен — казва той. Пуска салфетката и взема книгата си. Не гледам към него, докато се отправя към вратата, затова трепвам, когато прошепва в ухото ми: — Между другото, знам за целувката. — После вратата хлопва зад гърба му.

Мирисът на кръв... беше в дъха му.

Как ли го прави? — питам се аз. *Пие ли я?* Представям си го как я отпива от чаена чаша. Как потапя бисквита и я изважда със стичащи се по нея червени капки.

Отвън се чува как заработва двигател на кола, плавно и тихо като мъркане на котка, а после заглъхва в далечината. Колата потегля и изчезва така, както е пристигнала — незабелязано.

Стаята сякаш се върти в бавни, неправилни кръгове, и се чудя дали няма да припадна. Навеждам се напред и се хващам за бюрото с една ръка. С другата още държа красивата бисквита на Пийта. Мисля, че върху нея имаше тигрова лилия, но сега се е раздробила на трохи в юмрука ми. Дори не съзнавам, че съм я смачкала, но сигурно е трябвало да се вкопча в нещо, докато светът около мен се люлееше.

Посещение от президента Сноу. Окръзи на ръба на бунтове. Пряка смъртна заплаха за Гейл, след която ще последват и други. Всички, които обичам, са обречени. И кой знае кой още ще плати за действията ми? Освен ако не променя нещата по време на турнето. Освен ако не уталожа недоволството и не успокоя ума на президента. И как? Като докажа на страната отвъд всяка сянка на съмнение, че обичам Пийта Меларк.

Няма да успея, казвам си аз. *Нямам чак такива способности. Пийта умее това, той е мил и привлекателен.* Той може да накара хората да повярват на всичко. А аз млъквам, облягам се назад и оставям на него да говори. Но не Пийта е този, който трябва да доказва чувствата си. А аз.

Чувам бързите леки стъпки на майка ми в коридора. *Тя не трябва да научи*, е първата ми мисъл. *За нищо от този разговор.* Протягам ръце над подноса и бързо отърсвам трохите от дланите и пръстите си. Вдигам чашата с трепереща ръка и отпивам глътка.

— Наред ли е всичко, Катнис? — пита тя.

— Всичко е чудесно — казвам бодро. — Президентът винаги посещава победителите преди турнето, за да им пожелае късмет, но не

го показват по телевизията.

По лицето на майка ми се изписва облекчение:

— Ох, помислих си, че има някакви неприятности.

— Не, няма нищо — казвам. — Неприятностите ще започнат, когато подготвителният екип види как съм занемарила веждите си. — Майка ми се размива, а аз си мисля, че няма връщане назад, откакто на единайсетгодишна възраст бях поела грижите за семейството. Че винаги ще трябва да я закрилям.

— Защо не влезеш да се изкъпеш? — предлага тя.

— Страхотно — казвам аз и виждам колко е доволна от отговора ми.

Откакто се прибрах у дома, много се старая да поправам отношенията си с нея. Моля я да прави разни неща за мен, вместо да отблъсквам всяко предложение за помощ, както правех от гняв в продължение на години. Оставям я да управлява парите, които спечелих. Отвърщам на прегръдките ѝ, вместо просто да ги търпя. Времето, което прекарах на арената, ме накара да осъзная, че трябва да престана да я наказвам за нещо, за което тя не е виновна, за смазващата депресия, в която изпадна след смъртта на баща ми. Защото понякога на хората им се случват разни неща и те не са подготвени да се справят с тях.

Като на мен, например. Точно в момента.

Освен това, когато с Пийта се върнахме в окръга, тя направи нещо много хубаво. На гарата, след като ни посрещнаха роднините и приятелите, позволиха на репортерите да им зададат няколко въпроса. Някой попита майка ми какво мисли за новия ми приятел и тя каза, че Пийта е наистина пример за прекрасен младеж, но аз все още не съм достатъчно голяма, за да си имам приятел. След това изгледа строго Пийта. От страна на пресата последва много смях и коментари от рода на: „Някой е загазил“, а Пийта пусна ръката ми и се дръпна встрани. Това не продължи дълго — натискът беше твърде голям и не можеше да се държим другояче, но ни даде оправдание да бъдем малко поддържани, отколкото бяхме в Капитола. И освен това можеше да послужи като обяснение, че ме виждат толкова рядко в компанията на Пийта, откакто камерите си заминаха.

Качвам се горе в банята, където от ваната се дига пара. Майка ми е поставила торбичка изсушени цветя, която ароматизира въздуха.

Луксът с едно завъртане на кранчето да разполагаме с неограничено количество топла вода е нов за нас. В дома си на Пласта имяхме само студена вода и трябваше да я топлим на печката, ако искахме да вземем вана. Събличам се и се отпускам в меката като коприна вода — майка ми е сипала вътре и някакво масло — и се опитвам да обмисля положението.

Първият въпрос е: на кого да кажа, ако изобщо трябва да казвам на някого. Не и на майка ми и Прим, очевидно: те само ще се побъркат от тревога. Не и на Гейл. Дори и да имаше как да му съобщя. И без това, какво можеше да направи той с тази информация? Ако беше сам, щях да го убеждавам да избяга. Със сигурност може да оцелее в гората. Но той не е сам и никога няма да изостави семейството си. Нито мен. Когато се прибера, ще трябва да му дам някакво обяснение защо нашите недели трябва да останат в миналото, но сега не мога да мисля за това, мога да мисля само за следващия си ход. Освен това Гейл изпитва огромен гняв и ярост към Капитола и понякога се страхувам, че и сам може да организира бунт. В никакъв случай не трябва да му се дава още един повод. Не, не мога да споделя с никой от хората, които оставям в Окръг 12.

Все пак има трима души, на които бих могла да се доверя — първият е Цина, моят стилист. Но допускам, че Цина вече и без това е изложен на риск и не искам да го въвличам в повече неприятности, като установявам по-близка връзка с него. Другият е Пийта, който ще бъде мой партньор в измамата, но как да започна такъв разговор? *Хей, Пийта, помниш ли как ти казах, че малко се преструвам на влюбена в теб? Е, сега наистина ми е нужно да забравиш за това и да се преструваш, че си страшно влюбен в мен, иначе президентът ще убие Гейл.* Не мога да го направя. Освен това, Пийта ще се представи добре независимо дали знае какво е заложено на карта, или не. Значи ми остава Хеймич. Пияният, раздразнителен, агресивен Хеймич, върху когото току-що изсипах леген с леденостудена вода. Като мой ментор в Игрите беше негов дълг да ми спаси живота. Дано още да може да свърши тази работа.

Потапам се дълбоко във ваната, за да заглуша околния шум. Искане ми се ваната да се разтегне, за да мога да плувам, както правех някога през горещите летни недели в гората заедно с баща ми. Онези дни бяха специално удоволствие. Тръгвахме рано сутрин и навлизахме много

навътре в гората, до едно езерце, което той беше открил по време на лов. Не помня да съм се учила да плувам — толкова малка съм била, когато ме е научил. Помня как се гмурках, как се премях през глава и шляпах из водата. Калното дъно на езерото под пръстите на краката ми. Ароматът на цветята и зеленината. Как се отпусках по гръб, както сега, вирайки се в синьото небе, а водата заглушаваше непрестанното тихо шумолене на гората. Той прибираше в ловната си чанта водните птици, които гнездяха около брега, аз тършувах из високите треви и събирах яйцата им, после двамата ровехме в плитчините за корените на водния шип, растението, на което ме е кръстил. Вечер, когато се прибрахме у дома, майка ми се преструваше, че не може да ме познае, защото съм толкова чиста. После приготвяше страхотна вечеря от печена патица и печени грудки от воден шип със сос.

Никога не съм водила Гейл на езерото. Можех да го заведа. Пътят дотам е доста дълъг, но водните птици са такава лесна плячка, че можеш да наваксаш за изгубеното време. Това обаче е място, което никога не съм искала да дяля с никого, място, което принадлежеше само на баща ми и на мен. Откакто се върнах от Игрите, когато нямаше какво друго да правя, ходих там няколко пъти. Все още ми е приятно да плувам, но общо взето тези посещения ме потискаха. През последните пет години езерото си е останало съвсем същото, а аз съм се променила до неузнаваемост.

Дори под водата чувам оживени звуци. Свирят автомобилни клаксони, подвикват се поздравя, затръшват се врати. Това може да означава единствено, че антуражът ми е пристигнал. Преди да успея да се избърша с една кърпа и да се пхна в хавлията, подготвителният екип е нахълтал в банята. Не може и дума да става за лично пространство. Що се отнася до тялото ми, между мен и тези трима души няма тайни.

— Катнис, веждите ти! — изпищява веднага Вения, и въпреки надвисналия над мен черен облак, едва се сдържа да не избухна в смях. Косата ѝ, боядисана в ярък синьо-зелен цвят, е фризирана така, че стърчи на остри шипове по цялата ѝ глава, а златните татуировки, които преди покриваха само мястото над веждите, сега са изрисувани в полукръгове под очите и допринасят за впечатлението, че буквално съм я шокирала.

Показва се Октавия и успокоително потупва Вения по гърба: приятно закръглената ѝ фигура изглежда още по-пълна до слабото, ъгловато тяло на Вения.

— Хайде, хайде. Ще ги оправиш за нула време. Но какво ще правя аз с тези нокти? — Тя сграбчва ръцете ми и ги притиска плътно между своите, които са оцветени в грахово зелено. Не, сега кожата ѝ не е точно грахово зелена. Повече напомня бледозеления цвят на иглолистно растение. Промяната в нюанса несъмнено е опит да бъде в крак с капризните модни тенденции в Капитола. — Хубава работа, Катнис! Можеше да ми оставиш някакъв материал за работа! — проплаква тя.

Вярно е. През последните два месеца съм изгризала ноктите си почти до дъно. Имах намерение да се отуча от този навик, но не можах да измисля достатъчно основателна причина за това.

— Съжалявам — промърморвам аз. Истината е, че не бях прекарала много време в тревоги за проблемите на подготвителния ми екип.

Флавий повдига няколко кичура от мократа ми, оплетена коса. Клати неодобрително глава, при което оранжевите му масури подскачат.

— Някой пипал ли е това, откакто се видя за последен път с нас? — пита строго той. — Помниш ли, че специално те помолихме да не си подстригваш косата.

— Да! — казвам, благодарна за възможността да покажа, че не съм ги пренебрегнала изцяло. — Искам да кажа, не, никой не я е подстригвал. Това го запомних. — Не, не съм се подстригвала. Причината по-скоро е, че нямаше нужда. Откакто се прибрах вкъщи, не правя нищо друго с косата си, освен да я сплитам на плитка.

Това явно ги умилюва и всички ме целуват, настаняват ме на един стол в моята стая и както винаги започват да говорят неспирно, без да се интересуват дали ги слушам. Докато Вения оформя отново веждите ми, Октавия ми слага изкуствени нокти, а Флавий втрива помада в косата ми, научавам всички новини от Капитола. Какъв хит са били Игрите, колко скучно е оттогава насам, как всички чакат с нетърпение двамата с Пийта да им отидем на гости в края на турнето. После няма да мине много време и Капитолът ще започне да се готви за Юбилейните игри.

— Не е ли вълнуващо?

— Не се ли чувстваш страхотна късметлийка?

— Още в първата си година като победител ще бъдеш ментор в Юбилейните игри!

Възгласите им се сливат в неразбираемо кресчендо.

— О, да — казвам с неутрален тон. Това е максималното, което мога да направя. Да бъдеш ментор на трибутите е кошмарно и в обикновена година. Не мога да мина покрай училището, без да се запитам кое дете ще се наложи да обучавам. Но за още по-голямо нещастие тази година ще се проведат седемдесет и петите Игри на глада, което означава, че е също и годишнината от потушаването на бунта, довел до създаването им. Такива юбилеи има на всеки двайсет и пет години. Те отбелязват годишнината от поражението на окръзите с помпозни празненства и, за да е още по-забавно, поставят и някое допълнително ужасно изискване към трибутите. Аз, разбира се, никога не съм гледала на живо такъв юбилей, разбира се, но помня как в училище учихме, че за Вторите юбилейни игри от Капитола поискали за арената да бъдат осигурени двоен брой трибути. Учителите не навлязоха в твърде големи подробности, което е учудващо, защото именно това беше годината, в която нашият Хеймич Абърнети от Окръг 12 е спечелил короната.

— Хеймич трябва да знае, че ще бъде обект на внимание! — изписква Октавия.

Хеймич никога не е споделял личните си преживявания на арената. А и аз никога не съм го питала. Ако са показвали по телевизията повторение на спечелените от него Игри, сигурно съм била много малка и не си спомням. Тази година обаче Капитолът ще му ги припомни. В известен смисъл е добре, че и двамата с Пийта ще бъдем на разположение като ментори по време на Юбилейните игри, защото съм сигурна, че Хеймич няма да може да свърши никаква работа.

След като са изчерпали темата за Юбилейните игри, членовете на моя подготвителен екип се впускат в безкрайни разкази за невероятно глупавия си живот. Кой какво казал на някого, за когото през живота си не съм чувала, какви обувки са си купили напоследък, а Октавия дълго разказва каква грешка направила, като поискала всички да си сложат пера за партито по случай рождения ѝ ден.

Не след дълго оскубаните вежди ме смъдят, косата ми е гладка и мека като коприна, а ноктите ми са готови за лакиране. Очевидно са ги инструктирали да подготвят само ръцете и лицето ми, вероятно защото в това студено време останалото няма да се вижда. На Флавий ужасно му се иска да ми сложи пурпурното червило, което е негова запазена марка, но се примирява с розово, когато започват да оцветяват лицето и ноктите ми. По тоновете на палитрата с гримове, които Цина им е дал, разбирам, че идеята е да изглеждам невинно, а не секси. Хубаво. Със сигурност няма да убедя никого в каквото и да било, ако се опитвам да бъда предизвикателна. Хеймич ясно ми даде да разбера това, когато ме подготвяше за интервюто преди Игрите.

Влиза майка ми, малко свенливо, и казва, че Цина я е помолил да покаже на екипа как ми е направила косата в деня на Жътвата. Те реагират ентусиазирано, а после гледат като хипнотизирани сложния процес, по който се сплита прическата. В огледалото виждам как сериозните им лица следят всяко нейно движение, нетърпението им, когато идва техният ред да пробват някоя стъпка. Всъщност и тримата веднага започват да се държат толкова почтително и мило с майка ми, че ме обхващат угризения за чувството на превъзходство, което постоянно изпитвам към тях. Кой знае каква щях да бъда и за какво щях да говоря, ако се бях родила в Капитола? Може би и моето най-голямо притеснение щеше да бъде, че на рождения си ден съм накарала гостите да си сложат костюми с пера.

Когато косата ми е готова, намирам Цина долу в дневната, и дори само видът му ми вдъхва повече надежда. Изглежда по същия начин, както винаги — семпли дрехи, къса кафява коса, съвсем лека златиста линия под очите. Прегръщаме се и едва се сдържам да не му разкажа на един дъх целия епизод с президента Сноу. Но не, решила съм да кажа първо на Хеймич. Той ще знае най-добре на кого да съобщи. Все пак ми е толкова лесно да общувам с Цина. Напоследък си говорим често по телефона, който получихме заедно с къщата. Това е малко смешно, защото почти никой от познатите ни няма телефон. Освен Пийта, но очевидно на него не му се обаждам. Хеймич изтръгна своя от контакта преди години. Приятелката ми Мадж, дъщерята на кмета, има телефон вкъщи, но ако искаме да си говорим, го правим лично. Отначало почти не използвахме телефона. После Цина започна да ми се обажда, за да развиваме таланта ми.

Предполага се, че всеки победител притежава такъв. Това е заниманието, което си намиращ, когато вече не ти се налага да ходиш на училище или да работиш в традиционната за своя окръг индустрия. Талантът може да бъде всичко — по-точно всичко, за което могат да те интервюират. Оказва се, че Пийта наистина има талант и това е рисуването. Той от години украсява с глазури тортите и сладките в семейната пекарница. Но сега, когато е богат, може да си позволи да рисува с истински бои върху платно. Аз нямам талант, ако не броите нелегалния лов, а няма как да го броите. Или може би пеенето, но не бих пяла за Капитола дори и след милион години. Майка ми се опита да ме заинтригува с многобройни подходящи варианти от един списък, който ѝ изпрати Ефи Тринкет. Готвене, аранжиране на цветя, свирене на флейта. Никое от тях не ми допадна, макар че Прим се справяше умело и с трите. Накрая се намеси Цина и предложи да ми помогне да развия увлечението си към модния дизайн, което наистина имаше нужда от развиване, тъй като не съществуваше. Но аз се съгласих, защото това означаваше, че често ще разговарям с него, а той обеща, че ще върши всичко вместо мен.

Сега Цина нарежда разни неща из хола: дрехи, тъкани и скицници с модели, които е нарисувал. Вземам един скицник и разглеждам някаква рокля, която се предполага, че съм сътворила.

— Знаеш ли, мисля, че имам голям талант — казвам.

— Обличай се, безполезно същество такова — казва той и ми мята един вързоп с дрехи.

Може и да не проявявам интерес към модния дизайн, но наистина обожавам дрехите, които Цина прави за мен. Като тези. Широки черни панталони, ушити от плътна, топла материя. Удобна бяла риза. Пуловер, изплетен от зелени, сини и сиви вълнени нишки, мек като козината на коте. Кожени ботуши с връзки, които не ми стягат в пръстите.

— Аз ли съм измислила тоалета си? — питам.

— Не, твоят стремеж е да създаваш собствени модели и да станеш като мен, твой моден герой — казва Цина. Подава ми едно тесте картончета. — Ще четеш тези зад камера, докато показват дрехите. Помъчи се да звучиш така, сякаш те интересува.

Точно тогава пристига Ефи Тринкет с оранжева като тиква перука, за да припомни на всички: „Имаме програма!“ Целува ме по

двете бузи, докато маха на снимачния екип да дойде, после ми нарежда да заема позиция. Само благодарение на Ефи успяваме да стигнем навреме за събитията, организирани в Капитола, затова се опитвам да ѝ угаждам. Започвам да се покланям на всички страни като марионетка, показвам различни тоалети пред камерите и изричам безсмислици от рода на: „Не го ли намирате за прекрасен?“ Озвучаващият екип ме записва как чета от картончетата с жизнерадостен глас, за да го монтират по-късно, после ме изхвърлят от стаята, за да могат спокойно да заснемат на лента изработените от мен/Цина модели.

Прим е излязла по-рано от училище заради събитието. Сега е в кухнята, където я интервюира друг екип. Изглежда прекрасно в небесносинята си рокля, която подчертава очите ѝ. Русата ѝ коса е опъната назад и вързана с панделка в тон с роклята. Обута е в лъскави бели ботуши и се е повдигнала леко на пръсти така, сякаш се готви да полети, като...

Бам! Имам чувството, че някой ме е ударил в гърдите. Никой не ме е ударил, разбира се, но болката е толкова истинска, че отстъпвам крачка назад. Стисвам очи и виждам не Прим, а Ру, дванайсетгодишното момиче от Окръг 11, което беше моя съюзница на арената. Тя можеше да лети като птица, от дърво на дърво, като се улавяше за най-тънките клони. Ру, която не спасих. Която оставих да умре. Виждам я как лежи на земята, а копието все още е забито в стомаха ѝ...

Кого още няма да успея да спася от лапите на Капитола? Кой още ще умре, ако президентът Сноу е недоволен от мен?

Осъзнавам, че Цина се опитва да ми облече някакво палто, затова вдигам ръце. Усещам как ме обгръща пухкава кожа, отвътре и отвън. От непознато за мен животно.

— Хермелин — казва ми той, когато погалвам белия ръкав. Кожени ръкавици. Ярочервен шал. Нещо пухкаво покрива ушите ми. — Ще върнеш наушниците на мода.

Мразя наушници, мисля си аз. С тях чувам трудно, а откакто на арената оглушах с едното ухо при една експлозия, са ми още неприятни. След като спечелих, в Капитола ми излекуваха ухото, но все още се улавям, че проверявам дали чувам с него.

Майка ми се приближава бързо, като държи нещо в свитата си шепа.

— За късмет — казва тя.

Това е брошката, която Мадж ми подари, преди да замина за Игрите. Сойка-присмехулка, разперила криле в златен диск. Опитвах се да я подаря на Ру, но тя не я взе. Каза, че именно заради брошката решила да ми се довери. Цина я закрепва върху възела на шала.

Ефи Тринкет е наблизил и пляска с ръце:

— Внимание, всички! Сега ще заснемем първия външен кадър, в който победителите се поздравяват взаимно в началото на чудесното пътуване. Хайде, Катнис, покажи една голяма усмивка, много си развълнувана, нали? — Няма да е преувеличено, ако кажа, че тя направо ме изблъсква навън.

За миг съм заслепена от снега, който вече вали силно. После различавам Пийта, който се задава от входа на къщата си. В главата ми звучи заповедта на президента Сноу: „Убеди мен“. И знам, че трябва да успея.

Лицето ми разцъфва в широка усмивка и тръгвам към Пийта. После, сякаш не издържам и миг повече, започвам да тичам. Той ме улавя и ме завърта, а след това се подхлъзва — още не е овладял изцяло изкуствения си крак — и падаме в снега, аз върху него, и именно там си разменяме първата от месеци целувка. Тя е пълна с козина, снежинки и червило, но под тях усещам стабилността, която Пийта придава на всичко. И знам, че не съм сама. Независимо колко силно съм го обидила, той няма да ме изложи пред камерите. Няма да ме накаже с неубедителна целувка. Той все още се грижи за мен. Точно както на арената. Тази мисъл ми действа така, че всеки момент ще се разрева. Вместо това го вдигам на крака, хващам го под ръка и весело го дръпвам да вървим.

По-нататък всичко ми е като в мъгла, отиваме на гарата, сбогуваме се с всички, влакът потегля със стария екип — ние с Пийта, Ефи, Хеймич, Цина и Порша, стилистката на Пийта, после вечеряме с нещо невероятно вкусно, не помня какво. А след това си обличам пижама и широк халат, седя в тапицираното с плюш купе и чакам останалите да заспят. Знам, че Хеймич ще е буден с часове. Той не обича да спи, когато навън е тъмно.

Щом влакът утихва, аз си обувам чехлите и тихо отивам до вратата му. Налага се да почукам няколко пъти, преди той да отвори, намръщен, сякаш е сигурен, че нося лоши новини.

— Какво искаш? — пита той, като едва не ме зашеметява с облак винени пари.

— Трябва да говоря с теб — прошепвам.

— Сега ли? — пита той. Кимвам. — Надявам се, че е нещо важно. — Той чака, но аз съм сигурна, че всяка дума, която изричаме във влака на Капитола, се записва. — Хайде казвай! — излайва той.

Влакът намалява скорост и ми хрумва, че президентът Сноу ме следи и вероятно е недоволен, че се доверявам на Хеймич, затова е решил да действа бързо и да ме убие още сега. Но се оказва, че спираме, за да заредим с гориво.

— Във влака е толкова задушно — казвам аз.

Изречението е безобидно, но виждам как Хеймич разбиращо присвива очи.

— Знам какво ти трябва. — Избутва ме настрани и тръгва със залитане по коридора към една врата. Когато я отваря със сила, снежният вятър ни удря в лицата. Хеймич скача на земята.

Една от служителките на Капитола се втурва да помогне, но Хеймич я отправя с добродушно махване на ръка и, залитайки, тръгва напред:

— Имам нужда от малко свеж въздух. Ще се забавя само минутка.

— Съжалявам. Пиян е — казвам извинително. — Аз ще го прибера. — Подскачам и се препъвам в снега след него с мокри чехли, докато се отдалечим достатъчно от края на влака, където няма да могат да ни подслушват. После той изревава:

— Какво има?

Разказвам му всичко. За посещението на президента, за Гейл, за това как всички ще умрем, ако се проваля.

Лицето му изтрезнява и сякаш изведнъж се състарява на светлината на червените стопове на влака.

— Значи трябва да успееш.

— Само ако ми помогнеш да изкарам турнето...

— Не, Катнис, не е само това турне — казва той.

— А какво? — питам.

— Дори и да се справиш успешно, те ще се върнат след няколко месеца да отведат всички ни на Игрите. Сега вие с Пийта ще бъдете ментори всяка година оттук нататък. И всяка година те ще съживяват романа, ще излъчват подробностите от личния ви живот и никога, абсолютно никога, няма да можеш да правиш друго, освен да живееш щастливо с това момче до края на дните си.

Изведнъж осъзнавам пълното значение на думите му. Никога няма да имам съвместен живот с Гейл, дори и да искам. Никога няма да ми позволят да живея сама. Ще трябва завинаги да бъда влюбена в Пийта. Капитолът ще настоява за това. Тъй като все още съм само на шестнайсет, може би ще ми позволят да остана още няколко години при мама и Прим. А после... после...

— Разбираш ли какво ти казвам? — пита ме той настойчиво.

Кимвам. Казва ми, че за мен има само едно бъдеще, ако искам да запазя живота на тези, които обичам, и самата аз да остана жива. Ще трябва да се омъжа за Пийта.

Мълчаливо се връщаме във влака. В коридора пред моята врата Хеймич ме потупва по рамото и казва: „Нали знаеш, можеше и да е много по-зле“. Тръгва към своето купе и отнася миризмата на вино със себе си.

В купето събувам подгизналите чехли, събличам мокрия халат и пижамата. В чекмеджетата има други, но се вмъквам в леглото си по бельо. Взирам се в тъмнината и мисля за разговора с Хеймич. Всичко, което каза, беше вярно — за очакванията на Капитола, за бъдещето ми с Пийта, дори последният му коментар. Разбира се, че можеше и да е много по-зле от това да се омъжа за Пийта. Обаче всъщност не е там въпросът, нали? Една от малкото свободи, които имаме в Окръг 12, е правото да се женим за когото искаме или изобщо да не се женим. А сега ми е отнето дори това право. Питам се дали президентът Сноу ще настоява да имаме деца. Ако имаме, те ще трябва да участват в Жътвата всяка година. А няма ли да е наистина невероятно да видите на арената детето не на един, а на двама победители? И преди се е случвало в Игрите да участват деца на победители, което винаги предизвиква вълнение и коментари, че на това семейство не му върви. Но се повтаря прекалено често, за да е проста случайност. Гейл е убеден, че Капитолът го прави нарочно — фалшифицира тегленето на жребия, за да добави допълнителен драматизъм. Като се имат предвид всички неприятности, които предизвиках, вероятно съм гарантирала на всяко от децата си място в Игрите.

Мисля си за Хеймич: неженен, без семейство, вечно пиян до забрава. Той можеше да си избере всяка жена в окръга. А е избрал самотата. Не самотата — това звучи прекалено спокойно. По-скоро строг тъмничен затвор. Дали защото, след като е бил на арената, е разбрал, че това е по-добрата алтернатива? Аз усетих вкуса на другата алтернатива, когато в деня на Жътвата извикаха името на Прим и я видях как тръгва към смъртта си. Но като нейна сестра имах право да я заместя — майка ми нямаше такова право.

Умът ми трескаво търси изход. Няма да позволя на президента Сноу да ме обрече на такава съдба. Дори това да означава да посегна на живота си. Първо обаче ще се опитам да избягам. Какво ли биха направили, ако просто се изпаря? Ако изчезна в гората и никога не се върна? Възможно ли е дори да успея да взема със себе си всички, които обичам, да започна нов живот дълбоко в пущинаците? Слабо вероятно, но не и невъзможно.

Разтърсвам глава, за да я проясня. Сега не е моментът да правя безумни планове за бягство. Трябва да се съсредоточа върху Турнето на победата. Съдбата на твърде много хора зависи от доброто ми представяне.

Зората идва преди съня и ето че Ефи чука на вратата. Навличам дрехите, които са най-отгоре в чекмеджето, и тръгвам към вагон-ресторанта. Не разбирам какво значение има кога ще стана, тъй като днес е ден за пътуване, но после се оказва, че вчерашното разкрасяване е било само за да стигна до гарата. Днес подготвителният екип ще започне истинската работа върху мен.

— Защо? Прекалено студено е, за да показваме каквото и да било — възроптавам аз.

— Не и в Окръг 11 — казва Ефи.

Окръг 11. Първата ни спирка. Бих искала да е всеки друг окръг, но не и този, защото е родният край на Ру. Но Турнето на победата има строг ред. По принцип започва от Окръг 12 и продължава из окръзите в низходящ ред до Първи, последван от Капитола. Окръгът на победителя се пропуска и се оставя за края. Тъй като Окръг 12 организира най-безинтересните чествания — обикновено само вечеря за трибутите и митинг на площада в чест на победата, където никой няма вид, че се забавлява особено — вероятно бързат да приключат с него колкото може по-бързо. Тази година, за пръв път след победата на Хеймич, Окръг 12 ще бъде последната спирка от обиколката и Капитолът очаква с нетърпение да се включи в празненствата.

Опитвам се да си хапвам вкусни неща, както ме посъветва Хейзъл. Готвачите очевидно искат да ми доставят удоволствие. Освен останалите деликатеси, са приготвили и любимото ми ядене, агнешко задушено със сушени сини сливи. На мястото ми на масата ме очакват портокалов сок и димяща чаша горещ шоколад. Затова ям много, а

храната е безупречно приготвена, но не мога да кажа, че ми е вкусно. Освен това съм подразнена, че не се е появил никой освен Ефи и мен.

— Къде са всички останали? — питам.

— О, нямам представа къде е Хеймич — казва Ефи. Всъщност аз не питах за Хеймич, защото той вероятно в този момент си ляга. — Цина стоя буден до късно, за да организира вагона с тоалетите ти. Сигурно ти е приготвил най-малко сто тоалета. Вечерните ти дрехи са великолепни. А подготвителният екип на Пийта вероятно още спи.

— Той няма ли нужда от подготовка? — питам.

— Не колкото теб — отвърща Ефи.

Какво означава това? Означава, че на мен цяла сутрин ще ми скубят космите от тялото, а Пийта ще може да спи до късно. Не се бях замисляла по въпроса, но сега се сещам, че на арената поне някои момчета имаха косми по тялото, но не и момчетата. Спомням си космите на Пийта, когато го къпех край потока. Много руси на слънчевата светлина, след като отмах калта и кръвта. Само лицето му си оставаше съвсем гладко. Нито едно от момчетата нямаше брада, въпреки че някои бяха достатъчно големи, за да имат. Чудя се какво ли са им направили.

Ако аз съм изтощена, то хората от подготвителния ми екип изглеждат още по-зле, докато се наливат с кафе и си разменят малки ярко оцветени таблетки. Доколкото схващам, те никога не стават преди обяд, освен ако няма някакъв спешен въпрос от национално значение, като например космите на краката ми. А бях безкрайно щастлива, когато те пораснаха отново. Сякаш това беше знак, че ще мога да живея нормално. Прокарвам пръсти по мекия, къдрав пух по краката си и се предавам в ръцете на екипа. Никой от тях не е в настроение за обичайното бърбене, затова чувам изтръгването на всеки косъм от корена му. Налага се да кисна във вана, пълна с гъста, неприятно миришеща смес, докато лицето и косата ми са наплескани с крем. Следват още две вани в други, не толкова неприятни, разтвори. Скубят ме, пърлят ме, масажират ме и ме мажат, докато кожата на тялото ми се възпалява.

Флавий повдига брадичката ми и въздиша:

— Жалко, че Цина ни забрани да те променяме.

— Да, можехме да те превърнем в нещо наистина специално — казва Октавия.

— Нека да порасне — казва Вения с почти мрачен тон. — Тогава той ще е принуден да ни разреши.

Да направят какво? Да напмпат устните ми като на президента Сноу? Да ми татуират гърдите? Да боядисат кожата ми в пурпурно червено и да имплантират скъпоценни камъни в нея? Да изрежат декоративни изображения в лицето ми? Да ми направят извити като на орел нокти? Или котешки мустаци? Видях в Капитола хора, които са си направили тези неща, и дори повече. Имат ли наистина представа колко откачено изглеждат на нас, останалите?

Перспективата да изтърпя модните експерименти на подготвителния екип само допълва нещастията, които вече са ме сполетели — измъченото ми тяло, безсънието, принудителната женитба и ужасът, че няма да изпълня условията на президента Сноу. Когато най-после отивам на обяд, Ефи, Цина, Порша, Хеймич и Пийта са започнали без мен, а аз съм прекалено потисната, за да говоря. Те ентусиазирано обсъждат храната и колко хубаво се спи във влак. Всички са въодушевени от предстоящото турне. Е, всички без Хеймич. Той се мъчи да се пребори с махмурлука си и гризе едно кексче. Аз също не съм кой знае колко гладна, може би защото сутринта преядох, а може би защото съм много нещастна. Разбърквам купата с бульон, но накрая изяждам само една-две лъжици. Не мога дори да погледна Пийта — предопределеният ми бъдещ съпруг — макар да знам, че няма вина за нищо от случващото се.

Другите на масата забелязват, опитват се да ме въвлекат в разговора, но аз просто не им обръщам внимание. В един момент влакът спира. Сервитьорът съобщава, че спирането не е само за зареждане с гориво — някаква част се е повредила и трябва да се смени. Ще чакаме най-малко час. От това Ефи изпада в истерия. Тя изважда програмата си и започва да изчислява как забавянето ще се отрази на всяко мероприятие до края на живота ни. Накрая усещам, че повече не мога да я слушам.

— На никой не му пука, Ефи! — крещя ядосано аз. Всички на масата ме зяпват, дори Хеймич — човек би си казал, че поне той ще е на моя страна, тъй като Ефи го влудява. Веднага преминавам в отбрана. — Да, така е! — Ставам и излизам от вагон-ресторанта.

Изведнъж във влака ми се струва задушно и сега определено ми се повдига. Намирам изхода, отварям вратата със сила — при което

задействам някаква аларма, но не ѝ обръщам внимание. Скачам на земята, като очаквам да се приземя в сняг. Но допирът на въздуха до кожата ми е топъл и лек като балсам. Листата по дърветата са зелени. Колко на юг сме дошли за един ден? Тръгвам покрай релсите, примигвам на яркото слънце и вече съжалявам, че се държах така с Ефи. Едва ли мога да я виня за нещастията си. Би трябвало да се върна и да се извиня. Но вървя покрай релсите, стигам до края на влака, отминавам влака и продължавам нататък. Един час закъснение. Мога да вървя поне двацет минути в едната посока и пак ще се върна навреме. Вместо това, след около двеста метра, сядам на земята и се заглеждам в далечината. Дали ако имах лък и стрели, щях да продължа напред?

След известно време чувам стъпки зад гърба си. Сигурно е Хеймич, дошъл да ме наругае. Не че не си го заслужавам, но въпреки това не искам да го слушам.

— Не съм в настроение за лекции — предупреждавам стръкчетата трева до обувките си.

— Ще се опитам да бъда кратък. — Пийта сяда до мен.

— Помислих те за Хеймич — казвам аз.

— Не, той още се бори с онова кексче. — Гледам как Пийта настанява удобно изкуствения си крак. — Не си в настроение, а?

— Нищо ми няма — казвам аз.

Той си поема дълбоко въздух.

— Виж, Катнис, исках да говоря с теб за начина, по който се държах във влака. Говоря за предишния влак. С който се прибрахме у дома. Знаех, че между вас с Гейл има нещо. Ревнувах те от него още преди да се запознаем официално. И не беше честно да искам от теб да се съобразяваш със случилото се по време на Игрите. Съжалявам.

Извинението му ме изненадва. Вярно е, че Пийта започна да се държи хладно след признанието, че любовта ми към него по време на Игрите е била донякъде престорена. Но не го обвинявам за това. На арената играех на влюбена с всички сили. Но все пак имаше моменти, когато не знаех какво точно изпитвам към него. Всъщност още не знам.

— И аз съжалявам — казвам. Не съм сигурна за какво точно. Може би защото има истинска опасност да стана причина за смъртта му.

— Няма за какво да съжаляваш. Ти се стараеше да спасиш живота на двама ни. Но не искам да продължаваме така, да си обръщаме гръб в реалния живот и да се хвърляме в снега всеки път, когато наблизко има камера. Затова си помислих, че ако престана да си давам вид на толкова, нали се сещаш, оскърбен, можем да опитаме просто да бъдем приятели — казва той.

Вероятно всичките ми приятели в крайна сметка ще загинат, но няма да спася Пийта, като го отблъсна.

— Добре — казвам аз. Предложението му наистина ме кара да се чувствам по-добре. Някак си не толкова двулична. Щеше да е хубаво, ако се беше обърнал към мен с това предложение по-рано, преди да разбере, че президентът Сноу има други планове и че вариантът да бъдем просто приятели вече не съществува. Но така или иначе, радвам се, че отново си говорим.

— Е, какво има? — пита той.

Не мога да му кажа. Подръпвам стръкчетата трева.

— Да започнем с нещо по-основно. Например знам, че би рискувала живота си, за да спасиш моя... но не знам кой е любимият ти цвят, това не е ли странно? — казва той.

По устните ми се прокрадва усмивка:

— Зелен. Кой е твоят?

— Оранжевият — казва той.

— Оранжевият? Като косата на Ефи ли?

— Малко по-приглушен — отвърща той. — По-скоро като... залеза.

Залез. Представям си го веднага: слънцето се спуска зад хоризонта, а небето е изпъстрено с ивици с мек оранжев оттенък. Прекрасно. Спомням си бисквитата с тигровата лилия и сега, когато Пийта отново говори с мен, едва се сдържа да не му разкажа цялата история с президента Сноу. Но знам, че Хеймич не желае това. По-добре да се придържам към безобидни теми.

— Знаеш ли, всички непрекъснато говорят с възторг за картините ти. Чувствам се неудобно, че не съм ги виждала — казвам.

— Е, Взел съм цял вагон с картини. — Той се изправя и ми подава ръка. — Ела.

Хубаво е да почувствам как пръстите му отново се преплитат с моите, не за пред публиката, а в знак на истинско приятелство.

Тръгваме обратно към влака, хванати за ръце. На вратата си спомням:

— Първо трябва да се извиня на Ефи.

— Гледай да се покажеш по-разкаяна, отколкото си в действителност — казва ми Пийта.

Така че когато се връщаме във вагон-ресторанта, където останалите още обядват, поднасям на Ефи извинение, което според мен е доста пресилено, но според нея вероятно едва успява да компенсира моето погазване на етикета. Трябва да ѝ се признае, че го приема великодушно. Казва, че съзнава на какво напрежение съм подложена. А коментарите ѝ за това, че е необходимо *някой* да се грижи за спазването на разписанието, продължават само около пет минути. Наистина ми се разминава леко.

Когато Ефи свършва, Пийта ме отвежда няколко вагона по-надолу да видя картините му. Не знам какво очаквах. По-големи варианти на бисквитите, украсени с цветя, може би. Но те са нещо съвсем различно. Пийта е нарисувал Игрите.

Не бихте се сетили какво представляват някои, ако сами не сте били с него на арената. Водата, капеща през пукнатините в нашата пещера. Коритото на пресъхналото езеро. Две ръце, неговите, които ровят за корени. Други са разбираеми за всеки. Златният рог, наречен Рог на изобилието. Клоув, която подрежда ножовете във вътрешния джоб на якето си. Един от мутовете, несъмнено онзи с русата козина и зелените очи, който трябваше да е Глимър, насочила се към нас озъбената си муцуна. И аз. Аз съм навсякъде. Високо в клоните на едно дърво. Пера ризата му в камъните на потока. Просната в безсъзнание сред локва кръв. И една, за която не се сецтам какво изобразява — може би така съм му изглеждала, когато изгаряше от треска — аз, изникваща от сребристосива мъгла с цвета на очите ми.

— Какво мислиш? — пита той.

— Ужасни са — казвам. Почти усещам мириса на кръвта, на пръстта, неестественият дъх на мута. — През цялото време се мъча да забравя арената, а ти си я съживил. Как си спомняш с такава точност тези неща?

— Виждам ги всяка нощ — казва той.

Знам за какво говори. Кошмарите — които не бяха нещо непознато за мен и преди Игрите — сега започват да ме мъчат винаги, щом заспя. Но старият повтарящ се кошмар, онзи, в който виждам как

баща ми се пръсва на парчета в мината, ми се явява рядко. Вместо това изживявам отново случките на арената. Безуспешният ми опит да спася Ру. Пийта, умиращ от загуба на кръв. Подпухналото тяло на Глимър, разпадащо се в ръцете ми. Ужасяващият край на Катон, разкъсан от мутовете. Тези ме навестяват най-често.

— Аз също. Това помага ли ти? Да ги нарисуваш?

— Не знам. Мисля, че така по-малко се страхувам да си лягам вечер, или поне така си казвам — отговаря той. — Но те не са изчезнали.

— Може би няма и да изчезнат. Кошмарите на Хеймич не са. — Хеймич не го признава, но съм сигурна, че именно заради тях не обича да спи на тъмно.

— Не. Но за мен е по-добре да се събудя с четка за рисуване, отколкото с нож в ръка — казва той. — Значи мислиш, че са ужасни?

— Да. Но са изключителни. Наистина — отговарям аз. И те действително са изключителни. Но не искам да ги гледам повече. — Да ти покажа ли моя талант? Цина много ми помогна да го развия.

Пийта се размива:

— По-късно. — Влакът увеличава скоростта и през прозореца виждам как пейзажът бързо се сменя. — Хайде, ела, почти стигнахме Окръг 11. Да идем да погледнем.

Отиваме в последния вагон. Там има столове и канапета за сядане, но прекрасното е, че задните прозорци се прибират нагоре в тавана, така че пътувате на открито, на свеж въздух, и се разкрива прекрасна гледка. Огромни открити поля с пасящи в тях стада от дойни крави. Толкова различно от нашия гъсто обрасъл с гори роден окръг. Влакът леко забавя ход и си мисля, че може би ни предстои ново спиране, когато пред нас изниква ограда. Висока е най-малко десет метра и завършва със зловещи кълба от бодлива тел. В сравнение с нея нашата в Окръг 12 изглежда детска играчка. Бързо оглеждам основата — от двете страни са поставени огромни метални плочи. Няма начин да изкопаеш дупка под тях, няма как да се измъкнеш и да отидеш на лов. После виждам наблюдателните кули, разположени на равно разстояние една от друга, и въоръжените гардове, толкова неуместни сред полята с диви цветя.

— Това е друго нещо — казва Пийта.

От разказите на Ру бях останала с впечатление, че законите в Окръг 11 се прилагат по-сурово. Но никога не съм си представяла нещо подобно.

После започват посевите, които се простират, докдето стига погледът. Мъже, жени и деца, със сламени шапки, за да се предпазят от слънцето, се изправят, обръщат се в нашата посока и за миг се протягат, докато гледат преминаващия влак. В далечината виждам овощни насаждения и се питам дали именно там е работила Ру, дали там е беряла плодовете от най-тънките клони на дърветата. Малки групи от къщички — в сравнение с тях къщите на Пласта са луксозни — изникват тук-там, но всички са празни. Сигурно всички са на полето, за да прибират реколтата.

Пейзажът продължава безкрайно. Невероятно е колко голям е Окръг 11.

— Колко души мислиш, че живеят тук? — обръща се Пийта към мен. Поклащам глава. В училище се учи само, че окръгът е голям, и толкова. Не се споменават истински цифри за броя на населението. Но децата, събрани на площада в очакване на жребия, които всяка година показват по телевизията в деня на Жътвата, определено са малка част от децата в окръга. Как ли го правят? Дали теглят предварителен жребий? Избират трибутите предварително и имат грижата те да са сред тълпата? Как точно Ру се е озовала на сцената, без никой не предложи да заеме мястото ѝ?

Започвам да се уморявам от този простор, от безкрайността на това място. Когато Ефи идва да ни каже, че е време да се обличаме, не възразявам. Отивам в купето си и оставям подготвителния екип да се погрижи за косата и грима ми. Пристига Цина и носи красива оранжева рокля с шарки на есенни листа. Мисля си колко много ще хареса Пийта този цвят.

Ефи ни вика и двамата с Пийта отиваме да преговорим още веднъж програмата за деня. В някои окръзи победителите обикалят града, докато жителите възторжено ги приветстват. Но в Единайсети — може би защото тук всичко се простира на голяма площ и всъщност няма истински град, а може би защото не искат да отделят толкова много хора, докато върви прибирането на реколтата — появяването пред публика става само на площада. Провежда се пред тяхната Сграда на справедливостта — огромна мраморна постройка. Някога сградата

сигурно е била красива, но времето си е казало думата. Дори по телевизията се вижда, че рушащата се фасада е обрасла с бръшлян, а покривът е хлътнал. Около самия площад се виждат западнали магазини, повечето от тях — изоставени. Където и да живеят заможните хора в Окръг 11, не е тук.

Цялото ни представяне пред публика ще се състои на нещо, което Ефи нарича „верандата“ — настаното с плочки широко пространство между главния вход и стълбите, над което има покрив с колони. Първо ще ни представят на публиката, после кметът на Окръг 11 ще произнесе реч в наша чест, а в отговор ние ще изкажем благодарности, предварително подготвени по сценарий на Капитола. Ако някой победител е имал специални съюзници сред мъртвите трибути, се смята за проява на добър тон да добави и няколко лични коментара. Аз също би трябвало да кажа нещо за Ру и Треш, но всеки опит да напиша няколко думи завършваше само с празния лист пред мен. Трудно ми е да говоря за тях, без да се развълнувам. За щастие Пийта е подготвил кратък текст, и с някои леки промени, може да го използваме и двамата. В края на церемонията ще ни връчат някаква гравирана възпоменателна плочка, а после ще се оттеглим в Сградата на справедливостта, където ще бъде сервирана специална вечеря.

Докато влакът влиза в гарата на Окръг 11, Цина довършва последните детайли по тоалета ми, сменя оранжевата панделка в косата ми с друга, в метален златист цвят, и прикрепва върху роклята ми брошката със сойката-присмехулка, която носех на арената. На перона няма официални посрещачи, само отряд от осем миротворци, които ни насочват към задната врата на бронирана кола. Ефи изсумтява, когато вратата се затваря зад нас с метален звук.

— Човек може да си помисли, че всички сме престъпници — казва тя.

Не всички, Ефи. Само аз.

Бронираната кола ни оставя зад Сградата на справедливостта. Набързо ни натикват вътре. Усещам аромата на готвещо се прекрасно ядене, но той не успява да прикрие неприятния лъх на плесен и гнило. Не ни оставят време да се огледаме. Когато се отправяме към предния вход, чувам как отвън на площада започва химнът. Някой ми закачва микрофон. Пийта ме хваща за лявата ръка. Масивните врати се разтварят със силно скърцане и кметът ни представя.

— Широки усмивки! — възкликва Ефи и ни смушква. Краката ни започват да се движат напред.

Сега. Сега е моментът, в който трябва да убедя всички колко съм влюбена в Пийта — мисля си аз. Тържествената церемония има доста строго установен ред, затова не съм сигурна как да го направя. Моментът не е подходящ за целувки, но може би ще успея да вмъкна една.

Чува се силно ръкопляскане, но нищо от другите реакции, които получихме в Капитола — ликуване, подвикване и подсвирквания. Прекосяваме закритата веранда, докато покривът свършва и заставаме под яркото слънце на площадката на голямо мраморно стълбище. Когато очите ми свикват със светлината, виждам, че по сградите на площада са окачени знамена, които донякъде прикриват занемарения им вид. Претъпкано е с хора, но сигурно само нищожна част от жителите.

Както обикновено, в долния край на сцената е построена специална платформа за семействата на мъртвите трибути. От страна на Треш има само прегърбена старица и високо, мускулесто момиче, което сигурно е сестра му. От страна на Ру... Нямам сили да гледам семейството на Ру. Родителите ѝ, по чиито лица се чете скръбта от скорошната загуба. Петте ѝ братчета и сестрички, които толкова много приличат на нея. Слабите телца, блестящите кафяви очи. Сякаш са ято тъмни птички.

Аплодисментите заглъхват и кметът произнася речта си в наша чест. Две момиченца излизат и ни поднасят огромни букети цветя. Пийта изпълнява своята част от предвидения по сценарий отговор и после установявам, че устните ми се движат, и изричам останалото. За щастие мама и Прим са ме тренирали добре, така че мога да го направя и насън.

Пийта е написал личните си коментари на картонче, но не го изважда. Вместо това говори по своя прост, обаятелен начин как Треш и Ру са стигнали до финалната осмица, как и двамата са спасили живота ми — и по този начин са спасили и неговия — и как никога няма да можем да върнем този дълг. А след това се поколебава, преди да добави нещо, което не беше написано на картончето. Може би защото е предположил, че Ефи ще го накара да го махне.

— Това не може по никакъв начин да компенсира загубата ви, но в знак на благодарност бихме искали до края на живота ни всяко от семействата на трибутите от Окръг 11 всяка година да получава равностойността на едномесечните ни печалби.

В отговор тълпата няма как да не ахне и да не се разнесе шепот. Постъпката на Пийта няма прецедент. Дори не знам дали е законно. Вероятно той също не знае и не е попитал, за да не му забранят. Колкото до семействата, те само се взират потресено в нас. Смъртта на Треш и Ру е променила техния живот завинаги, но този подарък означава много за тях. С едномесечните печалби на трибут едно семейство може да изкара и цяла година. Докато сме живи ние, те няма да гладуват.

Поглеждам Пийта и той ми отправя тъжна усмивка. Чувам гласа на Хеймич: *Нали знаеш, можеше и да е много по-зле.* В този момент си мисля, че не би могло да бъде по-добре. Подаръкът... превъзходно измислено. Затова, когато се надигам на пръсти и го целувам, в този жест няма нищо неискрено.

Кметът излиза напред и връчва на всеки от нас гравирани плочки, която е толкова голяма, че трябва да оставя букета си, за да я поема. Церемонията вече всеки момент ще приключи, когато забелязвам, че една от сестрите на Ру се вижда в мен. Сигурно е на около девет години и е почти точно копие на Ру, дори в начина, по който стои с леко разперени ръце. Въпреки добрата новина за печалбата, тя не е доволна. Всъщност, изражението ѝ е укорително. Дали е защото не спасих Ру?

Не. А защото още не съм ѝ благодарил.

Облива ме вълна от срам. Момичето е право. Как мога да стоя тук, безучастна и няма, и да оставям Пийта да каже каквото трябва? Ако беше спечелила, Ру никога нямаше да позволи смъртта ми да остане невъзпята. Спомням си как на арената се погрижих да я покрия с цветя, да се уверя, че смъртта ѝ няма да отmine незабелязано. Но този жест ще е безсмислен, ако не го подкрепя сега.

— Чакайте! — Несигурно пристъпвам напред, притиснала гравирани плочки към гърдите си. Отреденото ми време за говорене отдавна е изтекло, но трябва да кажа нещо. Дължа твърде много. И дори да бях обещала на семействата цялата сума от наградата си, това нямаше да извини мълчанието ми днес. — Чакайте, моля ви. — В

първия момент не знам как да започна, но после думите се изливат така, сякаш отдавна съм ги намислила.

— Искам да изкажа благодарността си на трибутите от Окръг 11.
— Поглеждам двете жени, дошли от страна на Треш.

— Говорих с Треш само веднъж. Но достатъчно, за да пощади живота ми. Не го познавах, но винаги съм го уважавала. Заради силата му. Заради отказа му да играе Игрите по нечии други правила, освен своите. Професионалните трибути искаха да се съюзи с тях още в самото начало, но той отказа. Уважавам го за това.

За първи път прегърбената старица — може би бабата на Треш? — повдига глава и по устните ѝ заиграва едва доловима усмивка.

Сега тълпата е замлъкнала, станала е толкова тиха, че се питам как успяват. Сигурно всички са затаили дъх.

Обръщам се към семейството на Ру.

— Но вярвам, че наистина познавах Ру, и тя винаги ще бъде с мен. Всичко красиво ми напомня за нея. Виждам я в жълтите цветя, които растат в ливадата край къщата ми. Виждам я в сойките-присмехулки, които пеят в дърветата. Но най-вече я виждам в сестра си Прим. — Гласът ми е несигурен, но няма значение, аз вече свършвам. — Благодаря ви за вашите деца. — Повдигам брадичка, за да се обърна към тълпата. — И ви благодаря на всички за хляба.

Стоя там, чувствайки се сломена и дребна, хиляди очи са приковани върху мен. Настъпва дълго мълчание. После някъде от тълпата прозвучава простата мелодия на сойката-присмехулка, която ми свиреше Ру. Онази, която оповестява края на работния ден в овощните градини. Онази, която на арената означаваше безопасност. Към края на мелодията вече съм открила кой свири — побелял стар мъж в избеляла червена риза и работни дрехи. Погледите ни се срещат.

Това, което става после, не е случайност. Твърде добре изпълнено е, за да е спонтанно, защото се случва в пълен унисон. Всички в тълпата притискат трите средни пръсти на лявата ръка към устните си и ги протягат към мен. Това е нашият знак от Окръг 12, последното ми сбогуване с Ру на арената.

Ако не бях говорила с президента Сноу, този жест щеше да ме разчувства до сълзи. Но сега, когато в ушите ми още отекват неотдашните му заповеди да успокоя окръзите, съм изпълнена с

ужас. Как ще изтълкува той този толкова публичен поздрав към момичето, опълчило се срещу Капитола?

Изведнъж осъзнавам пълното въздействие на постъпката си. Не беше преднамерено — исках само да изкажа благодарността си, — но съм предизвикала нещо опасно. Протест на жителите от Окръг 11. Точно това, което трябваше да предотвратя!

Опитвам се да измисля какво да кажа, за да омаловажа току-що случилото се, да го отрека, но чувам лекото прашене, което показва, че микрофонът ми е изключен и кметът е поел нещата в свои ръце. Двата с Пийта приемаме една последна вълна от аплодисменти. Той ме повежда към изхода, без да си дава сметка, че всичко се е объркало.

Чувствам се странно и се налага да спра за момент. Късчета ярка слънчева светлина танцуват пред очите ми.

— Добре ли си? — обръща се Пийта към мен.

— Просто съм замаяна. Слънцето беше толкова силно. — Виждам букета в ръцете му и промърморвам: — Забравих си цветята.

— Аз ще ги взема — казва той.

— Мога и аз — отговарям.

Досега вече щяхме да сме на сигурно място в Сградата на справедливостта, ако не бях спряла, ако не си бях забравила цветята. Вместо това, от плътните сенки на верандата виждаме цялата сцена.

Как двама миротворци завличат стареца, който свиреше, до най-горния край на стълбите. Как го принуждават да застане на колене пред тълпата. И го застрелват с куршум в главата.

Преди още старецът да се свлече на земята, стена от миротворци в бели униформи препречва погледа ни. Няколко войници държат на гърдите си автомати и ни изтласкват обратно към вратата.

— Тръгваме! — казва Пийта и изблъсква миротвореца, който ме притиска. — Ясно, разбрахме. Хайде, Катнис. — Обгръща ме с ръка и ме повежда навътре към Сградата на справедливостта. Миротворците вървят на една-две крачки зад нас. В мига, в който влизаме вътре, вратите се затръшват и чуваме тропота от ботушите на миротворците, които се отправят обратно към тълпата.

Хеймич, Ефи, Порша и Цина чакат под екран, монтиран на стената, с изопнати от притеснение лица. Сега на екрана има само сняг. Ефи тича към нас и пита:

— Какво стана? Предаването прекъсна точно след прекрасната реч на Катнис, а после Хеймич каза, че май чул стрелба, а пък аз казах, че е невъзможно, но кой знае? Навсякъде е пълно с побъркани типове!

— Нищо не се е случило, Ефи. Гърмеше ауспухът на някакъв стар камион — казва Пийта с равен тон.

Още два изстрела. Вратата не заглушава звука им особено добре. Кого застреляха? Бабата на Треш? Някоя от сестричките на Ру?

— Вие двамата. Вървете след мен — казва Хеймич. Пийта и аз тръгваме след него. Миротворците, поставени на пост около Сградата на справедливостта, не се интересуват особено от движенията ни, след като сме на сигурно място вътре. Изкачваме се по величествената мраморна стълба. Влизаме в дълъг коридор, покрит с изтъркан килим. Двойните врати на първата зала, до която стигаме, са отворени. Таванът сигурно е висок шест метра. По корниза има релефни изображения на плодове и цветя, а от всеки ъгъл ни гледат малки дебели дечица с криле. Вазите с цъфтящи цветя излъчват тежък аромат, от който ме засмъдяват очите. Вечерните ни дрехи са окачени на метални закачалки по стената. Тази стая е подготвена, за да я използваме ние, но се задържахме там само секунда, колкото да си оставим подаръците. После Хеймич рязко дръпва микрофоните от

гърдите ни, напъхва ги под възглавницата на едно канапе и ни махва с ръка да го последваме.

Доколкото знам, Хеймич е бил тук само веднъж — на своето Турне на победата преди дваисет години. Но сигурно има забележителна памет или надеждни инстинкти, защото ни повежда през лабиринт от виещи се стълби и все по-тесни коридори. Понякога се налага да спре и да насили някоя врата. По жалното скърцане на пантите става ясно, че отдавна не е отваряна. Накрая се качваме по метална стълба до капак в тавана, Хеймич го отмества и се озоваваме в купола на Сградата на справедливостта. Представлява огромно помещение, пълно с изпочупени мебели, купчини книги и папки, ръждясали оръжия. Всичко е покрито с дебел слой прах, който очевидно от години никой не е чистил. През четирите мръсни квадратни прозореца, вградени в стените на купола, се процежда слаба светлина. Хеймич затваря капака на пода с ритник и се нахвърля върху нас.

— Какво стана? — пита той.

Пийта му разказва всичко, което се случи на площада. Изсвирването, поздравът, забавянето ни на верандата, убийството на стареца.

— Какво става, Хеймич?

— По-добре ще е ти да му кажеш — обръща се Хеймич към мен.

Не съм съгласна. Мисля, че ще е сто пъти по-зле, ако го кажа аз. Но възможно най-спокойно разказвам на Пийта всичко. За президента Сноу, за вълненията в окръзите. Не пропускам дори целувката с Гейл. Обяснявам как всички сме в опасност, как цялата страна е в опасност заради моя трик с къпините.

— От мен се очакваше по време на тази обиколка да оправя нещата. Да накарам всички, които са се съмнявали, да повярват, че действията ми са били продиктувани от любов. Да успокоя положението. Но очевидно днес успях единствено да предизвикам убийството на трима души, а сега всички на площада ще бъдат наказани. — Чувствам се толкова зле, че трябва да седна на една кушетка, като не обръщам внимание на изхвъркналите пружини и разкъсаната тапицерия.

— Тогава аз също съм влошил положението. Като дарих парите — казва Пийта. Внезапно замахва към една лампа, която се крепи

несигурно върху някакъв сандък, и я запраща през стаята — тя се удря в пода и се разбива. — Това трябва да спре. Веднага. Тази — тази — игра, която играете вие двамата, в която си споделяте тайни, но ги криете от мен, сякаш съм прекалено незначителен, глупав или слаб, за да ги възприема.

— Не е така, Пийта... — започвам аз.

— Точно така е! — изкрещява ми той. — Катнис, и аз имам близки хора! Роднини и приятели в Окръг 12, които ще бъдат също толкова мъртви като твоите, ако не се справим успешно с положението. След всичко, което преживяхме на арената, не заслужавам ли поне да чуя от теб истината?

— Ти винаги се представяш толкова добре, Пийта — казва Хеймич. — Такъв усет имаш как да се държиш пред камера. Не исках да разваля това.

— Е, надценил си ме. Защото днес наистина се провалих. Какво мислиш, че ще стане със семействата на Ру и Треш? Мислиш ли, че ще получат дела си от нашата награда? Мислиш ли, че им осигурих светло бъдеще? Защото аз мисля, че ще имат късмет, ако доживеят до края на деня! — Пийта запраща към стената нещо друго, някаква статуя. Никога не съм го виждала такъв.

— Той е прав, Хеймич — казвам. — Сгрешихме, че не му казахме. Още в Капитола.

— Дори на арената вие двамата бяхте разработили някаква система, нали? — казва Пийта. Сега гласът му е по-тих. — От която аз бях изключен.

— Не. Не и официално. Просто по онова, което Хеймич ми изпращаше — или не ми изпращаше — разбирах какво иска да направя — казвам аз.

— Е, аз нямах тази възможност. Защото той не ми изпрати нищо, преди да се появиш ти — казва Пийта.

Не се бях сетила за това. Как са изглеждали нещата от гледна точка на Пийта, когато се появих на арената с лекарство против изгаряне и хляб, а той, който беше на прага на смъртта, не беше получил нищо. Все едно, че Хеймич ме е поддържал жива за негова сметка.

— Виж, момче... — подхваща Хеймич.

— Няма нужда от обяснения, Хеймич. Знам, че трябваше да избереш един от нас. И аз щях да искам да избереш нея. Но сега става въпрос за нещо различно. Там убиха хора. Ще последват още, освен ако не се представим много добре. Всички знаем, че пред камерите аз съм по-добър от Катнис. Не е нужно никой да ме обучава какво да кажа. Но трябва да съм посветен в плана — казва Пийта.

— Отсега нататък ще бъдеш напълно осведомен — казва Хеймич.

— Не би било зле — казва Пийта и си тръгва, без дори да ме удостои с поглед.

Прахът, който е вдигнал, кръжи във въздуха и търси нови места, където да се приземи. В косата ми, в очите ми, по лъскавата ми златна брошка.

— Мен ли избра, Хеймич? — питам аз.

— Да — казва той.

— Защо? Той ти е по-симпатичен.

— Вярно е. Но нали си спомняш, че преди да променят правилата, можех да се надявам да измъкна жив само един от вас — казва той. — Мислех си, че след като е твърдо решен да те закриля, е, може би ние тримата с общи усилия ще успеем да те спасим.

— О-о... — Това е всичко, което ми хрумва да кажа.

— Ще видиш и ти пред какви дилеми ще се изправиш. Ако оцелеем след това турне — казва Хеймич, — ще разбереш.

Е, днес разбрах едно. Това място не е просто по-мощен вариант на Окръг 12. Нашата ограда не се охранява и рядко пускат електричество по нея. Никой не обича миротворците, но нашите не са така брутални. Несгодите, които понасяме, предизвикват по-скоро изтощение, отколкото гняв. Тук в Единайсети окръг хората страдат по-жестоко и са по-отчаяни. Президентът Сноу е прав. Една искра може да е достатъчна, за да ги възпламени.

Всичко се случва прекалено бързо и ми трябва време да го осмисля. Предупреждението, разстрелите, съзнанието, че може би съм задвижила нещо, което ще има сериозни последици. Цялата история беше невероятна. Щеше да е различно, ако умишлено бях разпалила духовете, но при тези обстоятелства... как успях да предизвикам толкова много неприятности?

— Ела — казва Хеймич. — Трябва да присъстваме на официалната вечеря.

Оставам под душа толкова дълго, колкото ми позволяват, преди да се наложи да изляза, за да ме подготвят. Екипът изглежда в пълно неведение за събитията от деня. Всички се вълнуват заради вечерята. В окръзите хората от екипа са достатъчно важни, за да присъстват, докато в Капитола почти никога не успяват да се доберат до покани за важни празненства. Докато те се опитват да предскажат какви ястия ще се сервират, аз непрекъснато си представям как изстрелът пръсна главата на онзи старец. Дори не обръщам внимание какво правят с мен, докато не става време да тръгвам и се виждам в огледалото. Бледорозовата рокля без презрамки леко докосва обувките ми. Косата ми е прибрана с фиби така, че открива лицето ми и се спуска по гърба ми във водопад от букли.

Цина се приближава зад мен, намята ме с блестяща сребриста пелерина и улавя погледа ми в огледалото:

— Харесва ли ти?

— Прекрасно е. Както винаги — казвам.

— Да видим как изглежда с усмивка — казва той мило. Това е начинът му да ми напомни, че след минута отново ще има камери. Успявам да повдигна ъгълчетата на устните си. — Ето.

Когато всички се събираме, за да слезем на вечеря, виждам, че Ефи не е в настроение. Да не би Хеймич да ѝ е казал за случилото се на площада? Не бих се изненадала, ако Цина и Пийта знаят, но, изглежда, съществува негласно споразумение да не се съобщават на Ефи лошите новини. Скоро обаче проблемът на Ефи се изяснява.

Тя преговаря набързо програмата за вечерта, после я хвърля настрана.

— А после всички можем да се качим на влака и да се махнем оттук — казва тя.

— Нещо не е наред ли, Ефи? — пита Цина.

— Не ми харесва как се държат към нас тук. Тъпчат ни в камиони, не ни пускат на платформата. После, преди около час, реших да се поразходя около Сградата на справедливостта. Нали знаете, аз съм нещо като експерт по архитектурен дизайн — казва тя.

— О, да, чувал съм за това — казва Пийта, като услужливо запълва настъпилата пауза.

— И тръгвам да се поразходя, защото тази година руините на окръзите ще бъдат ужасно на мода, когато двама миротворци — мъж и жена — идват и ми нареждат да се върна там, където са ни настанили. Жената дори ме мушна с пушката си! — казва Ефи.

Не мога да не си помисля, че това е прекият резултат от изчезването ни — на Хеймич, Пийта и моето — по-рано през деня. Все пак донякъде се успокоявам, защото Хеймич може и да е бил прав — едва ли някой се е сетил да постави камери в прашния купол, където разговаряхме. Но съм сигурна, че вече са поставили.

Ефи изглежда толкова разстроена, че спонтанно я прегръщам.

— Това е ужасно, Ефи. Може би изобщо не бива да ходим на вечерята. Поне докато не се извинят. — Знам, че тя никога няма да се съгласи, но се ободрява значително при това потвърждение, че има право да се оплаква.

— Не, няма проблем. Част от работата ми е да се справям с проблемите. И не можем да позволим вие двамата да пропуснете вечерята — казва тя. — Но ти благодаря за предложението, Катнис.

Ефи ни подрежда за влизането. Първо подготвителните екипи, после тя, след това стилистите. Пийта и аз, разбира се, вървим последни.

Някъде отдолу засвирват музиканти. Когато първата двойка от малката ни процесия тръгва надолу по стълбите, Пийта и аз се хващаме за ръце.

— Хеймич казва, че съм сгрешил, като съм ти се развикал. Ти само си действала по негови инструкции — казва Пийта. — А не мога да претендирам, че и аз не съм крил разни неща от теб в миналото.

Спомням си шока, когато чух Пийта да признава любовта си към мен пред цял Панем. Хеймич е знаел за това, а не ми беше казал.

— Мисля, че и самата аз счупих някои неща след онова интервю.

— Само една ваза — казва той.

— И ръцете ти. Обаче вече няма смисъл, нали? Да не бъдем откровени един с друг? — казвам аз.

— Няма смисъл — казва Пийта. Заставаме най-горе на стълбите, за да дадем на Хеймич петнайсет стъпала преднина, както ни нареди Ефи. — Това наистина ли беше единственият път, когато си целувала Гейл?

Толкова съм зашеметена, че отговарям:

— Да. — След всичко, което се случи днес, наистина ли този въпрос го измъчва толкова?

— Станаха петнайсет. Да тръгваме — казва той.

Блясва светкавица и докарвам възможно най-ослепителната си усмивка.

Слизаме по стълбите и сме въвлечени в сякаш безкрайна поредица от вечери, церемонии и пътувания с влак. Всеки ден е едно и също. Събуждаме се. Обличаме се. Минаваме сред ликуващи тълпи. Слушаме речи в наша чест. В отговор произнасяме благодарствена реч, но само подготвена за нас от Капитола — сега вече няма никакви лични допълнения. Понякога има кратки разходки — в един окръг видяхме морето, в други високи планини, грозни фабрики, пшеничени ниви, вонящи рафинерии. Преобличане във вечерни дрехи. Официални вечери. Влак.

По време на церемониите сме сериозни и почтителни, но винаги се държим за ръце или сме се хванали под ръка. По време на вечеря сме почти обезумели от любов един към друг. Целуваме се, танцуваме, хващат ни как се измъкваме тайно, за да бъдем сами. Във влака страдаме мълчаливо и се мъчим да преценим дали сме направили добро впечатление.

Дори и без да предизвикваме смут с личните си речи — излишно е да споменавам, че онези, които произнесохме в Окръг 11, бяха орязани, преди събитието да бъде излъчено — във въздуха се носи особено настроение. Все едно, че тенджерата ври и всеки момент ще кипне. Не навсякъде. Някои тълпи имат излъчването на уморен добитък, което ми е познато от Окръг 12 по време на церемониите в чест на победителите. Но в други — особено 8, 4 и 3 — при вида ни по лицата на хората се чете искрено въодушевление, а под въодушевлението — ярост. Когато скандират името ми, това е повече като зов за отмъщение, отколкото ликуване. Когато миротворците си пробиват път, за да усмирят неуправляемата тълпа, тя напира, вместо да отстъпва. И знам, че не мога да направя нищо, за да променя това. Никаква демонстрация на любов, колкото и правдоподобна да е, няма да промени нещата. Ако това, че извадих онези къпини, е било акт на временно безумие, значи и тези хора искат да се включат в безумието.

Цена започва да стеснява дрехите ми около талията. Подготвителният екип се тревожи за кръговете под очите ми. Ефи

започва да ми дава хапчета, за да спя, но те не действат. Не достатъчно добре. Унасям се, само за да потъна в кошмари, които сега зачестяват и са по-страшни. Пийта, който през голяма част от нощта скита из влака, ме чува как пища и се боря да се изтръгна от наркотичния унес, който само удължава ужасните сънища. Той успява да ме събуди и да ме успокои. После се вмъква в леглото и ме прегръща, докато заспя отново. След това отказвам хапчетата. Но всяка нощ го пускам в леглото си. Справяме се с тъмнината, както правехме на арената — обвиваме ръце един около друг и се пазим от опасностите, които могат да ни връхлетят всеки миг. Не се случва нищо друго, но поведението ни бързо се превръща в тема за клюки във влака.

Когато Ефи споменава това пред мен, аз си казвам: *Хубаво. Може би слухът ще стигне до президента Сноу*. Обещавам ѝ, че ще се постарая да бъдем по-дискретни, но не го правим.

Двете последователни появявания в окръзите 2 и 1 са ужасни по особен начин. И двамата трибути от Окръг 2, Катон и Клоув, може би щяха да успеят да се приберат у дома, ако не се бяхме прибрали ние с Пийта. Аз лично убих момичето, Глимър, и момчето от Окръг 1. Докато се опитвам да не гледам към семейството му, научавам, че името му е било Марвъл. Как никога не съм разбрала това? Предполагам, че преди Игрите не съм обърнала внимание, а след това не исках да знам.

Когато стигаме до Капитола, вече сме отчаяни. Появяваме се безброй пъти пред обожавачи ни тълпи. Няма опасност от бунт тук сред привилегированите, сред онези, чиито имена никога не влизат в стъклените сфери с жребия за Жътвата, чиито деца никога не умират заради предполагаемите престъпления, извършени преди цели поколения. Не е нужно да убеждаваме в любовта си никого в Капитола, а да се придържаме към крехката надежда, че все пак можем да достигнем някои от онези, които не успяхме да убедим в окръзите. Каквото и да правим, изглежда твърде малко, твърде късно.

Когато се връщаме в старите си квартири в Тренировъчния център, именно аз давам идеята за публичното предложение за брак. Пийта се съгласява да го направи, но след това изчезва за дълго в стаята си. Хеймич ми казва да не го закачам.

— Мислех, че той и без друго го иска — казвам.

— Не по този начин — отговаря Хеймич. — Той искаше да е истинско.

Връщам се в стаята си и лягам под завивките, като се опитвам да не мисля за Гейл, а всъщност не мисля за нищо друго.

Вечерта на сцената пред Тренировъчния център отговаряме на списъка с въпроси с престорен ентусиазъм. Цезар Фликърман, в проблясващия си костюм с цвета на полунощното небе, с клепахи, устни и коса, все още боядисани в сиво-синьо, безпогрешно ни превежда през интервюто. Когато ни пита за бъдещето, Пийта коленичи пред мен, обяснява ми се в любов и ме моли да се омъжа за него. Аз, разбира се, приемам. Цезар не е на себе си, публиката в Капитола изпада в истерия, на кадрите с тълпите из цял Панем се вижда страна, опиянена от щастие.

Лично президентът Сноу прави изненадващо посещение, за да ни честити. Стиска ръката на Пийта и го потупва одобрително по рамото. Прегръща ме, обвивайки ме в миризмата на кръв и рози и с пухкавите си устни залепва една целувка на бузата ми. После се отдръпва, като продължава да стиска силно ръцете ми и да ми се усмихва, а аз се осмелявам да повдигна вежди. Те задават въпроса, който устните ми не могат да изрекат: *Справих ли се? Достатъчно ли беше? Достатъчно ли беше да ви покажа, че се предавам, че ще играя по правилата, че обещавам да се омъжа за Пийта?*

В отговор той едва забележимо поклаща глава.

В това единствено леко движение виждам края на надеждата и началото на унищожението на всичко, което ми е скъпо на този свят. Не знам каква форма ще приеме наказанието ми, колко надалече ще бъде хвърлена мрежата, но когато свърши, най-вероятно няма да е останало нищо. Следователно бихте си помислили, че в този момент ще съм изпаднала в пълно отчаяние. Но ето кое е странното. Изпитвам преди всичко облекчение. Че мога да изоставя тази игра. Че въпросът дали ще успея в това начинание, вече получи отговор, макар този отговор да е категорично „не“. Че ако отчаяните времена изискват отчаяни мерки, вече съм свободна да действам толкова отчаяно, колкото пожелаая.

Само че не тук, все още не. Най-важното е да се върна в Окръг 12, защото главната част от всеки план ще включва мама и сестра ми, Гейл и семейството му. И Пийта, ако успея да го убедя да дойде с нас. Добавям и Хеймич към списъка. Това са хората, които трябва да взема със себе си, когато избягам в гората. Как ще ги убедя, къде ще отидем посред зима, какво ще направим, за да не ни заловят, засега са въпроси без отговор. Но поне сега знам какво трябва да направя.

Така че вместо да се хвърля на земята и да заплача, изправям рамене и изпитвам увереност, каквато не съм изпитвала от седмици. Усмивката ми, макар и донякъде безумна, не е насилена. А когато президентът Сноу прави знак на публиката да замлъкне и казва: „Какво мислите да направим сватбата тук, в Капитола?“, без никаква трудност си давам вид на зашеметено от радост момиче.

Цезар Фликърман пита дали президентът има предвид определена дата.

— О, преди да определим дата, трябва да вземем разрешение от майката на Катнис — казва президентът. Публиката се разсмява шумно и президентът обвива ръка около мен. — Може би ако цялата страна си постави за цел, ще я убедим да се омъжиш, преди да си навършила трийсет.

— Вероятно ще трябва да прокарате нов закон — казвам аз и се заливам в смях.

— Ако за целта се налага — отговаря президентът със заговорнически тон.

О, как само се забавляваме ние двамата.

Празненството, проведено в банкетната зала на президентската резиденция, няма равно на себе си. Високият дванайсет метра таван изобразява нощното небе, а звездите изглеждат точно както в Окръг 12. Предполагам, че и от Капитола изглеждат същите, но кой знае? Тук винаги има твърде много светлина от града, за да се виждат звездите. Някъде по средата между пода и тавана във въздуха се носят музиканти на нещо, което прилича на пухкави бели облаци, но не мога да разбера на какво се държат. Традиционните маси за хранене са заместени с безброй дивани и кресла, някои — разположени до камини, други — до ароматни цветни градини или езерца, пълни с екзотични риби, така че хората могат да ядат, да пият и да правят каквото пожелаят сред изключителни удобства. В центъра на помещението има просторен настан с плочки участък, който служи за всичко — дансинг, сцена за различни представления, място, където да се смесиш с крещящо облечените гости.

Но истинската забележителност на вечерта е храната. Покрай стените са подредени маси, отрупани с деликатеси. На тях има всичко, за което може да се сетите, и неща, за които не сте и сънували. Цели печени крави, прасета и кози, които още се въртят на шишове. Огромни подноси с птици, пълнени с вкусни плодове и ядки. Морски дарове в пикантни сосове с най-различни подправки. Безброй видове сирене, хляб, зеленчуци, сладкиши, водопади от вино и потоци от спиртни напитки, в които играят пламъци.

Апетитът ми се е върнал заедно с желанието да се боря. След дълги седмици, прекарани в тревоги, сега умирам от глад.

— Искам да опитам всичко — казвам на Пийта.

Виждам, че се мъчи да разтълкува изражението ми, да разбере на какво се дължи промяната. Тъй като не знае за присъдата на президента Сноу, може единствено да предполага, че според мен сме успели. Може би си мисли, че съм наистина щастлива от годежа. В погледа му проличава, че е объркан, но само за малко, защото камерата ни снима.

— Значи трябва да пазиш силите си — казва той.

— Да, само по една хапка от всяко блюдо, не повече — казвам. Решителността ми почти веднага е сломена още на първата маса, където има двайсетина вида супи. Попадам на тиквена крем супа, поръсена със ситно счукани ядки и някакви черни семенца. — Мога да ям тази супа цяла вечер! — казвам възторжено аз, но не го правя. В следващия момент се размеквам пред бистра зелена супа, която мога да опиша единствено с думите „с вкус на пролет“, а после изпадам във възторг от гъста розова супа, в която плуват малини.

Изникват лица, чувам имена, правят се снимки, разменят се бързи целувки по бузите. Очевидно моята брошка със сойката-присмехулка се е превърнала в модна сензация, защото няколко души се приближават да ми покажат аксесоарите си. Моята птица е възпроизведена на катарамии, избродирана на копринените ревери, дори татуирана на интимни места. Всеки иска да носи отличителния знак на победителя. Представям си как президентът Сноу се побърква от всичко това. Но какво може да направи той? В Капитола Игрите бяха голям хит и къпините символизираха само едно отчаяно момиче, което се мъчи да спаси любимия си.

Двамата с Пийта не полагаме усилия да си намерим компания, но сме постоянно търсени. Ние сме онази част от празненството, която никой не иска да пропусне. Придавам си възторжен вид, но не храня и капчица интерес към тези хора от Капитола. Те само ме разсейват и отклоняват вниманието ми от храната.

На всяка маса се сблъсквам с нови изкушения и дори при ограничението от по една хапка, което съм си наложила, бързо започвам да преяждам. Вземам малка печена птица, отхапвам и устата ми се напълва с портокалов сос. Вкусно. Но давам на Пийта да изяде останалото, защото искам да продължа да опитвам други неща, а мисълта да изхвърля храна, както виждам толкова много хора да правят съвсем небрежно, ме отвращава. След десетина маси вече съм преяла, а сме пробвали съвсем малко от поднесените блюда.

Точно тогава подготвителният ми екип връхлита върху нас. Заради изпития алкохол и екстаза им от факта, че присъстват на такова величествено събитие, не им се разбира почти нищо.

— Защо не ядеш? — пита Октавия.

— Ядох, но не мога да побера нито хапка повече — отговарям аз. Всички избухват в смях, сякаш не са чували по-глупаво нещо.

— Тук това не е пречка за никого! — заявява Флавий. Отвеждат ни до една маса, на която са подредени малки винени чаши, пълни с прозрачна течност. — Изпийте това!

Пийта взема една чаша, за да отпие, и те обезумяват.

— Не тук! — изпищява Октавия.

— Трябва да я изпиеш там вътре — казва Вения и сочи вратите, водещи към тоалетните. — Иначе ще оплескаш целия под!

Пийта поглежда отново чашата и най-после схваща.

— Искате да кажете, че това ще ме накара да повърна?

Подготвителният ми екип се разсмява истерично:

— Разбира се, за да можеш да продължиш да ядеш — казва Октавия. — Аз влизах вътре вече два пъти. Всеки го прави — как иначе ще се забавляваш на едно празненство?

Безмълвно се вирам в красивите малки чашки и всичко, което олицетворяват. Пийта оставя своята обратно на масата така внимателно, сякаш би могла да избухне.

— Хайде, ела, Катнис. Да танцуваме.

Докато се отдалечаваме от екипа и тръгваме към дансинга, от облаците се разнася музика. Знаем само няколко танца, от онези, които се изпълняват под съпровод на музика от цигулка или флейта и за които е нужно доста голямо пространство. Но Ефи ни показва други, които са популярни в Капитола. Музиката е бавна и романтична, Пийта ме прегръща и се движим в кръг, почти без никакви специални стъпки. Този танц може да се изпълнява дори на тава за баница. Известно време мълчим. После Пийта проговаря с напрегнат глас:

— В първия момент си готов да приемеш тези хора, като си казваш, че може би не са толкова лоши, а после изведнъж... — Той млъква наред изречението.

Пред очите ми са измършавелите детски тела върху кухненската ни маса, докато майка ми предписва онова, което родителите не могат да им дадат. Повече храна. Сега, когато сме богати, тя обикновено им дава храна за вкъщи. Но по-рано често нямаше какво да им дадем, а детето и без друго вече не можеше да бъде спасено. Докато тук в Капитола хората повръщат заради удоволствието да пълнят търбусите си отново и отново. Не заради някаква болест на тялото или ума, не от

развалена храна. Това е нещо, което всички правят по време на празненство. Нещо прието. Част от забавлението.

Един ден, когато се отбих да оставя дивеча на Хейзъл, Вик си беше вкъщи, защото имаше тежка кашлица. Тъй като е брат на Гейл, това хлапе сигурно се храни по-добре, отколкото деветдесет процента от останалото население на Окръг 12. И въпреки това в продължение на петнайсет минути той ми разказва как отворили консерва царевичен сироп от Деня на колетите и всеки получил по една лъжица върху парче хляб и може би щели да им дадат пак към края на седмицата. Как Хейзъл била казала, че може да му сложи малко в чашата с чай, за да облекчи кашлицата, но според него няма да е честно, ако не даде и на другите по малко. Ако в дома на Гейл е така, то какво ли е в другите къщи?

— Пийта, те ни водят тук да се бием до смърт за тяхно забавление — казвам аз. — В сравнение с това другото с храната е нищо.

— Знам. Така е. Просто понякога вече не мога да издържам. Дотолкова, че... не съм сигурен какво ще направя. — Той прави пауза, после прошепва: — Може би сгрешихме, Катнис.

— За кое? — питам аз.

— За това, че се опитахме да успокоим положението в окръзите — казва той.

Бързо обръщам глава на една страна, после на друга, но изглежда никой не ни е чул. Снимачният екип се е отклонил към една маса с миди, раци и стриди, а двойките, които танцуват около нас, са или прекалено пияни, или прекалено заети със себе си, за да ни забележат.

— Съжалявам — казва той. Редно е да съжалява. Тук не е мястото да изричаш подобни мисли на глас.

— Ще ми кажеш като се приберем вкъщи — казвам му.

Точно в този момент се появява Порша заедно с едър мъж, който ми изглежда смътно познат. Представя го като Плутарх Хевънсбий, новия главен гейм-мейкър. Плутарх иска разрешение от Пийта да ме покани на един танц. Пийта отново е възприел изражението си за пред камерите и добродушно ме отстъпва, като го предупреждава да не се привързва прекалено към мен.

Не искам да танцувам с Плутарх Хевънсбий. Не искам да усещам допира на ръцете му, едната — отпусната върху моята, а

другата — на бедрото ми. Не съм свикнала да ме докосват, освен от Пийта или семейството си, а в класацията на съществата, които искам да се допират до кожата ми, гейм-мейкърите се нареждат някъде под гъсениците. Но той изглежда усеща това и ме държи почти на една ръка разстояние, докато се въртим по дансинга.

Приказваме си за празненството, за забавленията, за храната, а след това той се разсмива и казва, че от обучението насам вече избягва пунша. Не схващам веднага, после се сещам, че той е човекът, който се спъна и падна назад в купата с пунш, когато изстрелях една стрела по гейм-мейкърите по време на обучението. Е, не точно. Прицелих се и избих със стрела ябълката от устата на печеното им прасе. Но доста ги стреснах.

— О, вие сте онзи, който... — разсмивам се аз, като си спомням как цопна в купата с пунш.

— Да. И ще си доволна да разбереш, че така и не се съвзех — казва Плутарх.

Иска ми се да отбележа, че двайсет и двама мъртви трибути също никога няма да се съвземат от Игрите, за чието създаване е допринесъл. Но казвам само:

— Хубаво. Значи вие сте главен гейм-мейкър тази година? Това трябва да е голяма чест.

— Между нас казано, нямаше много желаещи за работата — казва той. — Много е голяма отговорността за доброто протичане на Игрите.

Да, последният, изпълнявал тази длъжност, е мъртъв, мисля си аз. Той сигурно знае за Сенека Крейн, но не изглежда ни най-малко разтревожен.

— Планирате ли вече Юбилейните игри? — питам.

— О, да. Разбира се, плановете за тях се разработват вече от години. Арените не се строят за един ден. Но сега се определя, как да кажа, вкусът на Игрите. Ако искаш, вярвай, но тази вечер имаме съвещание относно стратегията — казва той.

Плутарх отстъпва назад и изважда от джоба на жилетката си златен часовник с ланец. С щракване отваря капачето, поглежда колко е часът и се намръщва:

— Скоро ще трябва да тръгвам. — Обръща часовника така, че да мога да видя циферблата. — Започва в полунощ.

— Струва ми се късно за... — Не довършвам изречението, защото нещо отвлича вниманието ми. Плутарх прокарва пръст по кристалния циферблат на часовника и само за миг се появява образ, който просветва, сякаш осветен от пламъка на свещ. Това отново е сойка-присмехулка. Точно като брошката върху роклята ми. Само че тази изчезва. Той затваря с рязко щракване капачето на часовника.

— Много е красив — казвам аз.

— О, той е нещо повече от красив. Единствен по рода си е — отговаря той. — Ако някой пита за мен, кажи, че съм се прибрал вкъщи да спя. Изисква се съвещанията да се пазят в тайна. Но реших, че ще е безопасно да кажа на теб.

— Да. Със сигурност мога да пазя тайна — казвам аз.

Докато се ръкуваме, той прави лек поклон — обичаен жест тук в Капитола.

— Е, Катнис, ще се видим по време на Игрите другото лято. Най-добри пожелания по случай годиша и късмет с майка ти.

— Ще ми трябва — казвам аз.

Плутарх изчезва и аз се разхождам из тълпата, търсейки Пийта, докато разни непознати ме поздравяват. За годиша ми, за победата в Игрите, за избора ми на червило. Отговарям, но всъщност си мисля за начина, по който Плутарх ми се похвали с красивия си, единствен по рода си часовник. В него имаше нещо странно. Почти потайно. Но защо? Може би си мисли, че някой друг ще му открадне идеята да сложи изчезваща сойка-присмехулка върху циферблата на часовник. Да, сигурно е платил за него цяло състояние и сега не може да го покаже на никого, защото се страхува, че ще му откраднат идеята и ще пуснат на пазара евтини копия на оригинала. Това е то Капитолът.

Откривам Пийта, който разглежда с възхищение една маса със сложно украсени торти. Пекарите са дошли от кухнята специално да говорят с него за глазурата и се надпреварват да отговорят на въпросите му. По негова молба събират най-различни малки кейкове, които да вземе със себе си в Окръг 12, за да разгледа работата им на спокойствие.

— Ефи каза, че трябва да се качим на влака в един. Чудя се колко е часът — казва той, като хвърля поглед наоколо.

— Почти полунощ — отговарям аз, откъсвам с пръсти шоколадово цветче от една торта и започвам да го гриза, напълно

изоставила добрите маниери.

— Време е да благодарим и да се сбогуваме! — пропява Ефи до лакътя ми. Това е един от онези моменти, в които обожавам досадната ѝ точност. Викаме Цина и Порша, обикаляме наоколо да си вземем довиждане с важните особи, после Ефи ни повежда към изхода.

— Не е ли редно да благодарим на президента Сноу? — казва Пийта. — Това е неговата къща.

— О, той не си пада много по празненствата. Прекалено е зает — казва Ефи. — Вече уредих какви подаръци да му бъдат изпратени утре със съответните картички. Ето го и него! — Ефи махва с ръка на двама служители от Капитола, които крепят помежду си пияния Хеймич.

Качваме се на кола със затъмнени прозорци и пътуваме из улиците на Капитола. Зад нас в друга кола се возят подготвителните екипи. Празничната тълпа е толкова гъста, че се движим съвсем бавно. Но Ефи е разработила графика с научна прецизност. Точно в един отново сме във влака и той потегля.

Замъкваме Хеймич до леглото му. Цина поръчва чай и всички сядаме около масата, докато Ефи шумоли с листовете на програмата и ни напомня, че все още сме на турне.

— Трябва да помислим за Празника на плодородието в Окръг 12. Затова предлагам да си изпием чая и направо да вървим да си лягаме. — Никой не възразява.

Когато отварям очи, е ранен следобед. Главата ми е отпусната върху ръката на Пийта. Не знам кога е влязъл през нощта. Обръщам се внимателно, за да не го събудя, но той вече е буден.

— Никакви кошмари — казва той.

— Какво?

— Тази нощ не сънува никакви кошмари — казва той.

Прав е. За първи път от цяла вечност спях непробудно.

— Все пак сънувах нещо — казвам, като се връщам мислено назад. — Следвах една сойка-присмехулка през гората. Дълго. Всъщност беше Ру. Искам да кажа, когато запя, имаше нейния глас.

— Къде те отведе? — пита той и отмята косата от челото ми.

— Не знам. Така и не пристигнахме — казвам аз. — Но се чувствах щастлива.

— Е, докато спеше, имаше щастлив вид.

— Пийта, как така аз никога не разбирам, когато сънуваш кошмар?

— Не знам. Сигурно не крещя, не се мятам или нещо подобно. Просто идвам на себе си, парализиран от ужас — отговаря той.

— Трябва да ме будиш — казвам, като осъзнавам, че в тежка нощ прекъсвам съня му поне два-три пъти. И че минава много време, докато ме успокои.

— Не е необходимо. Кошмарите ми обикновено са за това как те губя — казва той. — Съвземам се веднага щом разбера, че си тук.

Ох. Пийта прави подобни коментари без всякаква претенция, но аз се чувствам така, сякаш някой ме е ритнал в корема. Той просто отговаря честно на въпроса ми. Не иска да му отвърна със същото, да направя любовно признание. Но въпреки това се чувствам отвратително, сякаш го използвам по някакъв ужасен начин. Така ли е? Не знам. Но за пръв път имам усещането, че постъпвам неморално, като спя в едно легло с него. В което има ирония, защото сега сме официално сгодени.

— Ще бъде по-лошо, когато върнем вкъщи и пак трябва да спя сам — казва той.

Точно така, почти сме си вкъщи.

Програмата за Окръг 12 включва вечеря в къщата на кмета Ъндърси днес и митинг в чест на победата по време на Празника на плодородието утре. Този празник винаги съвпада с последния ден от Турнето на победата, но обикновено се празнува с вечеря вкъщи или с няколко приятели, ако можете да си го позволите. Тази година честването ще бъде публично събитие и тъй като е организирано от Капитола, всички хора в окръга ще бъдат нахранени.

По-голямата част от подготовката ни ще се проведе в къщата на кмета, тъй като отново трябва да облечем кожените палта за явяването ни на открито. Оставаме на гарата съвсем за малко, колкото да се усмихнем и да помахаме, после ни натъпкват в една кола. Дори няма да видим семействата си чак до вечерята.

Радвам се, че ще бъде в къщата на кмета, а не в Сградата на справедливостта, където се проведе траурната церемония при смъртта на баща ми и където ме отведоха след Жътвата за мъчителното сбогуване с близките ми. Сградата на справедливостта ми навява прекалено тъжни чувства.

Но къщата на кмета Ъндърси ми харесва, особено сега, когато с дъщеря му, Мадж, сме приятелки. В известен смисъл винаги сме били. Приятелството ни се потвърди официално, когато тя дойде да се сбогува с мен, преди да замина за Игрите. Когато ми подари за късмет брошката със сойката-присмехулка. След завръщането си започнахме да прекарваме доста време заедно. Оказва се, че Мадж също има много празни часове за запълване. Отначало се чувствахме малко неловко, защото не знаехме какво да правим. Чувала съм другите момичета на нашите години да си говорят за момчета, за други момичета или за дрехи. Ние с Мадж не обичаме да клюкарстваме, а мен дрехите ме отегчават до сълзи. Но след няколко неуспешни опита в началото разбрах, че много ѝ се иска да отиде в гората, затова я взех със себе си няколко пъти и ѝ показах как да стреля. Тя се опитва да ми преподава пиано, но предпочитам да слушам как тя свири. Понякога си ходим на гости. Мадж харесва нашата къща повече от своята. Нейните родители изглеждат симпатични, но мисля, че не ги вижда особено често. Баща ѝ е зает с управлението на Окръг 12, а майка ѝ получава пристъпи на ужасно главоболие, които я принуждават да лежи по цели дни.

— Може би трябва да я заведете в Капитола — казах по време на един от тези пристъпи. Във въпросния ден не свирехме на пиано, защото дори през два етажа шумът причиняваше болка на майка ѝ. — Обзалагам се, че могат да я излекуват.

— Да. Но можеш да отидеш в Капитола само ако те поканят — каза тъжно Мадж. Дори привилегиите на кмета са ограничени.

Когато стигаме до къщата на кмета, имам време само да прегърна набързо Мадж, а после Ефи ме завлича на третия етаж да ме подготвят. След като ме разкрасяват и ме обличат в дълга до глезените сребриста рокля, имам на разположение още цял час преди вечерята, затова се измъквам и тръгвам да я търся.

Спалнята на Мадж е на втория етаж заедно с няколко стаи за гости и кабинета на баща ѝ. Надниквам в кабинета да поздравя кмета, но той е празен. От телевизора се носи монотонен глас и спирам да погледам — показват кадри от снощното тържество в Капитола. Гледам как двамата с Пийта танцуваме, как се храним и как се целуваме. Сигурно точно в момента това върви по екраните на всяко семейство в Панем. На публиката трябва да ѝ е втръснало до смърт от обречените влюбени от Окръг 12. На мен със сигурност ми втръсна.

Вече излизам от стаята, когато телевизорът издава особен звук. Обръщам се назад и виждам как екранът почернява. После върху него започват да проблясват думите „ПОСЛЕДНИ НОВИНИ ОТ ОКРЪГ 8“. Инстинктивно разбирам, че това е нещо, което не бива да виждам — нещо, което е предназначено само за кмета. Би трябвало да си тръгна. Бързо. Но вместо това пристъпвам по-близо до телевизора.

Появява се говорителка, която ми е непозната. Това е жена с посивяваща коса и дрезгав, властен глас. Тя предупреждава, че положението се влошава и е обявено трето ниво на тревога. В Окръг 8 се изпращат допълнителни сили, а производството на текстил е напълно преустановено.

После показват главния площад в Окръг 8. Разпознавам го, защото само преди седмица бях там. От покривите още се веят знамена с моето лице. Под тях се разкрива сцена на масови безредици. Площадът е претъпкан с крещящи хора, със скрити зад кърпи и саморъчно направени маски лица, които хвърлят тухли. Горят сгради. Миротворците стрелят в тълпата и убиват безразборно.

За пръв път виждам подобно нещо, но е очевидно, че може да става въпрос само за едно. За това, което президентът Сноу нарича бунт.

Кожена чанта, пълна с храна, и манерка с горещ чай. Чифт подплатени с пухкава кожа ръкавици, които Цина забрави. Три вейки, откъртени от голите дървета, подредени в снега така, че да сочат посоката, в която ще поема. Това оставям за Гейл на обичайното място в първата неделя след Празника на плодородието.

Продължавам нататък през студената, мъглива гора и прокарвам през снега пътеката, която ще е непозната за Гейл, но аз уверено чувствам под краката си. Тя води към езерото. Вече знам, че на старото място за срещи може да ни следят, а днес това ми е абсолютно необходимо, за да мога да разкажа всичко на Гейл. Но дали той изобщо ще дойде? Ако не дойде, няма да имам друг избор, освен да рискувам и да отида у тях посред нощ. Има неща, които той трябва да знае... неща, които трябва да ми помогне да реша...

Веднага щом осъзнах какво виждам на телевизионния екран при кмета Ъндърси, излязох от стаята и бързо тръгнах по коридора. Точно навреме, защото секунди по-късно кметът се качваше по стълбите. Махнах му с ръка.

— Мадж ли търсиш? — попита дружелюбно той.

— Да, искам да ѝ покажа роклята си — казах аз.

— Е, знаеш къде да я намериш. — Точно тогава от кабинета му се разнесе нова поредица от писукащи звуци. Лицето му стана мрачно. — Извини ме — каза той. Влезе в кабинета и затвори плътно вратата.

Постоях в коридора, докато се съвзема. Повтарях си, че трябва да се държа естествено. После намерих Мадж в стаята ѝ. Седеше пред тоалетката и решеше с четка дългата си къдрава руса коса. Носеше същата красива бяла рокля, с която беше облечена в деня на Жътвата. Видя ме в огледалото и се усмихна:

— О, виж колко си страхотна. Направо от модния свят на Капитола.

Пристъпих по-близо. Пръстите ми докоснаха сойката-присмехулка.

— Сега дори и брошката ми е прочута. Благодарение на теб сойките-присмехулки са последният вик на модата в Капитола. Сигурна ли си, че не си я искаш обратно? — попитах.

— Не ставай глупава, тя ти е подарък — каза Мадж. Върза косата си отзад с празнична златиста панделка.

— Откъде я намери, все пак? — попитах.

— Беше на леля ми — каза тя. — Но мисля, че отдавна я имаме в семейството си.

— Странен избор — сойка-присмехулка. Като се имат предвид събитията по време на бунта. Провалът на Капитола със сойките-бъбрици и всичко друго.

Сойките-бъбрици били мутанти, генетично променени мъжки птици, създадени от Капитола като оръжие за шпиониране на бунтовниците в окръзите. Те можели да запомнят и да повтарят дълги пасажни човешка реч, затова ги изпращали в области с бунтовници, за да уловят думите им и да ги съобщават на Капитола. Бунтовниците се досетили за това и ги насочили срещу Капитола, като говорили пред тях само лъжи. Когато това се разкрило, Капитолът се отказал от сойките-бъбрици и ги оставил да измрат. След няколко години те изчезнали, но преди това успели да се съешат с женски присмехулници и така възникнал съвсем нов биологичен вид.

— Но сойките-присмехулки никога не са били оръжие — каза Мадж. — Те са просто пойни птици. Нали така?

— Да, сигурно е така — казах аз. Но това не е вярно. Присмехуликът наистина е просто пойна птица. За разлика от него сойката-присмехулка е създание, което се е появило без намесата на Капитола. Капитолът едва ли е предвиждал, че напълно контролираното от него оръжие — сойката-бъбрица — ще се окаже достатъчно умна, за да оцелее в дивата природа, да предаде генетичния си код и да процъфтява в тази нова форма. Не бяха предвидили волята ѝ за живот.

Сега, докато си пробивам път през снега, виждам как сойките-присмехулки скачат из клоните, чувам ги как подхващат песните на други птици, повтарят ги, а след това ги превръщат в нова мелодия. Както винаги, те ми напомнят за Ру. Сещам се за съня си от последната нощ във влака, в който я следвах, преобразена в сойка-присмехулка.

Жалко, че се бях събудила малко по-рано и не можах да разбера къде се опитваше да ме заведе.

Езерото е много далече, няма спор по въпроса. Ако изобщо реши да ме последва, Гейл ще изразходва много енергия, която иначе би използвал за лов. Показателно беше, че го нямаше на вечерята в дома на кмета, макар че останалите от семейството му дойдоха. Хейзъл каза, че си е останал вкъщи, защото е болен, което беше очевидна лъжа. Нямаше го и на Празника на плодородието. Вик ми каза, че е излязъл на лов. Това сигурно беше вярно.

След два часа стигам до стара къща, близо до края на езерото. Може би „къща“ е твърде силно казано. Състои се само от една малка стая. Според баща ми преди много време тук е имало много такива къщи — все още се виждат част от основите им — и хората са идвали да се забавляват и да ловят риба на езерото. Тази къща е надживяла останалите, защото е построена от бетон. Подът, покривът, таванът — всичко е от бетон. Само един от прозорците е със здраво стъкло. Няма вода и електричество, но огнището още действа, а в ъгъла има купчина дърва, които баща ми и аз събрахме преди години. Запалвам малък огън, като разчитам, че мъглата ще скрие издайническия дим. Докато огънят се разгаря, измитам натрупания сняг под изтърбушените прозорци с метлата от клони, която баща ми направи, когато бях на около осем години и си играех тук на семейство. После сядам върху малката бетонна плоча на огнището, за да се разтопи снега от дрехите ми, и чакам Гейл.

Той се появява след учудващо кратко време. През рамо е праметнал лък, на колана му виси мъртва дива пуйка, на която сигурно е попаднал по пътя. Застава на прага, сякаш се опитва да реши дали да влезе или не. Държи неотворената кожена чанта с храна, манерката и ръкавиците на Цина — подаръци, които отказва да приеме, защото ми е ядосан. Знам точно как се чувства. Нима аз не постъпвах по същия начин с майка си?

Поглеждам го в очите. Сдържаността му не може да прикрие болката и чувството за измяна, което изпитва заради годеща ми с Пийта. Тази среща днес е последният ми шанс да не изгубя Гейл завинаги. Може да се опитвам да му обяснявам с часове, и той пак да ме отблъсне. Затова минавам направо към същността на защитата си.

— Президентът Сноу лично заплаши, че ще нареди да те убият — казвам.

Гейл леко повдига вежди, но не показва истински страх или учудване.

— И кой друг?

— Е, не ми даде точния списък. Но е логично да се предположи, че в него са включени и семействата ни — казвам аз.

Това е достатъчно, за да го накара да се приближи до огъня. Свива се пред огнището и се грее.

— Освен ако какво?

— Освен ако... все още нищо, за момента — казвам аз. Очевидно това изисква още обяснения, но нямам представа откъде да започна, затова просто седя там, загледана мрачно в огъня.

Прекарваме така около минута, после Гейл нарушава мълчанието:

— Е, благодаря за предупреждението.

Обръщам се към него, готова да се озъбя, но долавям проблясването в очите му. Мразя се за това, че се усмихвам. Моментът не е смешен, но предполагам, че е доста тежко да стовариш тази информация върху някого. Всички ще бъдем унищожени, каквото и да стане.

— Все пак трябва да знаеш, че имам план.

— Да, бас държа, че е изумителен — казва Гейл. Мята ръкавиците на скута ми. — Дръж. Не искам старите ръкавици на годеника ти.

— Той не ми е годеник. Това беше само част от преструвката. А тези ръкавици не са негови. На Цина са.

— Дай ми ги тогава — казва той. Нахлузва ръкавиците, разкършва пръсти и кимва одобрително. — Поне ще умра в комфорт.

— Това звучи оптимистично. Разбира се, ти не знаеш какво стана — казвам аз.

— Да чуем — казва той.

Решавам да започна с нощта, когато двамата с Пийта бяхме увенчани като победители в Игрите на глада, а Хеймич ме предупреди, че съм си навлякла гнева на Капитола. Разказвам му за тревогата, която ме измъчва дори след като се прибрах вкъщи, за посещението на президента Сноу, за убийствата в Окръг 11, за напрежението сред

тълпите, за последното отчаяно усилие, каквото беше годежът, за знака на президента, че това не е било достатъчно, за убеждението ми, че ще ме накарат да платя за всичко.

Гейл изобщо не ме прекъсва. Докато говоря, пъхва ръкавиците в джоба си и се заема да приготви ядене за двама ни от храната в кожената чанта. Препича хляб и сирене, нарязва ябълки, слага кестени да се пекат на огъня. Гледам ръцете му, красивите му, умели пръсти. Осеяни с белези, каквито бяха и моите, преди Капитолът да заличи всички следи от кожата ми, но силни и сръчни. Ръце, достатъчно здрави да копаят въглища в мината, но достатъчно прецизни да заложат фина примка. Ръце, на които имам доверие.

Спирам за миг, за да отпия глътка чай от термоса, преди да му разкажа за прибирането си у дома.

— Е, наистина много си се заплела — казва той.

— Още не съм свършила — отвърщам му аз.

— Чух достатъчно за момента. Да прескочим напред към този твой план — казва той.

Поемам си дълбоко дъх:

— Ще избягаме.

— Какво? — пита той. Това наистина е неочаквано за него.

— Ще избягаме в гората и ще се опитаме да се спасим. — Изражението му е неразгадаемо. Дали ще ми се присмее и ще отхвърли предложението ми като глупаво? Възбудено скачам на крака и се готвя за спор. — Ти сам каза, че според теб можем да го направим! Онази сутрин в деня на Жътвата. Каза...

Гейл пристъпва към мен и усещам как ме повдига от земята. Стаята се завърта и трябва да се хвана с ръце за врата му, за да се задържа. Той се смее, щастлив е.

— Хей! — протестирам аз, но също се смея.

Гейл ме пуска на земята, но продължава да ме прегръща.

— Добре, хайде да избягаме — казва той.

— Наистина ли? Значи не мислиш, че съм луда? Ще тръгнеш с мен? — Някаква част от смазващата тежест започва да се вдига и се прехвърля върху плещите на Гейл.

— Да, мисля, че си луда, и да, ще тръгна с теб — казва той. Наистина го мисли. Не само го мисли, но и го приема на драго сърце.

— Можем да го направим. Знам, че можем. Да се махнем оттук и никога да не се връщаме!

— Сигурен ли си? — казвам. — Защото ще бъде трудно, с децата и така нататък. Не искам да навляза на пет километра навътре в гората и ти да ми...

— Сигурен съм. Напълно, изцяло, сто процента сигурен. — Той навежда чело, допира го към моето и ме притегля към себе си. Кожата му, цялото му същество излъчва топлина от това, че е толкова близо до огъня, и аз затварям очи, като попивам в себе си топлината му. Вдъхвам мириса на навлажнена от снега кожа, дим и ябълки, миризмата на всички онези зимни дни, които прекарвахме заедно преди Игрите. Не се опитвам да се отдръпна. Така или иначе, защо би трябвало да го правя? Гласът му се снижава до шепот: — Обичам те.

Ето защо.

Никога не мога да предвидя тези неща. Случват се прекалено бързо. Аз предлагам план за бягство, а в следващия момент... от мен се очаква да реагирам на нещо такова. Изтърсвам възможно най-неподходящия отговор:

— Знам.

Прозвучава ужасно. Сякаш знам, че той ме обича, но не отвърщам на чувствата му. Гейл понечва да се отдръпне, но аз го сграбчвам:

— Знам! А ти... ти знаеш какво означаваш за мен. — Не е достатъчно. Той се освобождава от хватката ми. — Гейл, сега не мога да мисля за никого по този начин. Всеки ден, всяка минута, през която съм будна, откакто при Жътвата изтеглиха името на Прим, мисля само за едно — колко ме е страх. И не остава място за нищо друго. Ако се махнем, ако отидем някъде, където ще сме в безопасност, може би всичко ще е различно. Не знам.

Виждам го как преглъща разочарованието си.

— Значи, ще тръгнем. И ще разберем. — Той поглежда към огъня, където кестените започват да прегарят. Изважда ги и ги подхвърля върху плочата на огнището. — Няма да е лесно да убедим майка ми.

Сигурно все още е готов да тръгне. Но щастието е изчезнало и на негово място е останало до болка познатото ми напрежение.

— Моята също. Ще трябва да я убедя, че друг изход няма. Ще я изведа на една дълга разходка. Ще се погрижа да разбере, че алтернативата е да умрем.

— Тя ще разбере. Гледах голяма част от Игрите с нея и Прим. Няма да ти откаже — казва Гейл.

— Надявам се, че няма. — Температурата в къщата сякаш за секунди е спаднала с двайсет градуса. — Истинското предизвикателство ще бъде Хеймич.

— Хеймич? — Гейл зарязва кестените. — Няма да поканиш и него да дойде с нас, нали?

— Трябва, Гейл. Не мога да изоставя него и Пийта, защото те ще... — Намръщената му гримаса ме кара да млъкна наред изречението. — Какво?

— Съжалявам. Не си давах сметка колко голяма е групата ни.

— Ще ги измъчват до смърт, за да разберат къде съм — казвам му аз.

— Ами семейството на Пийта? Те никога няма да дойдат. Всъщност вероятно изгарят от нетърпение да ни издадат. Сигурен съм, че той е достатъчно умен и си дава сметка за това. Ами ако реши да остане?

Опитвам се да си придам безразличен вид, но гласът ми потреперва:

— Тогава ще остане.

— Готова си да го зарежеш? — пита Гейл.

— За да спася Прим и мама — да — отговарям аз. — Искам да кажа, не! Ще го накарам да дойде.

— А мен би ли ме изоставила? — Сега погледът на Гейл е твърд като камък. — Например ако не успея да убедя майка си да повлече три малки деца в гората посред зима.

— Хейзъл няма да откаже. Ще разбере, че е разумно — казвам аз.

— Да предположим, че не разбере, Катнис. Тогава какво? — настоява той.

— Тогава ще трябва да я принудиш, Гейл. Да не смяташ, че си измислям тези неща? — Аз също гневно повишавам глас.

— Не. Не знам. Може би президентът просто те манипулира. Нали той уреди сватбата ти. Ти видя как реагира тълпата в Капитола.

Не мисля, че може да си позволи да те убие. Или да убие Пийта. Как ще се измъкне от това? — казва Гейл.

— Е, съмнявам се дали при положение, че в Окръг 8 има бунт, той прекарва много време да ми избира сватбена торта!

Още докато изричам тези думи, искам да си ги взема обратно. Въздействието им върху Гейл е незабавно — лицето му почервява, от очите му излизат искри.

— В Осми има бунт? — прошепва той.

Опитвам се да се отметна от думите си, да го успокоя, както се опитах да успокоя напрежението в окръзите.

— Не знам дали наистина е бунт. Има вълнение. Хора по улиците... — казвам.

Гейл ме сграбчва за раменете:

— Какво видя?

— Нищо! Не лично. Просто чух нещо. — Както обикновено, думите ми са закъснели и недостатъчни. Предавам се и му разказвам. — Видях нещо на телевизора на кмета. Не беше предназначено за мен. Имаше тълпа и пожари, а миротворците стреляха и убиваха хора, но те се съпротивляваха... — Прехапвам устни и се мъча да продължа с описанието на сцената. Вместо това изричам на глас думите, които ме разяждат отвътре: — И вината за това е моя, Гейл. Заради онова, което направих на арената. Ако просто се бях самоубила с онези къпини, нищо от това нямаше да се случи. Пийта можеше да се прибере у дома жив, а всички останали също щяха да са в безопасност.

— В безопасност, за да правят какво? — казва той с по-кротък тон. — Да умират от глад? Да работят като роби? Да изпращат децата си на заколение? Ти не си причинила зло на тези хора — дала си им шанс. Те просто трябва да бъдат достатъчно смели, за да се възползват от него. В мините вече се говори. Има хора, които искат да се бият. Нима не виждаш? Вече се случва! Най-после се случва! Ако в Окръг 8 има бунт, защо не и тук? Защо не и навсякъде? Може би е настъпил моментът, моментът, който ние...

— Спри! Не знаеш какво говориш. Миротворците извън Окръг 12... те не са като Дарий, не са дори като Крей! За тях животът на хората в окръзите не означава абсолютно нищо, означава по-малко от нищо! — казвам аз.

— Ето защо трябва да се включим в борбата! — отвърща рязко той.

— Не! Трябва да се махнем оттук, преди да ни убият, и много други хора заедно с нас! — Пак крещя, но не мога да разбера защо го прави. Защо не иска да проумее нещо, което е толкова неоспоримо?

Гейл ме отблъсква грубо от себе си:

— Заминавай тогава. Аз няма да избягам, дори и след милион години.

— Преди доста ентусиазирано прие предложението. Не разбирам как един бунт в Окръг 8 може да ти повлияе, освен още повече да те убеди, че трябва да се махнем. Ти просто си ядосан заради... — Не, не мога да му натяквам за Пийта. — Ами семейството ти?

— Ами другите семейства, Катнис? Онези, които не могат да избягат? Не разбираш ли? Вече не става въпрос за нашето спасение. Щом бунтът е започнал! — Гейл поклаща глава, без да крие отвращението си от мен. — Можеш да направиш толкова много. — Той хвърля ръкавиците на Цина в краката ми. — Размислих. Не искам нищо, което е изработено в Капитола. — И си отива.

Поглеждам надолу към ръкавиците. Нищо, което е изработено в Капитола? Към мен ли беше насочено това? Дали сега за него съм само поредният продукт на Капитола и следователно нещо, до което не желае да се докосва? Несправедливостта на всичко това ме изпълва с гняв. Но гневът е примесен със страх, че той всеки момент може да извърши нещо безумно.

Отпускам се до огъня и отчаяно обмислям следващия си ход. Успокоявам се с мисълта, че бунтове не се правят за един ден. Гейл може да говори с миньорите едва утре. Ако успея да стигна до Хейзъл преди това, тя сигурно ще го вразуми. Но не мога да отида сега. Ако е там, той няма да ме пусне да вляза. Може би довечера, след като всички останали са заспали... Хейзъл често работи до късно вечер, за да привърши с прането. Мога да отида тогава, да почукам на прозореца и да ѝ разкажа какво е положението, за да попречи на Гейл да извърши някоя глупост.

Припомням си разговора с президента Сноу:

— *Моите съветници се безпокояха, че може да създадеш трудности, но ти не възнамеряваш да създаваш трудности, нали?*

— *Не.*

— Точно това им казах. Казах, че никое момиче, което е готово да стигне до такива крайности, за да спаси живота си, не би го захвърлило с лека ръка.

Мисля си какви усилия е положила Хейзъл, за да спаси семейството си. Естествено тя ще бъде на моя страна. А може би няма?

Сигурно вече наближава обяд, а дните са толкова къси. Не е хубаво да си в гората след здрачаване, ако не се налага. Стъпквам догарящия огън, разчиствам остатъците от храна и затъквам ръкавиците на Цина в колана си. Решавам да ги задържа още известно време. В случай, че Гейл размисли. Спомням си изражението на лицето му, когато ги хвърли на земята. Колко отвратен беше от тях, от мен...

Тръгвам с мъка през гората и стигам до старата си къща, докато още е светло. Въпреки очевидния неуспех на разговора с Гейл, не се отказвам от плана си да избягаме от Окръг 12. Решавам като следващ ход да намеря Пийта. Може да е странно, но тъй като и той видя част от нещата, които видях аз по време на турнето, има шанс да го убедя по-лесно от Гейл. Срещам го, когато излиза от Градчето на победителите.

— На лов ли беше? — пита той. Личи си, че не смята това за добра идея.

— Не съвсем. В града ли отиваш? — питам аз.

— Да. Вкъщи ме чакат за вечеря — казва той.

— Е, нека да те изпратя дотам. — Пътят от Градчето на победителите до площада е почти безлюден. Мястото е достатъчно безопасно за разговори. Изглежда обаче, че не мога да накарам думите да излязат от устата ми. Беше такава катастрофа, когато го предложих на Гейл. Дъвча напуканите си устни. С всяка стъпка площадът е все по-близо. Може скоро да не ми се отдаде друга възможност. Поемам си дълбоко дъх и бързо изричам: — Пийта, ако те помоля да избягаш от окръга заедно с мен, би ли го направил?

Пийта хваща ръката ми и ме принуждава да спра. Не е нужно да поглежда лицето ми, за да види дали говоря сериозно.

— Зависи защо ме молиш.

— Не успях да убедя президента Сноу. В Окръг 8 има бунт. Трябва да се махаме — казвам.

— Под „ние“ само себе си и мен ли имаш предвид? Не. Кой още ще участва? — пита той.

— Моето семейство. Твоето, ако пожелае да дойде. Може би Хеймич — казвам.

— А Гейл? — пита той.

— Не знам. Възможно е той да има други планове.

Пийта поклаща глава и ми се усмихва печално:

— Обзалагам се, че е така. Разбира се, Катнис, ще дойда.

Усещам как в мен леко потрепва надежда:

— Наистина ли?

— Да. Но и за миг не мисля, че ти ще го направиш — казва той.

Рязко издърпвам ръката си:

— В такъв случай не ме познаваш. Бъди готов. Може да е всеки момент. — Тръгвам, а той ме следва на една-две крачки.

— Катнис... — казва Пийта. Не забавям ход. Ако мисли, че идеята е лоша, не искам да знам, защото нямам друга. — Катнис, чакай. — Ритам една мръсна, замръзнала буца сняг от пътеката и го оставям да ме настигне. От въглищния прах всичко изглежда особено грозно. — Наистина ще дойда, ако така искаш. Но мисля, че е по-добре да го обсъдим с Хеймич. Да се уверим, че няма да влошим положението за всички. — Той вдига глава. — Какво е това?

Ослушвам се. Толкова съм погълната от собствените си тревоги, че не съм дочула странния шум, идващ от площада. Свистене, звук от стоварващ се удар, тълпа, която дружно си поема дъх.

— Ела — казва Пийта. Изражението му изведнъж става сериозно. Не знам защо. Не мога да определя какъв е този звук, не се сещам какво се е случило. Но за него това означава нещо лошо.

Когато стигаме до площада, е ясно, че нещо става, но тълпата е твърде гъста, за да видим. Пийта стъпва на един сандък пред сладкарницата, подава ми ръка да се кача при него и оглежда площада. Почти съм се качила, когато той изведнъж ме бута надолу.

— Слизай. Махай се оттук! — Той шепне, но гласът му е остър и настойчив.

— Какво? — Опитвам се със сила да се изкатеря отново.

— Прибери се вкъщи, Катнис! Ще дойда при теб след малко, обещавам! — казва той.

Каквото и да става, то е ужасно. Изтръгвам се от ръката му и започвам да си пробивам път през тълпата. Хората ме виждат,

разпознават лицето ми, а след това по лицата им се изписва паника. Нечии ръце ме блъскат назад. Гласове съскат:

— Махни се оттук, момиче.

— Само ще влошиш нещата.

— Какво искаш да направиш? Да го убият заради теб?

Но в този момент сърцето ми така бясно забива, че почти не ги чувам. Само знам, че каквото и да става на площада, то е предназначено за мен. Когато най-последно си пробивам път през тълпата до разчистеното пространство, виждам, че съм права. И че Пийта е бил прав. И онези гласове също са били прави.

Китките на Гейл са завързани за дървен стълб. Дивата пуйка, която застреля по-рано, виси над него, прикована с гвоздеи в шията. Якето му е захвърлено настрани на земята, ризата му е разкъсана и смъкната от гърба. Проснат е на колене в безсъзнание и виси на въжетата, с които са вързани китките му. Това, което някога беше гърбът му, сега е сурово, кърваво парче месо.

Зад него стои мъж, когото никога не съм виждала, но разпознавам униформата му. Такава носи нашият главен миротворец. Това обаче не е старият Крей, а висок, мускулест мъж с добре изгладени панталони.

Схващам напълно картината чак когато ръката му вдига камшика.

— Не! — изпищявам аз и хуквам напред. Твърде късно е да попреча на ръката да се стовари и инстинктивно знам, че няма да имам сила да я възпра. Вместо това се хвърлям право между камшика и Гейл. Разтварям широко ръце, за да защита възможно най-голяма част от пребитото му тяло, затова няма нищо, което да отклони удара на камшика. Поемам го с пълна сила напърно през лявата си буза.

Болката е мигновена и заслепяваща. Назъбени светкавици изскачат пред очите ми и падам на колене. С една ръка обгръщам бузата си, докато с другата се задържам да не падна. Вече усещам как раната се подува и окото ми почва да се затваря. Камъните под мен са мокри от кръвта на Гейл, въздухът е натежал от миризмата ѝ.

— Спрете! Ще го убие! — крещя аз.

Зървам за миг лицето на нападателя си. Сурово, с дълбоки бръчки, с жестока уста. Сива коса, подстригана почти до черепа, толкова черни очи, че сякаш имат само зеници, дълъг, прав нос, зачервен от мразовития въздух. Силната ръка се вдига отново, прицелил се е в мен. Ръката ми полита към рамото, копнееща да измъкне стрела, но, разбира се, оръжията ми са скрити в гората. Стисвам зъби в очакване на следващия удар на камшика.

— Стой! — излайва един глас. Появява се Хеймич и се препъва в един миротворец, който лежи на земята. Това е Дарий. През червената коса на челото му се подава огромна пурпурна цигина. Повален е в безсъзнание, но още диша. Какво е станало? Дали се е опитал да се притече на помощ на Гейл, преди да дойде тук?

Без да му обръща внимание, Хеймич грубо ме изправя на крака.

— О, чудесно. — Хваща ме здраво с ръка под брадичката и я повдига. — Другата седмица ѝ предстои фотосесия, на която ще показва сватбени рокли. Сега какво ще кажа на стилиста ѝ?

Виждам как погледът на мъжа с камшика потрепва — разпознал ме е. Дебело навлечена заради студа, без грим на лицето, с плитка, небрежно пхната под палтото, едва ли е лесно да разпознаят в мое лице победителката от последните Игри на глада. Особено когато

половината ми лице е започнало да подпухва. Но Хеймич се показва по телевизията от години и е трудно човек да го забрави.

Мъжът отпуска камшика върху хълбока си:

— Тя прекъсна наказанието на доказан престъпник.

Всичко в този човек — властният му глас, странният му акцент — предупреждава за непозната и опасна заплаха. Откъде е дошъл? От Окръг 11? От Трети? Направо от Капитола?

— Не ме интересува, ако ще да е взривила и Сградата на справедливостта! Погледнете й бузата! Мислите ли, че ще е готова да застане пред камерите след седмица? — озъбва се Хеймич.

Гласът на мъжа все още е студен, но долавям лека нотка на съмнение.

— Това не е мой проблем.

— Не е, така ли? Е, скоро ще стане, приятелю. Първият телефонен разговор, който ще проведе, щом се върна вкъщи, ще бъде с Капитола — казва Хеймич. — Ще разбере кой ви е упълномощил да обезобразите хубавото личице на моята победителка!

— Той браконьерстваше. Така или иначе, на нея това какво й влиза в работата? — казва мъжът.

— Той й е братовчед. — Сега Пийта ме хваща за другата ръка, но внимателно. — А тя е моя годеница. Така че ако искате да стигнете до него, ще ви се наложи да минете и през двама ни.

Може би ние сме подходящите хора. Единствените трима души в окръга, които могат да окажат подобна съпротива. Макар че със сигурност ще бъде временно. Ще има реакция. Но в момента единственото, което ме интересува, е да спася Гейл. Новият Главен миротворец хвърля поглед към придружаващия го отряд. С облекчение виждам, че са познати лица, стари приятели от „Таласъма“. От израженията им е ясно, че не се наслаждават на зрелището.

Една от тях, жена на име Пурния, която се храни редовно при Мазната Сае, сковано пристъпва напред.

— Сър, мисля, че беше изпълнен изискваният от закона брой удари за първо провинение. Освен ако не издадете смъртна присъда, която ще изпълним чрез наказателен взвод.

— Това ли е стандартният протокол тук? — пита Главният миротворец.

— Да, сър — казва Пурния, а другите кимат в знак на съгласие. Сигурна съм, че всъщност никой от тях не знае, защото в „Таласъма“ стандартният протокол, когато някой се появи с дива пуйка, е всички да наддават за бутчетата.

— Много добре. Тогава измъкни братовчед си оттук, момиче. И ако се свести, напомни му, че следващия път, когато браконьерства из земите на Капитола, аз лично ще ръководя разстрела му. — Главният миротворец прокарва ръка по дължината на камшика, за да го изчисти, при което ни опръсква с кръв. После го навива стегнато около дръжката и се отдалечава.

Повечето миротворци тръгват под строй след него. Една малка група остава при Дарий, вдигат го за ръцете и краката и го отнасят. Улавям погледа на Пурния и беззвучно изговарям: „Благодаря“, преди да е тръгнала. Тя не реагира, но съм сигурна, че е разбрала.

— Гейл. — Обръщам се и се мъча да развържа възлите, пристягащи ръцете му. Някой подава нож и Пийта прерязва въжетата. Гейл рухва на земята.

— Най-добре да го занесем при майка ти — казва Хеймич.

Няма носилка, но старата жена на сергията за дрехи ни продава дъската, която ѝ служи за тезгях.

— Само не казвайте откъде сте я взели — казва тя, докато бързо опакова остатъка от стоката си. По-голямата част от площада се е опразнила, страхът е надделял над състраданието. Но след случилото се не мога да обвинявам никого.

Когато полагаме Гейл с лице надолу върху дъската, вече са останали само няколко души, които ще го носят. Хеймич, Пийта и двама миньори, които работят в една и съща група с Гейл, го вдигат.

Лийви, едно момиче, което живее през няколко къщи от старата ни къща на Пласта, ме хваща под ръка. Миналата година майка ми спаси малкото ѝ братче, когато то се разболя от дребна шарка.

— Имаш ли нужда от помощ, за да се прибереш? — В сивите ѝ очи виждам страх, но и решителност.

— Не, но можеш ли да доведеш Хейзъл? Да ѝ кажеш да дойде? — питам аз.

— Да — казва Лийви и се завърта кръгом.

— Лийви! — казвам. — Кажи ѝ да не води децата.

— Не. Аз ще остана при децата — казва тя.

— Благодаря. — Грабвам якето на Гейл и тичам да настигна останалите.

— Сложи си сняг — нарежда Хеймич през рамо. Загребвам шепа сняг и го притискам към бузата си, което леко притъпява болката. Сега лявото ми око сълзи обилно и в здрача това е всичко, което мога да направя, за да следвам ботушите пред мен.

Докато вървим, чувам как Бристел и Том, колегите на Гейл, сглобяват историята на случилото се. Гейл трябва да е отишъл до къщата на Крей, както е правил стотици пъти, защото Крей винаги плаща добре за дива пуйка. Вместо Крей обаче заварил там новия Главен миротворец, мъж, когото чули някой да нарича Ромул Тред. Никой не знае какво е станало с Крей. Сутринта в „Таласъма“ си купувал алкохол и очевидно все още отговарял за окръга, но после изчезнал. Тред незабавно арестувал Гейл и, разбира се, тъй като стоял там и държал убитата пуйка, Гейл не можел да каже много в своя защита. Новината се разнесла бързо. Довели го на площада, принудили го да се признае за виновен в престъплението и го осъдили на бичуване, което трябвало да се изпълни незабавно. Когато се появили, вече му били нанесли най-малко четирийсет удара. Припаднал някъде към трийсетия.

— Истински късмет е, че у него е била само пуйката — каза Бристел. — Ако носеше обичайния си улов, щеше да бъде много лошо.

— Казал на Тред, че намерил пуйката да се скита из Пласта. Казал, че тя прескочила оградата и той я намушкал с пръчка. Пак си е престъпление. Но ако знаеха, че е бил в гората с оръжие, със сигурност щяха да го убият — казва Том.

— Ами Дарий? — казва Пийта.

— Някъде след двайсетина удара той се намеси и каза, че е достатъчно. Само че не го направи хитро и официално като Пурния. Хвана Тред за ръката, а Тред го удари по главата с дръжката на камшика. Нищо хубаво не го чака — казва Бристел.

— Май всички не ни чака нищо хубаво — казва Хеймич.

Започва да вали сняг, гъст и мокър, който затруднява видимостта още повече. Вървя след останалите по пътеката към къщи, направлявана повече от слуха, отколкото от зрението си. Вратата се отваря и златна светлина озарява снега. Майка ми, която сигурно цял

ден се е тревожила поради необяснимото ми отсъствие, обхваща с поглед сцената.

— Новият главен миротворец — казва Хеймич, а тя леко кимва, сякаш не е необходимо друго обяснение.

Изпълвам се със страхопочитание, както винаги, когато гледам как жената, която не може да убие паяк, а вика мен, се преобразява и не изпитва никакъв страх. Когато доведат при нея болен или умиращ човек... мисля, че единствено тогава майка ми знае коя е. За секунди дългата кухненска маса се разчиства, постилат отгоре стерилен бял чаршаф и слагат Гейл върху него. Майка ми налива вода от чайника в един леген и в същото време казва на Прим какво да извади от шкафа с лекарствата. Сушени билки, тинктури и купени от аптеката шишенца. Следя движението на ръцете ѝ, докато дългите ѝ, тънки пръсти прибавят различни прахове и течности в легена. Гледам как накисва кърпа в горещата течност, докато дава на Прим инструкции да свари втора отвара.

Майка ми поглежда към мен:

— Окоето ти пострада ли?

— Не, само се поду и се затвори — казвам.

— Сложи му още сняг — нарежда тя. Но очевидно не съм първата ѝ грижа.

— Можеш ли да го спасиш? — питам я. Тя не казва нищо, докато изстиска кърпата и я задържа във въздуха, за да поизстине.

— Не се тревожи — казва Хеймич. — Преди времето на Крей бичуваха доста хора. Винаги при нея ги водехме.

Не си спомням времето преди Крей, време, когато е имало друг Главен миротворец и той не е жалел камшика. Но майка ми сигурно е била приблизително на моята възраст и все още е работела в аптеката с родителите си. Сигурно още тогава е имала ръце на лечителка.

Съвсем леко и внимателно тя започва да почиства обезобразената плът по гърба на Гейл. Повръща ми се, лошо ми е, чувствам се безполезна, от ръкавицата ми капе разтопен сняг и прави локва на пода. Пийта ме настанява на един стол и притиска към бузата ми кърпа, пълна с пресен сняг.

Хеймич казва на Бристел и Том да се прибират вкъщи и виждам как на вратата пъха монети в ръцете им.

— Не се знае какво ще стане с вашата група — казва той. Те кимат и приемат парите.

Хейзъл пристига, задъхана, пламнала и зачервена, с пресен сняг в косата. Безмълвно сяда на ниско столче до масата, хваща ръката на Гейл и я притиска към устните си. Майка ми не показва, че е забелязала дори нея. Навлязла е в онази специална зона, която включва само нея и пациента и понякога — Прим. Останалите можем да почакаме.

При всичките й умения, дори и на нея й отнема много време да почисти раните, да подреди онази част от разкъсаната кожа, която може да бъде спасена, да нанесе мехлем и да сложи лека превръзка. Когато кръвта е почистена, виждам къде точно се е стоварил всеки удар на камшика и чувам как отеква в онази една-единствена резка на лицето ми. Умножавам собствената си болка веднъж, два пъти, четирийсет пъти и мога само да се надявам Гейл да остане в безсъзнание. Естествено надеждите ми са разбити. Докато поставят последните превръзки, от устните му се откъсва стон. Хейзъл го гали по косата и шепне нещо, докато майка ми и Прим преглеждат нищожния си запас от обезболяващи лекарства, от онези, до които обикновено имат достъп само лекарите. Те се намират трудно, скъпи са и все не достигат. Майка ми трябва да пази най-силните за най-жестоката болка, но коя е тази най-жестока болка? За мен това винаги е болката в момента. Ако аз отговарях за лекарствения запас, тези обезболяващи щяха да свършат за един ден, защото съм почти неспособна да гледам как някой се мъчи. Майка ми се опитва да ги пази за умиращите, за да им помогне по-леко да напуснат този свят.

Тъй като Гейл се връща в съзнание, те избират билкова отвара, която се дава през устата.

— Това няма да е достатъчно — казвам аз. Те ме поглеждат втренчено. — Няма да е достатъчно, знам какво е усещането. От това няма да ти мине дори главоболие.

— Ще го съчетаем със сънотворен сироп, Катнис, и той ще издържи. Билките са по-скоро за възпалението... — започва майка ми със спокоен тон.

— Дай му лекарството! — крещя аз. — Дай му го! И без това, коя си ти, че да решаваеш колко болка може да понесе!

Щом чува гласа ми, Гейл се размърдва и се опитва да протегне ръка към мен. От движението по превръзките му избива прясна кръв, а от устата му излиза измъчен стон.

— Изведете я — казва майка ми. Хеймич и Пийта буквално ме изнасят от стаята, докато аз ѝ крещя грубости. Слагат ме на леглото и ме държат, докато преставам да се съпротивлявам.

Докато лежа и хълцам, а сълзите с труд се процеждат през затвореното ми око, чувам как Пийта шепнешком разказва на Хеймич за президента Сноу и за бунта в Окръг 8.

— Тя иска всички да избягаме — казва той. Ако има мнение по въпроса, Хеймич не го споделя.

След известно време майка ми влиза и се погрижва за лицето ми. После ме хваща за ръката и ме гали, докато Хеймич ѝ разказва подробно какво се е случило с Гейл.

— Значи се започва отново? — казва тя. — Както преди?

— Така изглежда — отговаря той. — Кой би си помислил, че ще съжаляваме за стария Крей?

Хората и без това щяха да изпитват неприязън към Крей заради униформата, която носеше. Но навикът му да примамва гладуващи млади жени в леглото си за пари го беше превърнал в обект на ненавист за целия окръг. В тежки времена най-гладните се събираха късно вечер пред вратата му и се състезаваха за шанса да спечелят няколко монети, за да нахранят семействата си, като продават телата си. Ако бях по-голяма, когато баща ми умря, можеше да съм сред тях. Вместо това се научих да ловувам.

Не знам точно какво има предвид майка ми, като казва, че всичко започва отново, но съм толкова разгневена и толкова силно ме боли, че нямам сили да попитам. Но идеята, че лошите времена се връщат, ми се изяснява, когато на вратата се позвънява и аз се изстрелвам от леглото. Кой може да е в този час на нощта? Има само един отговор. Миротворци.

— Не могат да го вземат — казвам аз.

— Може би идват за теб — напомня ми Хеймич.

— Или за теб — отвърщам аз.

— Това не е моята къща — изтъква Хеймич. — Но ще отворя вратата.

— Не, аз ще отворя — казва тихо майка ми.

Въпреки това всички тръгваме след нея по коридора към входната врата, на която настойчиво се звъни. Майка ми отваря, но навън не стои взвод от миротворци, а самотна, покрита със сняг фигура. Мадж. Тя ми подава малка мокра картонена кутия.

— За приятеля ти — казва тя. Отварям капака на кутията и виждам шест ампули с безцветна течност. — На майка ми са. Тя ми ги даде. Вземи ги, моля те. — И хуква обратно в бурята, преди да успеем да я спрем.

— Откачено момиче — промърморва Хеймич, докато влизаме след майка ми в кухнята.

Каквото и да е дала майка ми на Гейл, аз съм права: не е достатъчно. Той стиска зъби, а тялото му лъщи от пот. Майка ми отваря една ампула, пълни спринцовката с безцветна течност и я забива в ръката му. Почти веднага лицето му започва да се отпуска.

— Какво е това нещо? — казва Пийта.

— От Капитола е. Казва се морфлинг — отговаря майка ми.

— Нямах представа, че Мадж познава Гейл — казва Пийта.

— Едно време й продавахме ягоди — казвам почти ядосано. За какво съм ядосана обаче? Със сигурност не за това, че е донесла лекарството.

— Сигурно много ги обича — казва Хеймич.

Ето това ме раздразва — намекът, че между Гейл и Мадж има нещо. И не ми е приятно.

— Тя ми е приятелка!

Сега, когато Гейл се е унесъл от обезболяващото, всички усещаме умора. Прим ни дава да хапнем яхния и хляб. Предлагаме на Хейзъл да остане при нас, но тя иска да се прибере вкъщи заради другите деца. И Хеймич, и Пийта са готови да останат, но майка ми изпраща и тях вкъщи да спят. Знае, че е безсмислено да опитва същото с мен и ме оставя да се грижа за Гейл, докато те двете с Прим си починат.

Оставам сама в кухнята с Гейл, сядам на столчето на Хейзъл и държа ръката му. След малко пръстите ми намират лицето му. Докосвам части от него, които никога не е имало повод да докосна. Гъстите му, тъмни вежди, извивката на бузата му, очертанията на носа му, вдлъбнатината в основата на шията му. Проследявам очертанията на наболата брада по челюстта му и накрая стигам до устните му.

Меки и пълни, леко напукани. Дъхът му стопля премръзналата ми кожа.

Дали всички изглеждат по-млади, когато спят? Защото точно сега той сякаш е момчето, на което се натъкнах в гората преди години, същото, което ме обвини, че крада от капаните му. Каква двойка бяхме само — деца без бащи, изплашени, но също и отчаяно посветени на задачата да нахраним семействата си. Отчаяни, и все пак вече не бяхме сами след онзи ден, когато се намерихме. Спомням си стотици моменти в гората, лениви следобеди, в които ловяхме риба, деня, в който го научих да плува, деня, в който си навехнах коляното и той ме отнесе вкъщи. Спомням си как разчитахме един на друг, как взаимно си пазехме гърбовете, как се насърчавахме да бъдем смели.

За първи път си представям обратната ситуация. Представям си как наблюдавам Гейл, докато се явява като доброволец, за да спаси Рори по време на Жътвата, представям си как бива изтръгнат от живота ми, как става любим на някакво непознато момиче, за да остане жив, а след това се връща вкъщи с нея. Живее в съседство с нея. Обещава ѝ да се ожени за нея.

Омразата, която изпитвам към него, към това измислено момиче, към всичко, е толкова истинска и непосредствена, че ме задавя. Гейл е мой. Аз съм негова. Всичко друго е немислимо. Защо трябваше да го пребият до смърт с камшик, за да разбере това?

Защото съм егоистка. Страхливка. Онзи тип момиче, което, когато наистина може да бъде полезно, е готово да избяга, за да оцелее, и да остави хората, които не могат да го последват, да страдат и да умрат. Това е момичето, което Гейл срещна днес в гората.

Нищо чудно, че спечелих Игрите. Никога не ги печели свестен човек.

Ти спаси Пийта, минава ми през ума.

Но сега и в това се съмнявам. Знаех много добре, че животът ми в Окръг 12 ще бъде невъзможен, ако оставя това момче да умре.

Опирам глава на масата, обзета от ненавист към себе си. И ми се иска да бях загинала на арената. Искан ми се Сенека Крейн да ме беше взривил, както според президента Сноу е трябвало да направи, когато извадих къпините.

Къпините. Осъзнавам, че отговорът на въпроса коя съм се крие в онази шепа отровни плодове. Ако съм ги извадила да спася Пийта,

защото знаех, че всички ще ме презират, когато се върна без него, тогава съм жалко същество. Ако съм ги извадила, защото го обичам, пак съм егоцентрична, макар че може да ми се прости. Но ако съм ги извадила, за да се опълча срещу Капитола, аз съм достоен човек. Проблемът е, че не знам точно какво ставаше в мен в онзи момент.

Възможно ли е хората в окръзите да са прави? Че това е било акт на бунт, макар и несъзнателен? Защото някъде дълбоко в себе си знам, че не е достатъчно да се спася себе си, семейството и приятелите си, като избягам. Дори и да можех. Това не би поправило нищо. Не би попретило хората да бъдат измъчвани, както Гейл днес.

Животът в Окръг 12 всъщност не е толкова различен от живота на арената. В определен момент трябва да престанеш да бягаш, да се обърнеш и да се изправиш срещу онзи, който иска да те убие. Трудното е да намериш смелост за това. Е, за Гейл не е трудно. Той е бунтовник по рождение. А аз съм тази, която крои планове за бягство.

— Толкова съжалявам — прошепвам аз. Навеждам се и го целувам.

Миглите му потрепват и той ме поглежда със замъглен от опиатите поглед:

— Здравсти, Катнип.

— Здравсти, Гейл — казвам аз.

— Мислех, че досега вече ще си заминала — казва той.

Възможностите ми за избор са прости. Мога да умра като плячка в гората или да умра тук, до Гейл.

— Никъде няма да ходя. Ще остана и ще предизвикам всевъзможни неприятности.

— И аз — казва Гейл. Едва успява да се усмихне, преди лекарствата да го потопят отново в безсъзнание.

Някой разтърсва рамото ми и се изправям. Заспала съм с лице върху масата. Бялата покривка е оставила резки върху здравата ми буза. Другата, онази, която пое удара от камшика на Тред, пулсира болезнено. Гейл спи непробудно, но пръстите му са склучени около моите. Усещам миризма на пресен хляб и когато обръщам схванатия си врат, виждам Пийта, който ме гледа с много тъжно изражение. Имам чувството, че ни наблюдава от известно време.

— Хайде, отиди да поспиш, Катнис. Аз ще го наглеждам — казва той.

— Пийта. За онова, което казах вчера, за бягството... — започвам аз.

— Знам — казва той. — Няма защо да ми обясняваш.

През прозореца се процежда светлината на снежната сутрин. Виждам хлябовете, подредени на масата. Сините сенки под очите му. Питам се дали изобщо е спал. Едва ли е било за дълго. Спомням си как се съгласи да тръгне с мен вчера, как застана до мен да защити Гейл, как е готов да свърже съдбата си с моята, когато аз му давам толкова малко в замяна. Каквото и да направя, все обиждам някого:

— Пийта...

— Само си легни, моля те — казва той.

Тръгвам по стълбите към спалнята, вмъквам се под завивките и веднага заспивам. В някакъв момент Клоув, момичето от Окръг 2, влиза в съня ми. Тя ме гони, хваща ме, притиска ме към земята, измъква нож и замахва към лицето ми. Ножът се врязва дълбоко в бузата ми и прави дълбока рана. После Клоув започва да се преобразява, лицето ѝ се удължава и се превръща в муцуна, от кожата ѝ изниква тъмна козина, ноктите на ръцете ѝ израстват и се превръщат в дълги хищни животински нокти, но очите ѝ остават непроменени. Тя се превръща в мутирала форма на самата себе си, в едно от онези подобни на вълци същества, създадени от Капитола, които ни изпълваха с ужас през последната нощ на арената. Клоув отмята глава назад и надава продължителен, зловещ вой. Подемат го и другите

мутове. Тя започва да лочи кръвта, която тече от раната ми, и при всяко близване нова вълна от болка пронизва лицето ми. Изкрещявам задавено, после рязко се събуждам, обляна в пот, и цялата треперя. Обхващам с ръка ранената си буза и си напомням, че тази рана ми беше нанесена не от Клоув, а от Тред. Искам Пийта да е тук и да ме прегърне, но си спомням, че вече нямам право на това. Аз избрах Гейл и бунта, докато бъдещето с Пийта е планът на Капитола, а не моят.

Подутината около окото ми е спаднала и мога да го отворя малко. Дръпвам завесите и виждам, че вятърът се е усилил и навън вилнее истинска снежна буря. Няма нищо друго, освен белотата и виещият вятър, който забележително напомня воя на мутовете.

Приемам на драго сърце бурята, с нейните яростни ветрове и дълбокия сняг. Това може известно време да задържи истинските вълци, известни още като миротворци, далече от къщата ми. Ще ми предостави няколко дни да помисля. Да съставя план. Докато всички — Гейл, Пийта и Хеймич — са наблизко. Тази буря е истински дар.

Преди да слеза, за да се изправа пред този нов живот обаче, си давам известно време, за да се помъча да осъзная какво ще означава той. Преди по-малко от ден бях готова да се отправя в гората заедно с любимия си посред зима с ясното съзнание, че Капитолът най-вероятно ще ни преследва. Несигурно начинание, в най-добрия случай. Но сега се обвързвам с нещо още по-рисковано. Опълчването срещу Капитола със сигурност ще доведе до бърз ответен удар от тяхна страна. Трябва да приема, че всеки момент могат да ме арестуват. На вратата ще се почука, като онова почукване снощи, и отряд миротворци ще ме извлече навън. Може би ще ме измъчват. Ще ме обезобразят. Ще понижат черепа ми с куршум на градския площад, ако имам късмет да умра толкова бързо. Капитолът разполага с безброй изобретателни начини да убива хората. Представям си всичко това и ме обзема ужас, но нека погледнем нещата в очите: тези мисли отдавна се въртят в главата ми. Бях трибут в Игрите. Получих заплахата от президента. Удариха ме с камшик през лицето. Вече съм мишена.

Сега идва по-трудната част. Трябва да приема факта, че може би семейството и приятелите ми ще споделят тази участ. Прим. Само като си помисля за Прим, цялата ми решителност се изпарява. Моя работа е да я закрилям. Издърпвам одеялото над главата си и дишам толкова учестено, че изразходвам целия кислород и започвам да се задъхвам от

недостиг на въздух. Не мога да позволя на Капитола да направи нещо на Прим.

А после изведнъж осъзнавам. Те вече са го направили. Убиха баща й в онези ужасни мини. Гледаха безучастно, докато тя едва не умря от глад. Избраха я за трибут, после я принудиха да гледа как сестра й се бие до смърт в Игрите. Тя понесе далеч по-тежки удари, отколкото аз на дванайсет години. А дори това бледнее в сравнение с живота на Ру.

Избутвам одеялото и вдишвам студения въздух, който полъхва от прозорците.

Прим... Ру... не са ли те истинската причина, поради която трябва да опитам да се боря? Защото онова, което им бе причинено, е толкова лошо, толкова неоправдано, толкова отвратително, че не съществува избор? Защото никой няма право да се отнася по този начин към тях?

Да. Точно това трябва да помня, когато има опасност да се парализирам от страх. Каквото и да се каня да направя, каквото и да е принуден някой от нас да понася, то е заради тях. На Ру вече никой не може да помогне, но може би не е твърде късно за онези пет детски лица, които гледаха с надежда към мен от площада в Окръг 11. Не е твърде късно за Рори, Вик и Поузи. Не е твърде късно за Прим.

Гейл е прав. Ако хората имат нужната смелост, може би сега е моментът. Прав е също и че щом съм задействала нещата, съм длъжна да направя нещо. Макар да нямам представа какво точно е то. Но решението да не бягам е изключително важна първа стъпка.

Вземам си душ и тази сутрин не съставям мислено списъци със запаси за оцеляване сред пустошта, а се опитвам да проумея как са организирали бунта в Окръг 8. Толкова много хора така открито на бунт срещу Капитола. Дали изобщо е било планирано, или просто е изригнало от години на омраза и ненавист? Какво можем да направим тук? Дали хората от Окръг 12 ще участват или ще заключат вратите си? Вчера площадът се опразни много бързо след бичуването на Гейл. Но не е ли причината в това, че всички се чувстваме безсилни и нямаме представа какво да направим? Имаме нужда някой да ни поведе и да ни покаже, че това е възможно. Струва ми се, че този човек едва ли съм аз. Може и да съм послужила като катализатор на бунта, но един водач би трябвало да е дълбоко убеден човек, а самата аз чак

сега почвам да мисля по този начин. Трябва да е някой с несломим дух, а аз все още полагам огромни усилия дори само за да намеря кураж в себе си. Някой, който си служи ясно и убедително с думите, а на мен толкова лесно ми се връзва езикът.

Думи. Мисля си за думите и това ме подсеща за Пийта. Как хората приемат с готовност всичко, което казва. Обзалагам се, че ако реши, може да подтикне всяка тълпа към действие. Може да намери какво да каже. Но съм сигурна, че тази идея никога не му е минавала през ума.

Долу намирам майка ми и Прим да се грижат за упоения Гейл. Ако се съди по изражението му, ефектът на лекарството вече отминава. Подготвям се за нов скандал, но се мъча да говоря спокойно:

— Не можеш ли да му сложиш още една инжекция?

— Ще му сложа, ако е необходимо. Мислехме първо да опитаме със снежен компрес — казва майка ми. Свалила му е превръзките. Гърбът му излъчва почти видима топлина. Тя слага чиста превръзка върху възпалените рани и кимва на Прим.

Прим се приближава, като разбърква нещо, което прилича на голяма купа със сняг. Снегът обаче има бледозеленикав оттенък и излъчва приятен, чист аромат. Снежен компрес. Тя внимателно започва да изсипва с лъжица сместа върху превръзката. Почти чувам съскането върху измъчената кожа на Гейл при контакта със снежната смес. Миглите му потрепват и той отваря озадачено очи, а после въздиша с облекчение.

— Голям късмет е, че има сняг — казва майка ми.

Мисля си какво ли е да се възстановяваш от бичуване посред лято, когато е ужасно горещо, а от крана тече само топла вода.

— Какво правиш през горещите месеци? — питам я аз.

Тя се намръщва и между веждите ѝ се появява дълбока бръчка:

— Гоня мухите.

При тази мисъл ми се обръща стомахът. Тя пълни една носна кърпа със сместа за снежния компрес и аз я притискам към отока на бузата си. Болката веднага намалява. Причината е в студенината на снега, да, но и сместа от билки, която майка ми е добавила, също помага.

— Ох. Прекрасно. Защо не му сложи този компрес снощи?

— Нужно беше раната първо да се успокои — казва тя.

Не знам точно какво означава това, но щом помага, коя съм аз, че да поставям под въпрос действията ѝ? Майка ми знае какво прави. Усещам как ме пробожда угризение заради вчера, заради ужасните неща, които ѝ крещях, докато Пийта и Хеймич ме извлякоха от кухнята.

— Извинявай. Задето ти се разкрещях вчера.

— И по-лоши неща съм чувала — казва тя. — Виждала си как реагират хората, когато техният любим човек се мъчи.

Любим човек. При тези думи езикът ми става безчувствен, сякаш е обвит със снежен компрес. Разбира се, аз обичам Гейл. Но каква обич има предвид тя? Какво имам предвид аз, когато казвам, че обичам Гейл? Не знам. Наистина го целунах снощи, в момент, когато емоциите ми бяха доста буйни. Но съм сигурна, че той не го помни. Или помни? Надявам се, че не. Ако помни, всичко само ще се усложни още повече, а аз наистина не мога да мисля за целувки, когато ми предстои да организирам бунт. Леко разтърсвам глава, за да я проясня.

— Къде е Пийта?

— Прибра се къщи, когато те чу да се размърдваш. Заради бурята искаше да нагледа къщата си — отговаря майка ми.

— Дали се е прибрал благополучно? — питам аз. В снежната буря може да се изгубиш на метри от дома си и да поемеш по съвсем друг път.

— Защо не му се обадиш и не провериш? — казва тя.

Влизам в кабинета — стая, която до голяма степен избягвам след срещата с президента Сноу — и намирам номера на Пийта. След няколко позвънявания той отговаря.

— Хей. Просто исках да се уверя, че си се прибрал — казвам аз.

— Катнис, живея през три къщи от теб.

— Знам, но в това време и всичко останало...

— Е, добре съм. Благодаря, че провери. — Настъпва продължителна пауза. — Как е Гейл?

— Добре. В момента майка ми и Прим му слагат снежен компрес.

— А лицето ти? — пита той.

— И аз си сложих компрес. Днес виждал ли си Хеймич?

— Отбих се да проверя как е. Мъртвопиян. Но запалих камината и му оставих хляб.

— Исках да говоря с... и с двама ви. — Не смея да добавя нещо повече по телефона, който със сигурност се подслушва.

— Вероятно ще трябва да почакаш, докато времето се оправи — казва той. — И без друго преди това няма да се случи нищо особено.

— Не, няма — съгласявам се аз.

На бурята ѝ трябва два дни да изчерпи силите си, като ни оставя със снежни преспи, толкова високи, че стигат над главата ми. Минава още един ден, преди да разчистят пътеката от Градчето на победителите до площада. През това време помагам в лечението на Гейл, налагам бузата си със снежни компреси и се мъча да си припомня всичко, което знам за бунта в Окръг 8, защото може да ни е полезно. Отокът на лицето ми спада, но оставам със сърбяща, нарастваща рана и много насинено око. Все пак при първата попаднала ми възможност се обаждам на Пийта, за да проверя дали иска да дойде с мен в града.

Събуждаме Хеймич и го завличаме заедно с нас. Той роптае, но по-малко от обикновено. Всички знаем, че трябва да обсъдим случилото се и най-опасно е да го правим в домовете си. Проговаряме едва след като сме се отдалечили достатъчно от Градчето. Оглеждам подозрително триметровите снежни стени, издигащи се от двете страни на разчистената тясната пътека и се чудя дали ще рухнат върху нас.

Най-после Хеймич нарушава мълчанието:

— Значи всички се отправяме в голямата неизвестност, така ли? — пита ме той.

— Не — казвам аз. — Вече не.

— Значи откри грешките в плана си, а, скъпа? — пита той. — Някакви нови идеи?

— Искам да организирам бунт — казвам аз.

Хеймич се изсмива. Смахът му не е презрителен, което е още по-тревожно. Значи той дори не ме приема сериозно.

— Е, аз пък искам да пия едно. Все пак дръж ме в течение как се развива планът ти — казва той.

— А какъв е твойт план? — питам ядосано аз.

— Моят план е да се погрижа всичко да бъде перфектно за сватбата ти — казва Хеймич. — Обадох се и промених датата за фотосесията, без да се впускам в твърде големи подробности.

— Ти даже нямаш телефон — отбелязвам аз.

— Ефи уреди този въпрос — казва той. — Знаеш ли, че тя ме попита дали искам аз да те заведа до олтара? Отговорих й, че колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Хеймич... — казвам умолително.

— Катнис... — имитира той тона ми. — Няма да се получи.

Млъкваме, защото край нас минава група работници с лопати и тръгва към Градчето на победителите. Може би ще разчистват онези триметрови преспи. А когато вече са се отдалечили и не могат да ни чуят, площадът е твърде близо. Излизаме на него и всички едновременно се заковаваме на място.

Нищо особено няма да се случи по време на бурята. По този въпрос двамата с Пийта бяхме единодушни. Но сме сгрешили ужасно. Площадът е преобразен. От покрива на Сградата на справедливостта виси огромен флаг с герба на Панем. Миротворци в чисто нови бели униформи маршируват по преметения калдъръм. По покривите са разположени картечни гнезда. Най-стряскаща е една редица от нови съоръжения — официален стълб за бичуване, няколко позорни стълба и бесилка, — издигнати в центъра на площада.

— Тред не си губи времето — казва Хеймич.

През няколко улици от площада гори пожар. Излишно е да го казваме на глас. Това може да е само „Таласъма“, който изтлява сред облаци дим. Сещам се за Мазната Сае, за Рипър, за всичките ми приятели, които си изкарват хляба там.

— Хеймич, дали според теб там е имало хора, когато... — Не мога да довърша изречението.

— Не, те имат достатъчно ум в главите. И ти щеше да имаш, ако се беше родила по-отдавна — казва той. — Е, аз ще отида да видя колко спирт за разтривки може да ми отдели аптекарят.

Той се помъква през площада, а аз поглеждам Пийта:

— За какво му е спирт? — После се сещам. — Не можем да му позволим да го пие. Ще се убие или в най-добрия случай ще ослепее. Заделила съм малко концентрат вкъщи.

— Аз също. Може би ще му стигне, докато Рипър намери начин да възстанови бизнеса — казва Пийта. — Трябва да проверя как е семейството ми.

— Аз трябва да видя Хейзъл. — Тревожа се. Мислех си, че тя ще се появи у нас в момента, в който спре снегът. Но няма и следа от нея.

— И аз ще дойда. Ще се отбия в хлебарницата на път за вкъщи — казва той.

— Благодаря. — Изведнъж ме обзема силен страх при мисълта какво може да заваря там.

Улиците са почти пусти, което нямаше да е толкова необичайно по това време на деня, ако всички бяха на работа в мините, а децата — на училище. Но те не са. Виждам как хората надничат зад вратите и през пролуките в капациите на прозорците.

Бунт, мисля си аз. *Каква глупачка съм*. В плана още от самото начало има грешка, но двамата с Гейл бяхме прекалено заслепени, за да я видим. Всеки бунт изисква да нарушиш закона, да се изправиш срещу властта. Ние сме правили това цял живот, както и семействата ни. Браконьерство, търговия на черно, подигравателни коментари по адрес на Капитола в гората. Но за повечето хора в Окръг 12 дори самото отиване до „Таласъма“, за да купят нещо, е много рисковано начинание. А аз очаквам от тях да се съберат на площада с камъни и факли? Дори само като ни видят двамата с Пийта, хората дърпат децата си далече от прозорците и пускат плътно пердетата.

Хейзъл си е вкъщи, а Поузи е много болна. Разпознавам обривите на дребната шарка.

— Не можех да я оставя — казва тя. — Пък и знаех, че Гейл е във възможно най-добри ръце.

— Разбира се — отговарям аз. — Той е много по-добре. Майка ми казва, че ще се върне в мините след две седмици.

— Може и да не ги отворят дотогава — казва Хейзъл. — Говори се, че са затворени до второ нареждане. — Тя нервно хвърля поглед към празното си корито за пране.

— И ти ли спря работа? — питам.

— Не официално — казва Хейзъл. — Но сега всички се страхуват да използват услугите ми.

— Може би е заради снега — казва Пийта.

— Не, Рори направи една бърза обиколка тази сутрин. Изглежда няма нищо за пране — казва тя.

Рори обвива ръце около Хейзъл:

— Ще се оправим.

Изваждам от джоба си шепа пари и ги оставям на масата:

— Майка ми ще изпрати нещо за Поузи.

Когато вече сме навън, се обръщам към Пийта:

— Ти се прибирай. Аз искам да се отбия до „Таласъма“.

— Ще дойда с теб — казва той.

— Не. Създадох ти достатъчно неприятности.

— И като избягвам да се разхождам покрай „Таласъма“... всичките ми проблеми ще се уредят? — Той се усмихва и ме хваща за ръка. Двамата заедно тръгваме по криволичетите улички на Пласта и стигаме до горящата сграда. Дори не са си направили труда да оставят миротворци на пост около нея. Знаят, че никой няма да се опита да гаси пожара.

Горещината от пламъците разтапя снега наоколо и по обувките ми се стича черна струя.

— Заради целия този въглищен прах от едно време е — казвам аз. Наслоил се е във всеки ъгъл и всяка пролука. Набил се е в дъските на пода. Чудното е, че това място не е хвъркнало във въздуха по-рано. — Искам да проверя как е Мазната Сае.

— Не днес, Катнис. Не мисля, че ще помогнем на някого с появяването си — казва той.

Връщаме се на площада. Купувам няколко кексчета от бащата на Пийта, докато те двамата си говорят за времето. Никой не споменава отворителните инструменти за мъчения само на метри от входната врата. Последното, което забелязвам, докато си тръгваме от площада, е, че не разпознавам нито едно от лицата на миротворците.

Минават дни и положението все повече се влошава. Мините остават затворени в продължение на две седмици, а дотогава половината Окръг 12 вече гладува. Броят на децата, които вземат тесери срещу подпис, се повишава рязко, но те често не получават дажбите, което им се полагат. Започва недостиг на храна и дори онези, които имат пари, излизат от магазините с празни ръце. Когато мините отварят отново, надниците са намалени, работното време — удължено, а миньорите биват изпращани на скандално опасни работни места. Очакваната с нетърпение храна, обещана за Деня на колетите, пристига развалена и проядена от мишки. Съоръженията на площада се използват активно, влачат хората там и ги наказват за нарушения, на

които толкова дълго никой не е обръщал внимание, че сме забравили, че са незаконни.

Гейл се прибира вкъщи без повече разговори за бунт между нас. Не се съмнявам обаче, че всичко, което ще види, само ще засили решимостта му да отвърне на удара. Трудностите в мините, измъчените тела на площада, гладът върху лицата на близките му. Рори е започнал да взема тесери срещу подпис — нещо, за което Гейл дори не говори, — но това пак не е достатъчно при постоянната оскъдица и непрекъснато покачващата се цена на храната.

Единственият светъл лъч е, че убеждавам Хеймич да наеме Хейзъл като икономка, резултатът от което е известна допълнителна сума пари за нея и сериозно подобрение в стандарта на живот на Хеймич. Странно е да вляза в къщата му и да я намеря свежа и чиста, докато на печката се топли ядене. Той почти не забелязва, защото води съвсем различна битка. Пийта и аз се помъчихме да му даваме на части концентрата, който имахме, но той почти свърши, а последния път, когато видях Рипър, тя беше окована на позорния стълб.

Чувствам се като парий, когато вървя по улиците. Сега на публични места всички ме избягват. Но вкъщи не ми липсва компания. Непрекъснато водят болни и ранени в нашата кухня при майка ми, която отдавна е престанала да взема пари за услугите си. Запасът ѝ от лекарства обаче така намалява, че скоро снегът ще е единственото, с което ще разполага, за да лекува пациентите си.

Гората, разбира се, е забранена територия. Абсолютно. Категорично. Сега дори Гейл не оспорва това. Но една сутрин аз го правя. И не пълната с болни и умиращи хора къща, разкървавените гърбове, децата с изпити лица, маршируващите ботуши или вездесъщата мизерия ме подтикват да се промъкна под оградата. А пристигането на сандък със сватбени рокли една вечер с бележка от Ефи, която гласи, че президентът Сноу лично ги е одобрил.

Сватбата. Той наистина ли планира да доведе тази история докрай? Каква ли цел преследва с това извратеният му мозък? Дали е заради населението на Капитола? Беше обещана сватба, значи ще има сватба. А после ще ни убие? Като назидание за окръзите? Не знам. Не мога да схвана логиката на поведението му. Мятам се и се въртя в леглото, докато вече не мога да издържам. Трябва да се махна оттук. Поне за няколко часа.

Ровя из гардероба и накрая намирам подплатения зимен екип, който Цина ми направи за свободното време през Турнето на победата. Непромокаеми ботуши, скиорски костюм, който ме покрива от горе до долу, термални ръкавици. Обичам старите си ловни дрехи, но това високотехнологично облекло е по-подходящо за прехода, който планирам за днес. Слизам на пръсти долу, пълня ловната чанта с храна и се измъквам безшумно от къщата. Прокрадвам се по странични улици и задни алеи, и стигам до слабото място в оградата, най-близко до магазина на месарката Руба. Тъй като много работници пресичат оттук, за да стигнат до мините, снегът е осеян със следи от стъпки. Моите ще останат незабелязани. При всички усилия за повишаване на сигурността, които положи, Тред не е обърнал голямо внимание на оградата, може би защото е смятал, че лошото време и дивите животни са достатъчни да накарат хората да си стоят на сигурно място вътре. За всеки случай, веднага щом се промъквам под оградата, заличавам следите си, а по-нататък дърветата ги скриват вместо мен.

Вече се зазорява, когато измъквам от скривалището лък и стрели и започвам да си проправям с мъка път през снежните преспи в гората. Кой знае защо съм твърдо решена да стигна до езерото. Може би за да се сбогувам с това място, с баща ми и с щастливите мигове, които прекарахме там, защото знам, че сигурно никога повече няма да дойда тук. Може би само така мога отново да си поема напълно дъх. Част от мен всъщност не се тревожи истински дали ще ме хванат, щом мога да видя това място още веднъж.

Пътят дотам ми отнема два пъти повече време от обикновено. Дрехите, изработени от Цина, задържат топлината много добре и пристигам потънала в пот под скиорския екип, но лицето ми е премръзнало. Зимното слънце, което хвърля гневни отблясъци върху снега, е направило нещо със зрението ми, и съм толкова изтощена и погълната от собствените си безнадеждни мисли, че не забелязвам знаците. Тънката струйка дим от комина, пресните следи от стъпки, ароматът на запарени борови иглички. Намирам се буквално на няколко метра от вратата на бетонната къща, когато спирам на място. И не заради дима, следите от стъпки или миризмата. А заради един звук, който не мога да сбъркам — изщракване на оръжие зад гърба ми.

Втора природа. Инстинкт. Обръщам се и опъвам лъка, макар вече да знам, че шансовете не са в моя полза. Виждам бялата униформа,

каквато носят миротворците, светлокафявия ирис на окото, където ще се забие стрелата ми. Но оръжието пада на земята, а невъоръжената жена протяга към мен нещо, което държи в ръкавицата си.

— Спри! — вика тя.

Поколебавам се, неспособна да проумея този обрат на събитията. Може би имат заповеди да ме заловят жива и да ме изтезават, докато улича в престъпление всеки, когото някога съм познавала. *Хайде да видим дали ще успеете*, казвам си аз. Пръстите ми почти са решили да пуснат стрелата, когато виждам какво държи в ръкавицата. Малко кръгло хлебче. По-скоро бисквита. Посивяло и подгизнало по краищата. Но в средата ясно се вижда изображение.

Това е моята сойка-присмехулка.

ЧАСТ II

ЮБИЛЕЙНИТЕ ИГРИ

Нищо не разбирам. Моята птица, изобразена върху бисквитата. За разлика от стилните варианти, които видях в Капитола, това определено не е моден аксесоар.

— Какво е това? Какво означава? — питам рязко, все още готова да убивам.

— Означава, че сме на твоя страна — казва треперлив глас зад гърба ми.

Не я видях, когато се приближих. Трябва да е била в къщата. Не свалям очи от настоящата си цел. Вероятно новодошлата е въоръжена, но се обзалагам, че няма да рискува да ме остави да чуя щракването, което ще означава, че смъртта ми е неизбежна, като знае, че на мига ще убия спътницата ѝ.

— Излез пред мен, за да те виждам! — заповядвам аз.

— Тя не може. Тя е... — опитва се да каже жената с бисквитата.

— Излез пред мен! — изкрещявам аз.

Чува се стъпка и звук от влаещи се крака. Очевидно движението изисква усилие. Друга жена, или може би трябва да я нарека „момиче“, тъй като изглежда приблизително на моята възраст, се появява с куцукане. Облечена е с униформа на миротворец, завършваща с бялата кожена наметка, но момичето е дребно, а униформата е с няколко номера по-голяма. Не виждам да носи оръжие. Подпира се на груба патерица, направена от отчупен клон. Влачи десния си крак.

Оглеждам лицето на момичето, което е яркочервено от студа. Зъбите ѝ са криви, а над едното от шоколадово кафявите ѝ очи има родилан белег с форма на ягода. Това не е миротворец. Нито гражданка на Капитола.

— Кои сте вие? — питам предпазливо, но не толкова войнствено.

— Казвам се Туил — отговаря жената. По-възрастна е. Може би някъде към трийсет и пет. — А това е Бони. Бягаме от Окръг 8.

Окръг 8! Тогава сигурно знаят за бунта!

— Откъде взехте униформите? — питам.

— Откраднах ги от фабриката — казва Бони. — Ние ги правим там. Само че си мислех, че тази ще бъде за... за някой друг. Затова не й е по мярка.

— Взехме оръжието от един мъртъв миротворец — казва Туил, като проследява погледа ми.

— А тази бисквита в ръката ти? С птицата. Какво означава? — питам.

— Не знаеш ли, Катнис? — Бони изглежда искрено изненадана.

Разпознават ме. Разбира се, че ме разпознават. Лицето ми е открито и стоя тук извън Окръг 12, насочила стрела към тях. Коя друга мога да съм?

— Знам, че е същата като брошката, която носех на арената.

— Тя не знае — казва тихо Бони. — Може би нищо не знае.

Внезапно изпитвам нуждата да си придам вид, че владее положението.

— Знам, че в Осми сте имали бунт.

— Да, ето защо трябваше да се махнем — казва Туил.

— Е, сега вече сте се махнали. Какво смятате да правите? — питам.

— Тръгнали сме към Окръг 13 — отвръща Туил.

— Тринайсет ли? — казвам. — Няма Окръг 13. Беше взривен и заличен от картата.

— Преди седемдесет и пет години — казва Туил.

Бони пристъпва от крак на крак, подпряна на патерицата си, и трепва.

— Какво ти е на крака? — питам аз.

— Изкълчих си глезена. Ботушите са ми много големи — казва Бони.

Прехапвам устна. Инстинктът ми подсказва, че казват истината. А зад тази истина има много информация, до която ми се иска да се добера. Все пак пристъпвам напред и прибирам оръжието на Туил, преди да сваля лъка си. После се колебая за момент, като се сещам за един друг ден в тази гора, когато двамата с Гейл гледахме как един ховъркрафт се появява изневиделица и залавя двама бегълци от Капитола. Момчето беше пронизано с копие и убито. Колкото до червенокосото момиче, когато отидох в Капитола, открих, че е осакатено и превърнато в няма прислужница, в авокс.

— Някой преследва ли ви?

— Едва ли. Сигурно си мислят, че сме загинали при експлозията във фабриката — казва Туил. — Само по една щастлива случайност не загинахме.

— Добре, да влезем вътре — казвам аз и посочвам към къщата. Влизам след тях вътре, като нося оръжието.

Бони се насочва право към огнището и се отпуска върху една наметка от тези, които носят миротворците, разстлана пред него. Протяга ръце към слабия пламък, който гори в единия край на овъглен пън. Кожата ѝ е толкова бледа, че е полупрозрачна и виждам как огънят проблясва през плътта ѝ. Туил се опитва да нагласи наметката, която сигурно е нейна, около раменете на треперещото момиче.

Върху пепелта е сложена срязана наполовина консервена кутия — краищата са наъбени и изглеждат опасно. В нея има шепа борови иглички, които се запарват във вода.

— Чай ли си правите?

— Нещо подобно. Някой правеше чай от борови иглички в Игрите на глада преди няколко години. Поне ми се стори, че бяха борови иглички — намръщено казва Туил.

Спомням си Окръг 8 — грозен градски пейзаж, отвсякъде се издигат индустриални пушеци, хората живеят в разнебитени блокове. Не се виждаше дори стръкче трева. Никаква възможност да опознаят природата. Истинско чудо е, че тези двете са стигнали толкова далече.

— Без храна ли останахте? — питам.

Бони кимва:

— Взехме каквото можехме, но храната беше толкова малко. Свърши преди доста време.

Потрепването в гласа ѝ слага край на подозренията ми. Тя е просто едно недохранено, ранено момиче, което бяга от Капитола.

— Е, днес извадихте късмет — казвам аз и пускам ловната си чанта на пода.

Хората из целия окръг гладуват, а ние все пак имаме повече от достатъчно. Затова разгърнах дейността си. Имам си собствени приоритети: семейството на Гейл, мазната Сае, някои търговци от „Таласъма“, които бяха принудени да се откажат от дейността си. Майка ми си има други хора, главно пациенти, на които иска да помогне. Тази сутрин нарочно препълних с храна ловната чанта, тъй

като знаех, че майка ми ще види намалелите запаси в килера и ще предположи, че обикалям домовете на гладните. Всъщност си откупвах време, за да отида до езерото, без да я тревожа. Имах намерение да разнеса храната на връщане, но сега виждам, че това няма да стане.

Изваждам от чантата две пресни хлебчета с пласт запечено отгоре сирене. Откакто Пийта разбра, че са ми любимите, имаме постоянен запас от такива хлебчета. Подхвърлям едно на Туил, но ставам и слагам другото в скута на Бони, тъй като в момента координацията между ръката и очите ѝ изглежда малко несигурна, а не искам хлебчето да падне в огъня.

— О-о... — казва Бони. — О, всичко това за мен ли е?

Нещо в мен се свива мъчително, когато си спомням един друг глас, този на Ру. На арената. Когато ѝ дадох бутчето на дивата гъска. „О, никога не са ми давали цяло бутче“. Недоверието на хронично гладните.

— Да, изяж го цялото — казвам аз. Бони държи хлебчето, сякаш още не може да повярва, че е истинско, а после забива зъби в него отново и отново, неспособна да спре. — По-добре ще е, ако дъвчеш. — Тя кимва, като се опитва да яде по-бавно, но знам колко е трудно, когато усещаш такава празнота в стомаха. — Мисля, че чаят ви е готов. — Изваждам тенекиената кутия от огъня. Туил вади от раницата си две тенекиени чаши и аз ги пълня с чай и ги оставям на пода да изстинат. Те се притискат една към друга, ядат, духат чая и отпиват малки, горещи глътки, докато аз стъквам огъня. Изчаквам, докато започнат да облизват мазнината от пръстите си и питам:

— Е, каква е вашата история?

И те ми разказват.

Още от Игрите на глада насам, недоволството в Окръг 8 нараствало. Разбира се, там винаги е имало някакво недоволство. Но разликата този път била, че вече не им стигало само да говорят срещу Капитола, и идеята да предприемат нещо се превърнала от желание в реалност. В текстилните фабрики, които обслужват Панем, машините са ужасно шумни, а шумът позволява безопасно да размениш няколко думи — прошепваш нещо на ухо, незабелязано казваш нещо на някого. Туил преподавала в училище, Бони била една от ученичките ѝ, и щом ударел последният звънец, двете изкарвали по една четиричасова смяна в шивашката фабрика, където произвеждат униформи за

миротворците. На Бони, която проверявала готовата продукция, ѝ трябвали месеци да осигури двете униформи — тук — ботуш, там — чифт панталони. Те били предназначени за Туил и съпруга ѝ, защото всички разбирали, че след като бунтът започне, ще бъде изключително важно да разнесат вестта за него отвъд границите на Окръг 8, ако искат да се разпространи и да завърши успешно.

Денят, в който двамата с Пийта пристигнахме там и се появихме на площада като част от Турнето на победата, всъщност бил един вид репетиция. Хората в тълпата заели предварително планирани позиции близо до сградите, които щели да атакуват, когато избухне бунтът. Такъв бил планът: да превземат центровете на властта в града — Сградата на справедливостта, щаба на Миротворците и Комуникационния център. Както и други важни точки в окръга — железопътната линия, хранилището за зърно, електроцентралата и арсенала.

Бунтът започнал онази вечер, когато Пийта падна на колене и декларира вечната си любов към мен пред камерите в Капитола. Това било идеалното прикритие. Гледането на интервюто ни с Цезар Фликърман по случай Турнето на победата било задължително. То давало възможност на хората в Окръг 8 да излязат навън по улиците след мръкване и да се събират на площада или в различни обществени сгради из града, за да гледат. Обикновено подобна активност би била прекалено съмнителна. Но сега всички заели местата си и в уречения час, осем вечерта, маските паднали и бунтът избухнал с пълна сила.

Първоначално миротворците били изненадани и стъписани от численото превъзходство, поради което тълпата взела надмощие. Комуникационният център, хранилището за зърно и електроцентралата били превзети. Миротворците загивали, а бунтовниците взимали оръжията им. Имало някаква надежда, че това не е безумна постъпка, че по някакъв начин, ако успеят да разнесат вестта до другите окръзи, може би ще е възможно наистина да свалят правителството в Капитола.

Но после станало страшно. Започнали да пристигат хиляди миротворци. Ховъркрафтите бомбардирани укрепленията на бунтовниците и ги превърнали в пепелища. Последвал пълен хаос и на хората не им оставало нищо друго, освен да се помъчат да се скрият в домовете си. За смазването на съпротивата били нужни по-малко от

четирийсет и осем часа. После, в продължение на седмица, им наложили пълна блокада. Никаква храна, никакви въглища, пълна забрана да напускат домовете си. Телевизионните предавания спрели — показали единствено обесването на обвинените в подстрекателство на площада. Накрая, една вечер, когато целият окръг бил на косъм от гладната смърт, дошла заповедта да се явят отново на работа.

За Туил и Бони това означавало да се върнат в училище. Тъй като поради бомбардировките една улица била непроходима, те закъснели за смяната си и се намирали на стотина метра от фабриката, когато тя се взривила и всички, които били вътре, загинали — включително съпругът на Туил и цялото семейство на Бони.

— Някой трябва да е съобщил в Капитола, че идеята за бунта е започнала от фабриката — казва тихо Туил.

Двете избягали обратно в дома на Туил. Взели униформите на миротворците, събрали набързо каквито провизии намерили, включително от мъртвите си съседи, и се промъкнали до железопътната гара. Преоблекли се в униформите на миротворците в някакъв склад и в този вид успели да се качат на един товарен влак, пътуващ за Окръг 6, във вагон, пълен с платове. Избягали от влака, когато спрял да зареди с гориво и продължили пеш. Криели се в гората, но използвали релсите за ориентир, и стигнали до покрайнините на Окръг 12. Там били принудени да спрат, защото Бони си изкълчила глезена.

— Разбирам защо бягате, но какво се надявате да намерите в Окръг 13? — питам аз.

Бони и Туил се споглеждат нервно:

— Не сме съвсем сигурни — казва Туил.

— В Окръг 13 няма нищо друго, освен развалини — казвам. — Всички сме виждали кадрите.

— Точно там е работата. Използват все едни и същи кадри, откакто всички в Окръг 8 се помним — казва Туил.

— Така ли? — Опитвам се да си спомня, да извикам в паметта си образите от Окръг 13, които съм виждала по телевизията.

— Нали знаеш как винаги показват Сградата на справедливостта? — продължава Туил. Кимвам. Виждала съм я хиляди пъти. — Ако се вгледаш много внимателно, ще я видиш. Горے в далечния десен ъгъл.

— Какво ще видя? — питам.

Туил отново протяга към мен бисквитата с птицата.

— Сойка-присмехулка. Мярва се съвсем набързо, докато прелита. Една и съща всеки път.

— Някои хора в нашия окръг твърдят, че продължават да използват едни и същи кадри, защото Капитолът не може да покаже какво всъщност има там сега — казва Бони.

Ахвам от учудване.

— И затова сте тръгнали към Окръг 13? Защото сте гледали няколко кадри, на които се вижда птица? Мислите, че ще намерите нов град, из който се разхождат хора? И Капитолът няма нищо против това?

— Не — сериозно отговаря Туил. — Според нас хората са се скрили под земята, когато всичко на повърхността е било разрушено. Смятаме, че са оцелели. Предполагаме също, че Капитолът ги е оставил на мира, защото преди Тъмните дни Окръг 13 се е занимавал с разработването на ядрени технологии.

— Имало е графитни мини — казвам аз, но след това се поколебавам, защото това е информация, която съм получила от Капитола.

— Имало е някои малки мини, да. Но не достатъчно, за да оправдаят население с такава численост. Това май е единственото, което знаем със сигурност — казва Туил.

Сърцето ми се разтуптява. Ами ако са прави? Възможно ли е да е вярно? Възможно ли е да има друго място, освен гората, където човек да избяга? Безопасно място? Ако в Окръг 13 съществува някаква общност, дали ще е по-добре да отида там, където може би ще успея да постигна нещо, вместо да чакам смъртта си тук? Но тогава... ако в Окръг 13 има хора, с мощни оръжия...

— Защо досега не са ни помогнали? — питам ядосано аз. — Ако е вярно, защо ни оставят да живеем така? С глада, убийствата и Игрите? — И изведнъж изпитвам омраза към този въображаем таен град в Окръг 13 и неговите жители, които седят безучастно и гледат отстрани как умираме. Те не са по-добри от Капитола.

— Не знаем — прошепва Бони. — В момента се надяваме единствено, че наистина ги има.

При тези думи идвам на себе си. Това са измислици. Окръг 13 не съществува, защото Капитолът никога не би допуснал той да съществува. Вероятно са сбъркали за кадъра. Сойките-присмехулки са навсякъде — повече от камъните. И са почти толкова издръжливи. Ако са оцелели след първоначалната бомбардировка на Окръг 13, сега вероятно процъфтяват.

Бони няма дом. Близките ѝ са мъртви. Да се върне в Окръг 8 или да се засели в друг окръг, ще бъде невъзможно. Разбира се, че идеята за един независим, процъфтяващ Окръг 13 я привлича. Нямам сили да ѝ кажа, че преследва една мечта, мимолетна като струйка дим. Може би двете с Туил ще успеят да се приспособят към живота в гората. Съмнявам се, но те са в толкова окаяно състояние, че трябва да се опитам да им помогна.

Първо им давам всичката храна от чантата — главно зърно и сушен боб, но има достатъчно, за да изкарат известно време, ако внимават. После извеждам Туил в гората и се опитвам да ѝ обясня основните правила на ловуването. Тя има оръжие, което превръща слънчевата енергия в смъртоносни лъчи и може да издържи неопределено време. Когато Туил убива първата си катерица, горкото създание представлява главно овъглена каша, защото го е уцелила в тялото. Показвам ѝ как да го одере и изчисти. С малко практика ще се научи. Отсичам нова патерица за Бони. Когато се връщаме в къщата, събувам втория чифт чорапи, които нося, и ѝ ги давам. Казвам ѝ да ги натъпче отпред в ботушите си, за да може да ходи, а нощем да ги обува. Накрая ги научавам как да стъкнат приличен огън.

Те ме молят за подробности относно положението в Окръг 12 и аз им разказвам за живота под управлението на Тред. Виждам, че според тях това е важна информация, която ще отнесат на онези, които управляват Окръг 13, и удовлетворявам желанието им, за да не разруша надеждите им. Небето ми дава знак, че денят върви към края си и нямам повече време за успокоителни приказки.

— Трябва да тръгвам — казвам аз.

Те ме заливат с благодарности и ме прегръщат.

От очите на Бони потичат сълзи:

— Не мога да повярвам, че наистина те срещнахме. Всички говорят само за теб, откакто...

— Знам. Знам. Откакто извадих онези къпини — казвам уморено.

Пътят на връщане минава почти неусетно, макар че започва да вали мокър сняг. Зашеметена съм от новата информация за бунта в Окръг 8 и неправдоподобната, но примамлива възможност за съществуването на Окръг 13.

Докато слушах Бони и Туил, се уверих в едно: президентът Сноу си е играл с мен. Всички целувки и ласки на света не биха могли да намалят напрежението, натрупано в Окръг 8. Да, това, че извадих къпините, се бе оказало искрата, но аз не разполагах с начин да контролирам огъня. Той сигурно е знаел това. Тогава защо дойде вкъщи, защо ми нареди да убедя тълпата в любовта си към Пийта? Очевидно това е било трик, за да отвлече вниманието ми и да ми попречи да извърша в окръзите нещо друго, което може да възпламени бунт. И за да забавлява хората в Капитола, разбира се. Предполагам, че сватбата е просто необходимо допълнение към това.

Приближавам се към оградата, когато на един клон каца сойка-присмехулка и ми запява. При вида ѝ осъзнавам, че така и не получих пълно обяснение за птицата върху онази бисквита и значението ѝ.

„Означава, че сме на твоя страна“. Така каза Бони. Има хора, които са на моя страна? Каква страна? Нима несъзнателно съм се превърнала в лицето на очаквания бунт? Нима сойката-присмехулка върху брошката ми се е превърнала в символ на съпротивата? Ако е така, моята страна не се справя много добре. Достатъчно е да видите какво се е случило в Окръг 8 и ще го разберете.

Скривам оръжията си в кухия дънер близо до старата ни къща на Пласта и се отправям към оградата. Коленича, навеждам се и се готвя да се провря под нея, но умът ми още е толкова зает със събитията от деня, че се опомням едва когато чувам писък на кукумявка.

Вече притъмнява и оградата изглежда безопасна, както винаги. Но онова, което ме кара рязко да отдръпна ръка, е звукът, подобен на жуженето от дърво, пълно с гнезда на хрътоси, което означава, че по оградата тече ток.

Инстинктивно отстъпвам назад и се сливам с дърветата. Покривам уста с ръкавицата си, за да разпръсна бялото облаче на дъха си в леденостудения въздух. Притокът на адреналин заличава от ума ми всички тревоги от деня и се съсредоточавам върху непосредствената заплаха пред мен. Какво става? Дали Тред е включил електричеството на оградата като допълнителна предпазна мярка? Или по някакъв начин е разбрал, че днес съм избягала от мрежата му? Дали е решил да ме остави извън Окръг 12, за да ме открие и арестува? Да ме завлече на площада, за да бъде изправена на позорния стълб, бичувана или обесена?

Спокойно, казвам си аз. И друг път се е случвало да не мога да се прибера, ако са включили тока в оградата. През годините имаше няколко такива случая, но Гейл винаги беше с мен. Двамата си избирахме удобно дърво, покатервахме се на него и чакахме, докато спрат електричеството, което накрая винаги ставаше. Дори Прим беше свикнала, ако закъснея, да отиде до ливадата и да провери дали по оградата тече ток, за да спести тревогите на мама.

Но днес никой не би се сетил, че съм в гората. Аз самата се погрижих да ги заблудя. Затова ако не се появя, ще се разтревожат ужасно. И аз се тревожа, защото не съм сигурна, че е съвпадение — да пуснат тока точно в този ден, когато пак отивам в гората. Мислех, че никой не ме е видял да се промушвам под оградата, но кой знае? Винаги се намират доносници. Някой докладва, че съм се целувала с Гейл точно тук. И все пак, това беше посред бял ден и преди да започна да се държа по-предпазливо. Възможно ли е да има охранителни камери? Чудила съм се за това и преди. Така ли е разбрал президентът Сноу за целувката? Когато се проврях под оградата, беше тъмно, а лицето ми беше загърнато с шал. Но списъкът със заподозрени, които влизат незаконно в гората, едва ли е много дълъг.

Оглеждам обстановката зад дърветата, зад оградата, към вътрешността на Ливадата. Виждам само мокър сняг, осветен тук-там от светлината на прозорците в края на Пласта. Няма миротворци, нито

признаци, че някой ме преследва. Осъзнавам, че независимо дали Тред знае дали днес съм напускала окръга, или не, мога да направя само едно: да се промъкна отново незабелязано през оградата и да си давам вид, че никога не съм излизала.

Всяко съприкосновение с оградата или кълбата бодлив тел в горната ѝ част означава токът моментално да ме убие. Едва ли ще мога да се провря под нея, а земята и без друго е здраво замръзнала. Остава ми само едно. По някакъв начин да се прехвърля през нея.

Тръгвам покрай гората и търся някое дърво с достатъчно високи и дълги клони, подходящо за целта. След около километър намирам стар клен, който може би ще свърши работа. Стволът обаче е прекалено широк и заледен, за да се изкатери, и няма ниски клони. Качвам се на съседното дърво и правя опасен скок към клоните на клена, като едва не изпускам хлъзгавата кора. Но успявам да се задържа, бавно тръгвам нагоре и се прехвърлям на един клон, надвиснал над бодливата тел.

Поглеждам надолу и си спомням защо двамата с Гейл винаги чакахме в гората, вместо да опитваме да се прехвърлим през оградата. Да си достатъчно високо, за да не те удари токът, означава да си най-малко на седем метра от земята. Моят клон сигурно е на осем. Да скочиш от такава височина е опасно дори за човек с дългогодишен опит в катеренето по дървета. Но имам ли избор? Мога да потърся друг клон, но вече е почти тъмно. Падащият сняг ще скрие напълно луната светлина. Тук поне виждам снежна пряспа, която ще омекоти приземяването ми. Дори да намеря друг клон, което е съмнително, кой знае в какво ще скоча? Прематам празната ловна чанта през врата си, спускам се бавно и увисвам на ръце. За миг събирам смелост. После се пускам.

Политам и се приземявам с рязък удар, който усещам право в гръбнака си. Миг по-късно и задникът ми се стоварва на земята. Лежа в снега и се опитвам да преценя пораженията. Без да помръдна, по болката в лявата пета и опашната кост разбирам, че съм пострадала. Единственият въпрос е: колко лошо? Надявам се, че само съм се натъртила, но когато с усилие се изправям на крака, подозирам, че може да съм счупила нещо. Все пак мога да ходя, затова тръгвам и доколкото е възможно, се мъча да не куцам.

Не мога да кажа на мама и Прим, че съм била в гората. Трябва да измисля някакво алиби, колкото и да е неубедително. На площада има все още отворени магазини, затова влизам в един и купувам бял плат за превръзки. И без друго са на свършване. В друг купувам пликче бонбони за Прим. Пъхам един бонбон в устата си, усещам как ментата се топи върху езика ми и си давам сметка, че цял ден не съм яла. Канех се да си сготвя нещо при езерото, но след като видях в какво положение са Туил и Бони, ми се стори грехота да им отнема дори една хапка.

Когато стигам вкъщи, вече не мога да стъпвам на левия крак. Решавам да кажа на майка ми, че съм поправяла някакъв теч на покрива на старата ни къща, подхлъзнала съм се и съм паднала. Колкото до липсващата храна, просто ще отговоря неопределено, че съм я раздала. Завличам се до вратата, готова да се стоваря пред огъня. Но вместо това преживявам нов шок.

В кухнята виждам двама миротворци — мъж и жена. Жената остава невъзмутима, но в изражението на мъжа проличава изненада. Не са ме очаквали. Знаят, че съм била в гората и че сега би трябвало да съм хваната там като в капан.

— Здравейте — казвам с неутрален тон.

Майка ми се появява зад тях, но се държи на разстояние.

— Ето я, точно навреме за вечеря — казва тя с престорено бодър тон. Истината е, че съм много закъсняла за вечеря.

Обмислям дали да не си сваля ботушите, както бих направила при нормални обстоятелства, но се съмнявам дали ще успея, без да забележат, че съм пострадала. Вместо това просто смъквам мократа качулка и изтръсквам снега от косата си.

— Мога ли да съм ви полезна с нещо? — питам миротворците.

— Главният миротворец Тред ни изпрати да ви предадем съобщение — казва жената.

— Чакат те от часове — добавя майка ми.

Чакали са да не се върна. Да се уверят, че електричеството ме е убило или че съм останала зад оградата, за да могат да приберат семейството ми за разпит.

— Сигурно е нещо важно — казвам аз.

— Може ли да ви попитаме къде бяхте, госпожице Евърдийн? — пита жената.

— По-лесно е да ви кажа къде *не съм била* — въздъхвам аз. Прекосявам коридора и влизам в кухнята, като се насилвам да стъпвам нормално, макар че всяка крачка е мъчителна. Безпрепятствено минавам между миротворците и успявам да стигна до масата. Хвърлям чантата си върху нея и се обръщам към Прим, която стои сковано до огнището. Хеймич и Пийта също са там, седят на люлеещи се столове и играят шах. Случайно ли са били тук или са „поканени“ от миротворците? И в двата случая се радвам да ги видя.

— Е, къде не си била? — пита отегчено Хеймич.

— Ами не отидох да говоря с козаря да забремени козата на Прим, защото някой ми даде напълно неточна информация за това, къде живее той — обръщам се с укор към Прим.

— Не, не съм — казва Прим. — Казах ти точно.

— Каза ми, че живее до западния вход на мината.

— Източния вход — поправа ме Прим.

— Наистина каза „западния“, защото после те попитах: „До купчината със сгурия ли?“, и ти каза: „Да“.

— Купчината със сгурия до *източния* вход — повтаря търпеливо Прим.

— Не. Кога си казала това? — настоявам.

— Снощи — обажда се Хеймич.

— Определено беше източният — добавя Пийта. Той поглежда Хеймич и двамата се разсмяват. Хвърлям гневен поглед на Пийта, а той се мъчи да си придаде разкаян вид. — Съжалявам, но беше точно така. Ти просто не слушаш, когато хората ти говорят.

— Бас държа как и днес са ти казали, че той не живее там, и ти пак не си слушала — обажда се Хеймич.

— Млъквай, Хеймич — казвам аз, с което ясно показвам, че е прав.

Хеймич и Пийта избухват в смях, а Прим си позволява една усмивка.

— Хубаво. Нека тогава някой друг да се погрижи тъпата коза да надуе корема — казвам аз и при тези думи те пак се разсмяват. А аз си мисля: *ето как тези двамата, Хеймич и Пийта, са успели да стигнат дотук. Нищо не може да ги смути.*

Поглеждам миротворците. Мъжът се усмихва, но жената не е убедена.

— Какво има в чантата? — пита строго тя.

Знам, че се надява да намери дивеч или диви растения. Нещо, което безспорно ще ме уличи. Изтърсвам съдържанието върху масата.

— Вижте сами.

— О, добре — казва майка ми, като разглежда плата. — Превръзките ни са на свършване.

Пийта се приближава до масата и отваря плика с бонбоните.

— О, ментови бонбони — казва той и пъха един в устата си.

— Те са мои. — Посягам да дръпна плика. Той го подхвърля на Хеймич, който набутва шепа бонбони в устата си, а после предава торбичката на кикотещата се Прим. — Никой от вас не заслужава бонбони! — казвам.

— Какво, защото сме прави ли? — Пийта ме прегръща, а аз едва не изохквам от болка. Преструвам съм на възмутена, но той веднага разбира, че съм пострадала. — Добре, Прим каза „западния вход“. Аз определено чух „западния“. И всички сме глупаци. Как ти се струва това?

— По-добре — казвам аз и приемам целувката му. После поглеждам към миротворците, сякаш внезапно си спомням за присъствието им. — Имате съобщение за мен?

— От главния миротворец Тред — казва жената. — Той искаше да знаете, че сега оградата, заобикаляща Окръг 12, ще бъде електрифицирана двайсет и четири часа в денонощието.

— Не беше ли така и досега? — питам, малко прекалено невинно.

— Според него сигурно бихте искали да предадете тази информация на братовчед си — казва жената.

— Благодаря. Ще му кажа. Сигурна съм, че сега всички вече ще спим по-спокойно, след като сте се погрижили за този пропуск в сигурността. — Знам, че прекалявам, но не мога да се сдържа.

Жената стиска зъби. Плановете им са се провалили, но тя няма по-нататъшни заповеди. Кимва ми хладно и си тръгва, а мъжът излиза след нея. Майка ми заключва вратата зад тях, а аз се облягам тежко на масата.

— Какво има? — казва Пийта и ме прегръща.

— О, ударих си левия крак. Петата. И си натъртих гръбнака. — Той ми помага да отида до един от люлеещите се столове и аз се

отпускам върху дебелията възглавница.

Майка ми ми събува ботушите:

— Какво стана?

— Подхлъзнах се и паднах — казвам. Четири чифта очи ме поглеждат с недоверие. — Беше заледено. — Но всички знаем, че къщата сигурно се подслушва и не е безопасно да говорим открито. Не тук, не сега.

Майка ми сваля чорапа и опипва с пръсти лявото ми стъпало. Примижавам от болка.

— Може да има счупено — казва тя. Проверява другото стъпало. — Това изглежда добре. — Преглежда и гръбнака ми и решава, че съм доста пострадала.

После изпраща Прим да ми донесе пижамата и халата. Преобличам се, майка ми приготвя снежен компрес за левия крак и го вдига на една възглавница. Изяждам три порции яхния и половин хляб, докато останалите вечерят на масата. Взирам се в огъня, мисля си за Бони и Туил и се надявам, че гъстият мокър сняг е заличил следите ми.

Прим влиза, сяда на пода до мен и обляга глава на коляното ми. Смучем ментови бонбони, а аз пригласявам меката ѝ руса коса.

— Как мина училището? — питам.

— Добре. Учихме за вторичните продукти на въглищата — казва тя. Известно време се взираме в огъня. — Кога ще пробваш сватбените рокли?

— Не тази вечер. Сигурно утре.

— Чакай ме да се прибера, моля те?

— Разбира се. — *Ако не ме арестуват преди това.*

Майка ми ми дава чаша чай от лайка с доза сироп за сън, и клепачите ми веднага почват да се затварят. Тя превързва ранения ми крак, а Пийта предлага да ме заведе да си легна. Отначало се облягам на рамото му, но съм толкова нестабилна, че той ме грабва на ръце и ме занася горе. Подпъхва ми завивките в леглото и ми пожелава лека нощ, но аз го улавям за ръката и го задържам там. Един от страничните ефекти на сънотворния сироп е, че намалява задръжките, също като алкохола на Хеймич, и знам, че трябва да внимавам какво казвам. Но не искам той да си отива. Всъщност искам да си легне при мен, да е тук, когато кошмарите ме връхлетят. По някаква причина, която не мога да определя докрай, знам, че не ми е позволено да искам това.

— Не си отивай още. Чакай да заспя — казвам аз.

Пийта сяда отстрани на леглото и топли ръката ми в дланите си.

— Днес си помислих, че може би си променила решението си. Когато закъсня за вечеря.

Съзнанието ми е замъглено, но се досещам какво има предвид. Поради включената ограда, закъснението ми и появата на миротворците, той си е помислил, че съм избягала, може би с Гейл.

— Не, щях да ти кажа...

Придърпвам ръката му, облягам буза върху нея и вдишвам лекия аромат на канела и копър от хлябовете, които сигурно е пекъл днес. Искам да му разкажа за Туил и Бони, за бунта, за фантазията, че има Окръг 13, но е опасно и усещам как се унасям, затова успявам да кажа само още едно изречение:

— Остани с мен.

Докато пипалата на сънотворния сироп ме дърпат надолу, го чувам как прошепва нещо в отговор, но не разбирам какво.

Майка ми ме оставя да спя до обяд, след това ме събужда, за да прегледа петата ми. Следва нареждане една седмица да не ставам от леглото и аз не възразявам, защото се чувствам толкова отвратително. Не само петата и гръбнака. Цялото тяло ме боли от изтощение. Затова оставям майка ми да ме лекува, да ми донесе закуска в леглото и да ме завие с още един юрган. После лежа, гледам зимното небе през прозореца и си мисля какво ли ще се случи. Мисля си за Бони и Туил, за купчината сватбени рокли долу, за това дали Тред ще се досети как съм успяла да се върна и дали ще ме арестува. Странното в случая е, че би могъл да ме арестува за старите ми престъпления, но може би сега, след като съм победител в Игрите, трябва да разполага със сигурни доказателства. Чудя се дали президентът Сноу поддържа връзка с Тред. Той едва ли изобщо е знаел за съществуването на стария Крей, но дали сега, когато представлявам такъв проблем за цялата нация, президентът не му дава точни инструкции? Или Тред действа самостоятелно? Във всеки случай, сигурна съм, че и двамата са решили с тази ограда да ме задържат в границите на окръга. Дори и да измисля някакъв начин за бягство — например да завържа въже за онзи клен и да се измъкна през оградата — сега е невъзможно да избягам със семейството и приятелите си. А и вече казах на Гейл, че ще остана и ще се боря.

През следващите няколко дни подскачам при всяко почукване на вратата. Не се появяват обаче никакви миротворци, дошли да ме арестуват, и в крайна сметка започвам да се отпускам. Успокоявам се още повече, когато Пийта небрежно ми съобщава, че в някои части на оградата са изключили тока, защото са пратили екипи, които да затворят пролуките в нея. Тред сигурно смята, че все пак съм успяла да се провря под оградата въпреки смъртоносния ток. По този начин окръгът получава възможност да си отдъхне, тъй като миротворците ще свършат и нещо друго, освен да тормозят хората.

Пийта се отбива всеки ден да ми донесе хлебчета със сирене и започва да ми помага в работата по семейната книга. Тя е стара, с пергаментови страници и кожена подвързия. Някой познавач на билките от рода ни по майчина линия започнал съставянето ѝ преди цяла вечност. Книгата съдържа направени с туш рисунки на растения с описание на употребата им в медицината. Баща ми беше добавил раздел от ядовити растения — благодарение на него оцеляхме след смъртта му. Отдавна исках да запиша в тази книга собствените си познания. Неща, които научих от опит или от Гейл, а после и информацията, която събрах, когато се обучавах за Игрите. Не го направих, защото не мога да рисувам, а е много важно изображенията да бъдат предадени с най-точни подробности. Ето тук на сцената се появява Пийта. Той вече познава някои растения, от други имаме изсушени образци, а трети се налага да описвам. Пийта ги скицира на хартия, докато се убедя, че са точни, после прави рисунките в книгата, а аз грижливо записвам всичко, което знам за растението.

Това е тиха, увлекателна работа, която ми помага да не мисля за неприятни неща. Обичам да гледам как рисува, как празната страница разцъфтява под перото му, как преди черно-бялата книга оживява в цветове. Когато се съсредоточи, лицето му странно се променя. Спокойното изражение изчезва, то става напрегнато и вгълбено по особен начин, който подсказва, че вътре в него се крие съвсем друг свят. Виждала съм това изражение да се появява за миг и преди: на арената, когато говори пред публика или онзи път, когато застана пред оръжията на миротворците в Окръг 11, за да ме предпази. Не знам как точно да го възприемам. Освен това се вглеждам в миглите му, които обикновено не се забелязват много, защото са съвсем руси. Но отблизо, на слънчевата светлина, която влиза през прозореца, те са

бледозлатисти и толкова дълги, че не проумявам как не се оплитат, когато мига.

Един следобед Пийта вдига поглед от цветчето, което рисува, толкова внезапно, че се стряскам, сякаш ме е хванал да го шпионирам — което в някакъв смисъл може би е вярно. Но той само казва:

— Знаеш ли, мисля, че за пръв път правим заедно нещо нормално.

— Да — съгласявам се аз. Отношенията ни дотук винаги бяха свързани с Игрите. Нормалното никога не е било част от тях. — Хубаво е, за разнообразие.

Всеки следобед той ме носи на ръце долу, за да сменя обстановката, а аз изнервям всички, като включвам телевизора. Обикновено гледаме само когато е задължително, защото смесицата от пропаганда и демонстрация на сила от страна на Капитола — включително клиповете от седемдесет и четири годишната история на Игрите — е отвратителна. Но сега търся нещо конкретно. Сойката-присмехулка, на която Бони и Туил залагат всичките си надежди. Знам, че това сигурно са измислици, но искам да съм сигурна, че е така. И да залича завинаги от ума си представата за един процъфтяващ Окръг 13.

За пръв път я виждам в един репортаж за Тъмните дни. Показват тлеещите останки от Сградата на справедливостта в Окръг 13 и за миг зървам черно-бялата долна част от крилото на сойка-присмехулка, която прелита в горния десен ъгъл на екрана. Това не доказва нищо. Стари кадри за една стара история.

Но няколко дни по-късно нещо друго привлича вниманието ми. Главната говорителка чете новина за недостига на графит, който засяга производството на различни продукти в Окръг 3. Превключват на нещо, което уж е репортаж на живо. Репортерката е в защитен костюм и е застанала пред руините на Сградата на справедливостта в Окръг 13. През маската си тя съобщава как за съжаление точно днес според едно изследване са установили, че мините в Окръг 13 все още са твърде токсични и работата в тях не може да се възобнови. Край на историята. Но точно преди да превключат към водещата в студиото, в ъгъла на екрана преминава същата сойка-присмехулка.

Репортерката говори на фона на старите кадри. Тя изобщо не е в Окръг 13. Което поставя въпроса: *Какво всъщност има там?*

След това откритие ми е трудно да си лежа кротко в леглото. Иска ми се да действам, да науча нещо повече за Окръг 13, да допринеса с нещо за падането на Капитола. Вместо това седя, тъпча се с хлебчета със сирене и гледам как Пийта рисува. Хеймич се отбива от време на време да ми донесе новини от града, които винаги са лоши. Все повече хора биват изтезавани или умират от глад.

Когато майка ми преценява, че вече мога да стъпвам, зимата почти свършва. Сега трябва да правя упражнения и ми е позволено да раздвижвам крака си. Една вечер си лягам с решението на другата сутрин да отида в града, но когато се събуждам, откривам, че над мен са се надвесили Вения, Октавия и Флавий и ми се усмихват широко.

— Изненада! — крещят те. — Подранихме!

След като получих онзи удар с камшик през лицето, Хеймич отложи посещението им с няколко месеца, докато се възстановя. Очаквах ги чак след три седмици. Преструвам се на възхитена, че времето за сватбената ми фотосесия най-после е дошло. Майка ми е подредила всички рокли на закачалки, но да си призная не съм пробвала нито една.

След обичайните преувеличени вайкания за западналата ми красота те веднага се залавят за работа. Най-много ги тревожи лицето ми, въпреки че според мен майка ми се справи наистина забележително с лечението. На скулата ми е останала само една бледа розова ивица. Те най-вероятно не знаят за бичуването, затова им казвам, че съм се подхлъзнала на леда и съм се порязала. А после се сещам, че това е и обяснението ми за пострадалия крак, заради което ще ми е трудно да ходя на висок ток. Но Флавий, Октавия и Вения не са подозрителни и с тях нямам проблеми.

Тъй като трябва да съм обезкосмена само за няколко часа, а не няколко седмици, ме обръсват, вместо да ми правят кола маска. Пак трябва да кисна във вана с някакъв разтвор, но не е неприятен, и после преминаваме към прическата и грима. Хората от екипа, както обикновено, са пълни с новини, които аз обикновено се старая да не

слушам. Но Октавия подхвърля нещо, което привлича вниманието ми. Всъщност споменава между другото, че не е успяла да намери скариди за някакво парти, но тези думи ме карат да се замисля.

— Защо не си могла да намериш скариди? Не им е сезонът ли?
— питам аз.

— О, Катнис, от седмици не можем да намерим никакви морски дарове! — възкликва Октавия. — Нали знаеш, защото времето в Окръг 4 беше толкова лошо.

Умът ми заработва на бързи обороти. Никакви морски дарове. От седмици. От Окръг 4. Едва прикриваната ярост на тълпата по време на Турнето на победата. И изведнъж съм съвсем сигурна, че Окръг 4 се е разбунтувал.

Започвам да ги разпитвам небрежно какви други трудности им е донесла зимата. Те не са привикнали на лишения, затова всяко дребно нарушение в снабдяването им ги разстройва. Докато ме подготвят за фотосесията, слушам оплакванията им, че много трудно намират най-различни неща — като се почне от раци и се стигне до музикални чипове и панделки — и така получавам представа кои окръзи наистина може да са въстанали. Морски храни от Окръг 4. Електронни устройства от Окръг 3. И, разбира се, платове от Окръг 8. При мисълта за такъв мащабен бунт потръпвам от страх и вълнение.

Искам да ги разпитам за още неща, но пристига Цина. Той ме прегръща и проверява грима ми. Белегът на бузата ми веднага привлича вниманието му. Имам чувството, че не вярва на историята с подхлъзването на леда, но не го показва. Нанася пудра на лицето ми и малкото, което се вижда от белега, изчезва.

Всекидневната е разчистена и осветена за фотосесията. Ефи е в стихията си, докато подрежда всички и се грижи да спазваме графика. Това вероятно е добре, защото роклите са шест и към всяка вървят отделни диадеми, обувки, бижута, прическа, грим, декор и осветление. Кремава дантела, розови рози и букли. Сатен с цвят на слонова кост, златни татуировки и зеленина. Диамантена рокля, украсен със скъпоценни камъни воал и лунна светлина. Плътна бяла коприна, ръкави, които се спускат от китките ми до пода, и перли. Щом една снимка бъде одобрена, минаваме направо към подготовката за следващата. Чувствам се като тесто, което месят и оформят в различни форми отново и отново. Майка ми ми дава да хапна по нещо и да

пийна чай, докато работят по мен, но когато фотосесията свършва, съм прегладняла и изтощена. Надявам се сега да прекарам известно време с Цина, но Ефи изблъсква всички навън през вратата и трябва да се задоволя с обещанието, че ще се чуем по телефона.

Вече се е свечерило и кракът ме боли от всичките тези откачени обувки, затова се отказвам да ходя в града. Вместо това се качвам в стаята си, отмивам пластове грим, балсами и бои, а после слизам долу да си изсуша косата край огъня. Прим, която се върна от училище навреме, за да види последните две рокли, ги обсъжда с майка ми. И двете изглеждат страшно доволни от фотосесията. Когато се стоварвам в леглото, осъзнавам каква е причината — според тях това означава, че съм в безопасност. Че Капитолът си е затворил очите за намесата ми в бичуването, иначе никой не би положил такива усилия и не би влязъл в такива разноси за човек, когото и без друго планира да убие. Правилно.

В кошмара си съм облечена в копринената сватбена рокля, но тя е скъсана и кална. Тичам през гората и дългите ръкави непрекъснато се закачат по тръни и клони. Глутница мутове, които всъщност са загиналите трибути, се приближава все повече и повече, и ме настига. Усещам горещия им дъх, виждам кучешките зъби, от които капе слюнка и кръв, и се събуждам с писък.

Скоро ще се съмне, затова няма смисъл да се опитам да заспя отново. Още повече, че днес наистина трябва да се измъкна и да поговоря с някого. Гейл е в мините и няма как да го видя. Но имам нужда от Хеймич или Пийта, или някой друг, за да споделя бремето на всичко случило се, откакто отидох до езерото. Бегълци извън закона, електрифицирани огради, независим Окръг 13, недостиг на продукти в Капитола. Всичко.

Закусвам с майка ми и Прим и тръгвам да потърся някой, на когото да се доверя. Въздухът е топъл и в него се долавя обещание за пролет. Пролетта ще е добро време за бунт, мисля си аз. Щом зимата свърши, всички се чувстват по-сигурни. Пийта не си е вкъщи. Сигурно вече е отишъл в града. Изненадана съм обаче, когато виждам Хеймич да се мотае толкова рано из кухнята си. Влизам в къщата му, без да чукам. Чувам Хейзъл на горния етаж — мете подовете на сега безупречно чистата къща. Хеймич не е напълно пиян, но очевидно не е и съвсем трезвен. Изглежда слухове, че Рипър отново е в бизнеса, са

верни. Точно си мисля, че може би е най-добре да го оставя да си легне, когато той предлага да се разходим до града.

С Хеймич можем да си говорим в нещо като стенографски стил. Само след няколко минути вече съм му съобщила най-новото, а той ми е казал, че се носят слухове за бунтове също и в 7 и 11 окръг. Ако предчувствията ми са верни, това означава, че почти половината окръзи най-малко са се опитали да се разбунтуват.

— Още ли мислиш, че тук няма да се получи? — питам аз.

— Рано е. Другите окръзи са много по-големи. Дори и половината хора да се спотайват в къщите си, бунтовниците пак имат шанс. Тук, в Дванайсети, трябва да е или всеобщ бунт, или нищо — казва той.

Това не ми беше дошло на ум. Че нямаме достатъчно хора.

— Но може би в някакъв момент? — настоявам аз.

— Може би. Но ние сме малък окръг, слаб окръг, и не разработваме ядрени оръжия — казва Хеймич със саркастична нотка в гласа. Разказът ми за Окръг 13 не го развълнува много.

— Какво мислиш, че ще направят, Хеймич? С окръзите, които са се разбунтували? — питам го аз.

— Е, чула си какво са направили в Осми. Видя какво направиха тук, а то не беше провокирано от нищо — казва Хеймич. — Мисля, че ако положението наистина излезе от контрол, за тях няма да е проблем да унищожат още един окръг така, както унищожиха Тринайсети. За назидание, нали се сещаш?

— Значи мислиш, че Тринайсети наистина е унищожен? Искам да кажа, Бони и Туил бяха прави за кадъра със сойката-присмехулка? — казвам.

— Добре, но какво доказва това? В действителност — нищо. Има много причини, поради които могат да използват стар кадър. Вероятно изглежда по-впечатляващо. И е много по-просто, нали? Само натискат няколко копчета в студиото, вместо да летят чак дотам и да го заснемат? — казва той. — Дори самата идея, че Тринайсети по някакъв начин е възкръснал от развалините и Капитолът си затваря очите за този факт, звучи като слух, от онези, в които се вкопчват отчаяните хора.

— Знам. Просто се надявах — казвам аз.

— Именно. Защото си отчаяна — казва Хеймич.

Не възразявам, защото той, разбира се, е прав.

Прим се прибира от училище, преливаща от вълнение. Учителите са съобщили, че тази вечер ще се излъчва програма, която всички са длъжни да гледат.

— Според мен е твоята фотосесия!

— Не е възможно, Прим. Направиха снимките едва вчера.

— Е, така е чул някой — казва тя.

Дано да греши. Нямах време да подготвя Гейл за нищо от това. От бичуването насам го виждам само когато идва на преглед при майка ми. Често се налага да работи по седем дни седмично в мината. В малкото минути насаме, които сме имали, докато го изпращах обратно към града, успявам да разбера, че наченките на бунт в Окръг 12 са потушени със строгите мерки, предприети от Тред. Той знае, че няма да избягам. Но сигурно знае също и че ако ние в Окръг 12 не въстанем, съдбата ми е да стана съпруга на Пийта. Да ме гледа по телевизията как се разхождам във великолепни рокли... как ще понесе това?

В седем и половина се събираме пред телевизора и установявам, че Прим е права. Наистина, ето го Цезар Фликърман — първо говори пред тълпата, събрала се пред Тренировъчния център, а после интервюира мои фенове за предстоящата ми сватба. Той представя Цина, който изведнъж се превърна в звезда благодарение на костюма ми за Игрите, двамата разменят няколко думи и после Фликърман насочва вниманието на публиката към гигантския екран.

Сега разбирам как са успели да ме снимат вчера и да излъчат специалното предаване още тази вечер. Отначало Цина изработи модели за две дузини сватбени рокли. После започна процес на пресяване на моделите, ушиване на роклите и избиране на аксесоарите. Очевидно в Капитола е имало възможност да гласуваш за любимите си модели на всеки етап. Кулминацията на всичко това са кадри, които ме показват в последните шест рокли — сигурно не е било никак трудно да ги вмъкнат в предаването. Тълпата реагира бурно при всеки кадър. Хората крещат, аплодират любимите си модели и освиркват онези, които не харесват. Тъй като са гласували и вероятно са заложили на победителя, може да се каже, че хората наистина са инвестирали в сватбената ми рокля. При мисълта, че дори не си направих труда да пробвам някоя, преди да пристигнат камерите,

изпитвам странно чувство. Цезар обявява, че участниците трябва да гласуват най-късно до обяд на другия ден.

— Нека да изпратим Катнис Евърдийн на сватбата ѝ в най-стилната рокля! — провиква се той към тълпата. Каня се да изключа телевизора, но в този момент Цезар ни призовава да останем пред екраните за другото важно събитие на вечерта.

— Точно така, тази година отбелязваме седемдесет и петата годишнина от началото на Игрите, а това означава, че е време за нашия трети четвъртвековен юбилей!

— Какво смятат да правят? — пита Прим. — Дотогава има цели месеци.

Обръщаме се към майка ми, чието изражение е сериозно и далечно, сякаш си спомня нещо.

— Ще извадят плика с правилата за Юбилейните игри.

Започва химнът и гърлото ми се свива от отвращение, когато на сцената излиза президентът Сноу. Следва го момченце в бял костюм, което държи обикновена дървена кутия. Химнът свършва и президентът Сноу започва да говори, за да напомни на всички ни за Тъмните дни, довели до Игрите на глада. Когато били създадени, законите за Игрите постановявали на всеки двацет и пет години да се провеждат юбилейни игри. Това е по-бляскава версия на Игрите, за да освежи спомена за загиналите в бунта на окръзите.

Тези думи определено са целенасочени, тъй като подозирам, че точно в момента няколко окръга се бунтуват.

По-нататък президентът Сноу ни разказва какво е станало в предишните Юбилейни игри:

— По време на двацет и петата годишнина, като напомняне към бунтовниците, че техните деца умират заради избора им да си послужат с насилие, всеки окръг бил заставен да проведе избори и да гласува за трибутите, които да го представят.

Питам се как ли са се чувствали тези хора. Да избират с гласуване децата, които трябва да заминат. Мисля си, че е по-лошо да бъдеш предаден от собствените си съседи, отколкото да изтеглят името ти от сферата по време на Жътвата.

— На петдесетата годишнина — продължава президентът, — като напомняне, че на всеки гражданин от Капитола се падат по двама

загинали бунтовници, от всеки окръг било поискано да изпрати двойно повече трибути.

Представям си как се изправям на арена с четирийсет и седем, вместо двайсет и трима трибути. По-лоши шансове, по-малка надежда и в крайна сметка повече мъртви деца. Това е била годината, през която е спечелил Хеймич...

— Имах приятелка, която замина през онази година — казва тихо майка ми. — Мейзилий Донър. Родителите ѝ бяха собственици на сладкарницата. После ми подариха пойната ѝ птичка. Канарче.

Двете с Прим се споглеждаме. За пръв път чуваме за Мейзилий Донър. Може би защото майка ми е знаела, че ще я разпитваме как е загинала.

— А сега чествуваме нашите трети Юбилейни игри — казва президентът. Момченцето в бяло пристъпва напред, подава кутията и той отваря капака. Виждаме грижливо подредени пожълтели пликове. Който и да е измислил системата на Юбилейните игри, се е подготвил за цели столетия напред. Президентът изважда плик, на който ясно е отбелязано числото 75. Отваря го и изважда квадратно листче хартия. Без колебание прочита: — На седемдесет и петата годишнина, за да напомним на бунтовниците, че дори най-силните сред тях не могат да победят властта на Капитола, момчетата и момичетата трибути ще бъдат избрани сред живите в момента победители.

Майка ми надава слаб писък, а Прим заравя лице в ръцете си, но аз се чувствам по-скоро като хората, които виждам по телевизията. Леко объркана. Какво означава това? Живите в момента победители?

После разбирам какво означава. Поне за мен. Окръг 12 може да избира само между трима живи победители. Двама мъже. Една жена...

Връщам се на арената.

Първата ми реакция е да бягам — хуквам навън, прекосявам ливадите пред Градчето на победителите и вече съм в тъмнината. Чорапите ми са мокри и усещам острия хапещ вятър, но не спирам. Къде? Къде да отида? В гората, разбира се. Вече съм пред оградата, когато чувам жуженето и си спомням, че съм хваната в капан, от който не мога да се измъкна. Отдръпвам се задъхана, обръщам се и тръгвам назад.

Следващият ми спомен е, че стоя на четири крака в мазето на една от празните къщи в Градчето на победителите. Бледите лунни лъчи проникват през прозорците над главата ми. Студено ми е, мокра съм и не ми достига въздух, но опитът за бягство по никакъв начин не е потиснал истерията, която се надига в мен. Трябва да се справя с нея, защото иначе ще се задуша. Навивам на топка предницата на ризата си, натъпквам я в устата си и започвам да пищя. Не знам колко продължава това. Но когато спирам, почти нямам глас.

Свивам се на кълбо и се вирам в светлите петна, които лунната светлина рисува върху бетонния под. Пак на арената. Пак сред кошмарите. Ето къде отивам. Признавам си, че не го очаквах. Представях си много други неща. Как публично ме унижават, измъчват и екзекутират. Как бягам през пустошта, преследвана от миротворци и ховъркрафти. Как се омъжвам за Пийта и децата ни са принудени да излязат на арената. Но никога не съм мислила, че самата аз пак ще трябва да участвам в Игрите. Защо? Защото няма прецедент за това. Победителите никога не участват в Жътвата. Това е наградата, ако победиш. До този момент.

Намирам някакво найлоново платно, от онези, които разстилат, когато боядисват. Издърпвам го върху себе си като одеяло. Някъде далече някой ме вика по име. Но в този момент не мисля дори за хората, които обичам най-много. Мисля само за себе си. И какво ме очаква.

Найлоновото платно е втвърдено, но все пак задържа топлината. Мускулите ми се отпускат, пулсът ми се успокоява. Виждам дървената

кутия в ръцете на момченцето, виждам как президентът Сноу изтегля пожълтелите плик. Възможно ли е това наистина да са написаните преди седемдесет и пет години правила за Юбилейните игри? Слабо вероятно. Прекалено удобно решение на неприятностите, пред които е изправен днес Капитолът. Да се отърват от мен и да потушат бунта в окръзите по такъв елегантен и лесен начин.

Чувам в главата си гласа на президента Сноу: *„На седемдесет и петата годишнина, за да напомним на бунтовниците, че дори най-силните сред тях не могат да победят властта на Капитола, момчетата и момичетата трибути ще бъдат избрани сред живите в момента победители“*.

Да, победителите са най-силните сред нас. Те са хората, които са оцелели на арената и са се измъкнали от примката на бедността, за разлика от останалите. Те — или навярно би трябвало да кажа „ние“ — са живото въплъщение на надеждата, когато вече няма надежда. А сега двайсет и трима от нас ще загинат, за да покажат как дори тази надежда е била илюзия.

Радвам се, че победих миналата година. Иначе щях да познавам всички останали победители, не само защото съм ги гледала по телевизията, а и защото са гости на всички Игри. Дори и да не изпълняват ролята на ментори, както на Хеймич винаги му се налага, повечето всяка година се връщат в Капитола за събитието. Сигурно много от тях са приятели. А аз трябва да се тревожа как да убия само един от двамата си приятели — Пийта или Хеймич. Пийта или Хеймич!

Отмятам найлоновото платно и сядам. Какво ми мина току-що през ума? Няма ситуация, в която бих убила Пийта или Хеймич. Но един от тях ще бъде на арената с мен, и това е факт. Може дори да са се разбрали помежду си кой ще бъде. Когато и да изберат, другият ще има възможност доброволно да заеме мястото му. Вече знам какво ще стане. Пийта ще помоли Хеймич да излезе на арената с мен, независимо от всичко. Заради мен. За да ме защитава.

Тръгвам с препъване из мазето и търся изход. Как изобщо се озовах на това място? Пипнешком се изкачвам по стълбите до кухнята и виждам, че прозорчето на вратата е счупено. Сигурно затова ръката ми е разкъравена. Излизам навън и тръгвам право към къщата на

Хеймич. Той седи сам на кухненската маса — в едната ръка стиска почти празна бутилка, а в другата нож. Мъртвопиян.

— А, ето я и нея. Напълно омаломощена. Най-после проумя, нали, скъпа? Разбра, че няма да си сама? И сега си дошла да ме молиш... за какво? — пита той.

Не отговарям. Прозорецът е широко отворен и вятърът ме прерязва, все едно че съм навън.

— Ще призная, че с момчето беше по-лесно. Дойде, преди да съм отворил бутилката. Молеше ме за още един шанс да участва в Игрите. А за какво ще ме помолиш ти? — Той имитира гласа ми: — „Участвай вместо него, Хеймич, защото общо взето предпочитам не ти, а Пийта да остане жив“.

Прехапвам устни, защото след като изрича тези думи, разбирам, че сигурно наистина искам точно това. Пийта да остане жив, дори ако това означава да умре Хеймич. Не, не го искам. Хеймич е ужасен, разбира се, но сега той е част от семейството ми. За какво дойдох? — чудя се аз. Какво търся тук?

— Дойдох за едно питие.

Хеймич избухва в смях и стоварва бутилката на масата пред мен. Избърсвам гърлото с ръкав, отпивам две глътки и се задавам. Трябват ми няколко минути да се съвзема и дори тогава очите и носът ми още текат. Но отвътре усещам паренето на алкохола и това ми харесва.

— Може би наистина трябва да си ти — казвам сериозно аз и придърпвам един стол. — И без друго мразиш живота.

— Напълно вярно — казва Хеймич. — И тъй като миналия път се опитах да те спася... изглежда, че този път съм длъжен да спася момчето.

— Точно така — кимам аз, избърсвам си носа и надигам отново бутилката.

— Доводът на Пийта е, че след като съм избрал теб, сега съм му длъжник. За всичко, което поиска. А той иска възможност да участва отново в Игрите, за да те защитава — казва Хеймич.

Знаех си. В този смисъл Пийта е лесно предсказуем. Докато се търкалях по пода на онова мазе и мислех само за себе си, той е бил тук и е мислил за мен. Срам не е достатъчно силна дума за онова, което изпитвам.

— Можеш да изживееш и сто живота, и пак няма да го заслужаваш — казва Хеймич.

— Да, да — отговарям рязко аз. — Няма спор, той е най-добрият от трима ни. Е, какво смяташ да правиш?

— Не знам — въздиша Хеймич. — Може би да се върна на арената с теб. Но ако изтеглят моето име, няма да има значение. Той просто ще предложи доброволно да заеме мястото ми.

Известно време седим мълчаливо.

— За теб ще е ужасно на арената, нали? След като познаваш всички останали? — питам.

— О, за мен ще е ужасно все едно къде съм. — Той кимва към бутилката. — Сега мога ли да си я получа обратно?

— Не — казвам аз и я обгръщам с ръце. Хеймич измъква друга бутилка изпод масата и отваря капачката. Но аз осъзнавам, че не съм дошла само за едно питие. Искam от Хеймич още нещо. — Добре, реших за какво ще те помоля — казвам. — Ако в тези Игри участваме двамата с Пийта, този път ще се опитаме да спасим него.

В кървясалите му очи за миг просветва нещо. Болка.

— Както каза, ужасно е, откъдето и да го погледнеш. И независимо какво иска Пийта, негов ред е да бъде спасен. И двамата му дължим това. — Гласът ми придобива умотителен тон. — Освен това, Капитолът ме мрази толкова много, че и сега съм почти мъртва. Той може би все пак има шанс. Моля те, Хеймич. Кажи, че ще ми помогнеш.

Хеймич се взира намръщено в бутилката и преценява думите ми.

— Добре — казва той накрая.

— Благодаря ти.

Сега би трябвало да отида да видя Пийта, но нямам желание. Главата ми е замаяна от алкохола и съм толкова съсипана, че кой знае с какво може да ме накара да се съглася? Не, сега трябва да си отида вкъщи и да се изправя очи в очи с майка ми и Прим.

Докато се препъвам нагоре по стъпалата пред къщата си, входната врата се отваря и Гейл ме грабва в прегръдките си:

— Сгрехих. Трябваше да заминем, когато каза — прошепва той.

— Не — отговарям аз. Трудно ми е да фокусирам очите си, а алкохолът се излива от бутилката и се стича по гърба на якето му, но той не усеща.

— Още не е късно — казва той.

През рамото му виждам на прага майка ми и Прим, вкопчени една в друга. Ако избягаме... те ще умрат. А сега трябва да спасявам Пийта. Край на дискусията.

— Да, много късно е. — Коленете ми се подгъват и той ме задържа изправена. Алкохолът ме удря в главата и чувам как стъклената бутилка се разбива на пода. Това ми се вижда нормално, тъй като очевидно съм изгубила контрол над всичко.

Събуждам се и едва успявам да стигна до банята, преди алкохолът да излезе навън. На излизане изгарящото усещане е също толкова силно, колкото и на влизане, и има два пъти по-лош вкус. Когато спирам да повръщам, все още треперя и се потя, но поне по-голямата част от алкохола вече е извън организма ми. Но в кръвта ми е останало достатъчно количество, защото усещам пулсиращо главоболие, устата ми е пресъхнала и ми се повдига.

Пускам душа и стоя под топлата струя поне минута, преди да осъзная, че съм още по бельо. Майка ми сигурно само е смъкнала мръсните ми дрехи и ме е сложила в леглото. Хвърлям мокрото бельо в мивката и изливам шампоан върху главата си. Усещам парене в ръцете и чак сега виждам малките, равни шевове върху едната си длан и отстрани на другата ръка. Смътно си спомням как снощи счупих стъклото на вратата. Търкам се от глава до пети, като спирам само за да повърна отново направо под душа. Повърнатото е главно стомашен сок и заминава в канала заедно с благоуханните мехурчета.

Най-после съм чиста. Обличам хавлията и тръгвам пак към леглото, без да обръщам внимание, че от косата ми капе вода. Завивам се под одеялото и съм сигурна, че такова трябва да е усещането, когато си се отровил. Чувам стъпки по стълбите и пак ме обхваща паника. Не съм готова да видя майка ми и Прим. Трябва да събера сили, за да бъда спокойна и уверена, каквато бях, когато се сбогувахме в деня на последната Жътва. Трябва да бъда силна. Изправям се с усилие, отмятам мократа коса от пулсиращите си слепоочия и се подготвям за срещата. Те се появяват на прага, с чай и препечени филийки в ръце, с тревожни лица. Отварям уста, с намерението да започна с някаква шега, и избухвам в сълзи.

Дотук с намерението да бъда силна.

Майка ми сяда отстрани, а Прим пропълзвява в леглото при мен и двете ме прегръщат и издават тихи утешителни звуци, докато почти преставам да плача. После Прим взема хавлиена кърпа, изсушава косата ми и разресва сплъстените кичури, а майка ми ме убеждава да пийна чай и да хапна препечена филийка. Обличат ме с топла пижама, натрупват още одеяла отгоре ми и пак се унасям.

Когато отново се събуждам, по светлината познавам, че е късно следобед. На масичката до леглото ми има чаша вода и жадно я изгълтвам. Още ме боли глава и ми се повдига, но се чувствам много по-добре. Ставам, обличам се и сплитам косата си назад. Преди да сляза, спирам за малко на площадката, леко смутена от начина, по който приех новината за Юбилейните игри. Безсмисленото бягство, пиенето с Хеймич, плачът. Предвид обстоятелствата, сигурно заслужавам да си позволя слабост поне за един ден. Все пак добре, че нямаше кой да ме снима.

Долу майка ми и Прим ме прегръщат отново, но не са прекалено емоционални. Знам, че сдържат чувствата си, за да направят нещата по-лесни за мен. Поглеждам Прим и ми е трудно да си представя, че това е същото крехко момиченце, което оставих в деня на Жътвата преди девет месеца. Съчетанието от това изпитание и всичко, което последва — насилието в окръга, върволицата от болни и ранени, които сега тя често лекува сама, когато майка ми е прекалено заета — тези неща са добавили години към възрастта ѝ. А е и доста пораснала: сега двете сме почти еднакво високи, но не това е причината да изглежда по-възрастна.

Майка ми ми налива чаша бульон, а аз я моля за втора чаша, която да занеса на Хеймич. После прекосявам ливадата и отивам до къщата му. Той току-що се е събудил и приема чашата без коментар. Двамата седим, почти блажено отпиваме от бульона и гледаме залеза през прозореца. Чувам стъпки от горния етаж и предполагам, че е Хейзъл, но няколко минути по-късно слиза Пийта и решително хвърля на масата кашон с празни бутилки от алкохол.

— Готово, свършено — казва той.

Хеймич събира всички сили, за да фокусира поглед върху бутилките, затова се обаждам аз:

— С кое е свършено?

— Излях всичкия алкохол в канала — казва Пийта.

Тези думи изтръгват рязко Хеймич от вцепенението му и той трескаво почва да рови из кашона.

— Какво си направил?

— Излях всичко — казва Пийта.

— Той просто ще си купи още — казвам.

— Не, няма — казва Пийта. — Тази сутрин намерих Рипър и й казах, че ще я издам в мига, в който продаде алкохол на някого от двамата ви. Освен това й платих всичко, което й дължи Хеймич, за всеки случай, но според мен едва ли изгаря от нетърпение миротворците пак да я задържат.

Хеймич замахва с ножа си, но Пийта отбива удара с такава лекота, че ми става мъчно за Хеймич. В мен се надига гняв.

— Не е твоя работа дали Хеймич ще пие или няма да пие!

— Изцяло моя работа е. Каквото и да стане, двамата от нас отново ще излязат на арената, а другият ще им бъде ментор. Не можем да си позволим никакви пияници в този отбор. — Пийта се обръща към мен и допълва: — Това важи особено за теб, Катнис.

— Какво? — възмуствам се аз. Щеше да прозвучи поубедително, ако махмурлукът ми не беше все още толкова силен. — Снощи беше единственият път, когато съм се напивала.

— Да, и погледни в каква форма си — казва Пийта.

Не знам какво очаквах от първата си среща с Пийта след съобщението за Игрите. Няколко прегръдки и целувки. Малко утеха може би. Не и това. Обръщам се към Хеймич:

— Не се тревожи, ще ти намеря още алкохол.

— Тогава ще ви издам и двамата. Нека да изtrzeзнеее на позорния стълб — казва Пийта.

— Какъв е смисълът от всичко това? — пита Хеймич.

— Смисълът е двамата от нас да оцелеят. Един ментор и един победител — казва Пийта. — Ефи ще ми изпрати записи с всички живи победители. Ще гледаме Игрите, в които са участвали те, и ще научим всичко възможно за начина, по който се борят. Ще качим по някой килограм и ще заякнем. Ще тренираме като професионални трибути. И един от нас пак ще стане победител, независимо дали на вас двамата това ви харесва, или не! — Той излиза като вихър от стаята и затръшва входната врата.

Двамата с Хеймич потръпваме от тряска.

— Не харесвам хора, които винаги се смятат за прави — казвам аз.

— Какво има да им харесваш? — отговаря Хеймич и се заема да изсмуква празните бутилки до последната капка.

— Ние двамата — казвам аз. — Според неговия план ние двамата трябва да се върнем живи и здрави вкъщи.

— Е, значи ще го разочароваме — промърморва Хеймич.

Но след няколко дни се съгласяваме да тренираме като професионални трибути, защото това е най-добрият начин да подготвим и Пийта. Всяка вечер гледаме стари повторения на Игрите. Осъзнавам, че в Турнето на победата не се запознахме с никой от предишните победители, и като се замисля, това ми се струва странно. Когато повдигам въпроса, Хеймич казва, че последното нещо, което президентът Сноу би искал, е двамата с Пийта — и особено аз — да се сприятелим с други победители от потенциално склонни към бунт окръзи. Победителите имат специален статут и ако подкрепят предизвикателството ми срещу Капитола, това би представлявало политическа опасност. Пресмятам възрастта им и осъзнавам, че някои от противниците ни сега са наистина стари, което е едновременно тъжно и успокояващо. Пийта си води подробни бележки, Хеймич ни описва характера на победителите и постепенно започваме да опознаваме съперниците си.

Всяка сутрин правим упражнения, за да укрепим телата си. Тичаме, вдигаме тежести и разтягаме мускулите си. Всеки следобед работим по бойните си умения, хвърляне на нож, ръкопашен бой; аз дори ги уча да се катерят по дървета. Предварителните тренировки официално не са разрешени, но никой не се опитва да ни спре. Дори в нормални години трибутите от окръг 1, 2 и 4 пристигат обучени в бой с меч и копие. Нашите тренировки са нищо в сравнение с техните.

След дълги години на злоупотреба тялото на Хеймич се съпротивлява на подобрението. Той все още е забележително силен, но се задъхва и от най-краткото тичане. И бихте си помислили, че човек, който спи всяка нощ с нож под възглавницата, може би наистина е в състояние да го забие в стената, но ръцете му треперят толкова силно, че минават седмици, докато постигне дори това.

Но на нас двамата с Пийта новият режим ни се отразява прекрасно. Така имаме какво да правим. Така всички имаме какво да

правим, вместо да приемем поражението. Майка ми ни поставя на специална диета, за да увеличим теглото си. Прим ни масажира. Мадж тайно ни дава вестниците, които баща ѝ получава от Капитола. Предвижданията за това, кой ще излезе победител сред победителите, показват, че ние сме сред фаворитите. Дори Гейл се появява в неделите, макар че не храни топли чувства нито към Пийта, нито към Хеймич, и ни учи на всичко, което знае за примките. Вижда ми се странно, че разговарям едновременно с него и с Пийта, но те изглежда са оставили настрана неразбирателствата си по отношение на мен.

Една вечер, докато изпращам Гейл обратно до града, той дори признава:

— Щеше да е по-хубаво, ако можех по-лесно да го намразя.

— На мен ли ми го казваш? Ако можех просто да го мразя на арената, сега нямаше всички да сме в тази каша. Той щеше да е мъртъв, а аз щях да съм една щастлива малка победителка — само аз.

— А какво щяхме да правим ние двамата, Катнис? — пита Гейл.

Млъквам, без да знам какво да кажа. Какво щеше да стане с мен и с мнимия ми братовчед, който нямаше да ми е братовчед, ако не беше Пийта? Дали пак щеше да ме целуне и дали аз щях да отвърна на целувката му, ако бях свободна да го направя? Щях ли да разкрия чувствата си пред него, успокоена от парите, храната и илюзията за безопасност, която положението на победител носи при други обстоятелства? И все пак над нас, над децата ни, щеше винаги да витае заплахата на Жътвата. Независимо от желанията ми...

— Да ходим на лов. Както всяка неделя — казвам. Знам, че не зададе въпроса в буквалния смисъл, но това е всичко, което мога да кажа искрено. Гейл знае, че избрах него пред Пийта, когато не побягнах, за да се спасявам. Струва ми се безсмислено да говорим за нещата, които биха могли да се случат. Дори да бях убила Пийта на арената, пак не бих се омъжила. Сгодих се единствено за да спася живота на някои хора и това се оказа пълен провал.

Във всеки случай се страхувам, че всеки изблик на емоции пред Гейл може да го накара да направи нещо драстично. Например да започне бунт в мините. А както казва Хеймич, Окръг 12 не е готов за това. Ако изобщо нещо се е променило, то е, че сега сме още по-малко готови, отколкото преди съобщението за Юбилейните игри, защото на другата сутрин с влака пристигнаха още сто миротворци.

Тъй като нямам намерение да се върна жива за втори път, колкото по-скоро Гейл се откаже от мен, толкова по-добре. Определено обаче имам намерение да му кажа някои неща след Жътвата, когато ни дадат един час за сбогуване. Да му покажа колко важен беше за мен през всичките тези години. Колко по-хубав стана животът, след като се запознахме. И че го обичам — толкова, колкото мога.

Но така и не получавам този шанс.

Денят на Жътвата е горещ и задушен. Жителите на Окръг 12, потни и мълчаливи, чакат на площада под дулото на картечници. Стоя сама в оградено с въже място, а Пийта и Хеймич са в подобно заграждение вдясно от мен. Жътвата отнема само минута. На Ефи, с блестяща перука в метално златисто, ѝ липсва обичайната енергичност. Налага ѝ се да рови известно време в сферата за жътва на момичета, където има само едно листче хартия и на него, както всички вече знаят, е написано моето име. После изважда името на Хеймич, който ме поглежда тъжно, и в същия миг Пийта става и предлага да заеме доброволно мястото му.

Веднага ни отвеждат в Сградата на справедливостта. Там ни чака главният миротворец Тред.

— Нова процедура — казва той с усмивка. Извеждат ни през задната врата, набутват ни в една кола и ни откарват до гарата. На перона няма камери, няма тълпа от изпращачи. Появяват се Ефи и Хеймич, придружавани от охрана. Миротворците бързо ни качват на влака и затръшват вратите. Влакът потегля.

А аз стоя на прозореца, гледам как Окръг 12 изчезва и на устните ми още напират всичките ми неизречени сбогувания.

Оставам на прозореца дълго след като и последните къщи от Окръг 12 изчезват от погледа ми и вече виждам само гора. Този път не храня дори най-малка надежда, че ще се върна. Преди първите си Игри обещах на Прим, че ще направя всичко по силите си, за да победя, а сега се заклех пред себе си да направя всичко по силите си, за да спася живота на Пийта. Никога няма да се върна от това пътуване.

Бях намислила какви да са последните ми думи към хората, които обичам. Как най-добре да затворя всички врати, да ги заключа и да ги оставя зад себе си тъжни, но в безопасност. А сега Капитолът ми отне и това.

Пийта застава зад мен и казва:

— Ще им пишем писма, Катнис. И без друго ще е по-добре. Така ще им остане нещо от нас. Хеймич ще им ги предаде от наше име, ако... стане нужда да бъдат предадени.

Кимвам и отивам право в стаята си. Сядам на леглото и знам, че никога няма да напиша тези писма. Те ще бъдат като речта, която се опитам да напиша, за да почета паметта на Ру и Треш в Окръг 11. Нещата изглеждаха ясни в ума ми, дори когато се изправих пред тълпата, но не можех да ги запиша на хартия. Освен това, те трябваше да бъдат придружени с прегръдки и целувки, трябваше докато ги изричам да погая Прим по косата, да докосна лицето на Гейл, да стисна ръката на Мадж. Не можеха да бъдат предадени заедно с дървен ковчег, в който лежи изстиналият ми, вкочанен труп.

Обзема ме толкова силна тъга, че не мога да се разплача и искам само да се свия в леглото и да спя, докато пристигнем в Капитола утре сутринта. Но имам мисия. Не, нещо повече от мисия. Това е предсмъртното ми желание. *Да спася Пийта*. И колкото и невероятно да изглежда, че ще успея в неравната борба с Капитола, важно е да бъда в най-добрата си форма. Това няма да стане, ако се отдам на скръбта си по хора, които обичам. *Не мисли за тях*, казвам си аз. *Кажу им „сбогом“ и ги забрави*. В съзнанието ми едно след друго преминават лицата им и ги освобождавам като птици от клетките, в

които ги пазя, а после заключвам вратичката, за да не могат да се върнат.

Когато Ефи чука на вратата и ме вика за вечеря, съм изпразнена от чувства. И може би така е по-добре.

Вечерята преминава унило. Толкова унило, че през повечето време цари тишина, нарушавана само от звуците при прибиране на чиниите и сервиране на нови блюда. Студена зеленчукова крем супа. Рибни крокети със сметана и лайм. Птици, пълнени с див ориз и кресон, залети с портокалов сос. Шоколадов крем с череша.

От време на време Пийта и Ефи правят опит да поведат разговор, който бързо замира.

— Много ми харесва новата ти прическа, Ефи — казва Пийта.

— Благодаря ти. Поръчах я специално, за да е в тон с брошката на Катнис. Мислех си, че ти може да носиш златна верижка на глезена, а и да намерим някаква златна гривна или нещо подобно за Хеймич, за да се вижда, че сме отбор — казва Ефи.

Очевидно Ефи не знае, че сега моята сойка-присмехулка е символ, използван от бунтовниците. Поне в Окръг 8. В Капитола сойката-присмехулка все още се разглежда като приятен спомен за едни особено вълнуващи Игри на глада. Какво друго може да бъде? Истинските бунтовници не слагат таен символ върху нещо толкова трайно като бижута. Слагат го върху коричка хляб, която може да бъде изядена в миг, ако се наложи.

— Мисля, че това е страхотна идея — казва Пийта. — Какво ще кажеш, Хеймич?

— Да, сигурно — отговаря Хеймич. Той не пие, но очевидно много му тежи да се въздържа. Ефи вижда какви усилия полага Хеймич и казва на сервитьорите да вземат чашата ѝ с вино. Хеймич е в окаяно състояние. Ако беше трибут, нямаше да е длъжен с нищо на Пийта и можеше да пие, колкото иска. Сега трябва да направи всичко възможно да го спаси на една арена, пълна с негови стари приятели, и вероятно няма да успее.

— Може да ти сложим и на теб една перука — опитвам се да се пошегувам. Той само ме стрелва с поглед, който ми подсказва да го оставя на мира, и всички мълчаливо изяждаме шоколадовия крем.

— Ще гледаме ли записите на Жътвите? — пита Ефи, докато попива ъгълчетата на устата си с бяла ленена салфетка.

Пийта отива да вземе бележките си за останалите живи победители и се събираме пред телевизора да видим кои ще бъдат съперниците ни на арената. Всички сме по местата си, когато се разнася химнът и започва обзорното предаване за церемониите по Жътвата в дванайсетте окръга.

В историята на Игрите има седемдесет и пет победители. Петдесет и девет са още живи. Разпознавам много лица — познати са ми като трибути или ментори в предишни Игри или от записите на победителите, които наскоро проучвахме. Някои са толкова стари или състарени от болести, наркотици и алкохол, че не мога да ги позная. Както би могло да се очаква, най-много са професионалните трибути от окръг 1, 2 и 4. Но всеки окръг е успял да представи поне по един победител от двата пола.

Жътвите минават бързо. Пийта старателно поставя звездички до имената на избраните трибути в бележника си. Хеймич гледа с безизразно лице как приятелите му се качват на сцената. Ефи прави приглушени, тревожни коментари от рода на: „О, не и Сесилия“ или „Чаф винаги търси повод да се сбие“ и често въздиша.

Опитвам се да запечатам в паметта си останалите трибути, но както и миналата година, запомням много малко от тях. Това са надарените с класическа красота брат и сестра от Окръг 1, които станаха победители в две последователни години, когато бях малка. Брут, доброволец от Окръг 2, който трябва да е поне на четирийсет и очевидно няма търпение да се върне на арената. Финик, красивият младеж с бронзов цвят на косата от Окръг 4, който беше коронован като победител преди десет години на четиринайсетгодишна възраст. В Окръг 4 избират истерична млада жена с развяваща се коса, но на нейно място веднага се явява доброволка — осемдесетгодишна баба, която има нужда от бастун, за да стигне на сцената. После идва Джоана Мейсън, единствената жива победителка от Окръг 7 — преди няколко години тя спечели Игрите благодарение на това, че се преструваше на немощна. Жената от Окръг 8, която Ефи нарича Сесилия, на вид около трийсетгодишна, с усилие се отскубва от трите деца, които са се вкопчили в нея. Сред трибутите е и Чаф, мъж от Окръг 11 — за него знам, че е много близък приятел на Хеймич.

Извикват мен. После Хеймич. Пийта доброволно заема мястото му. Една от говорителките почти се просълзява, защото изглежда, че

шансовете никога няма да бъдат на наша страна — на нас, обречените влюбени от Окръг 12. После се овладява и допълва, че „това сигурно ще са най-хубавите Игри досега!“.

Хеймич излиза от купето, без да каже нито дума, а Ефи прави няколко несвързани забележки за един или друг трибут, и ни пожелава лека нощ. Оставам на мястото си и гледам как Пийта откъсва страниците с победителите, които не са избрани.

— Защо не поспиш? — казва той.

Защото не мога да понеса кошмарите. Не и без теб, мисля си аз. Тази нощ те със сигурност ще бъдат ужасни. Но едва ли мога да помоля Пийта да дойде да спи при мен. Почти не сме се докосвали от онази вечер, когато бичувах Гейл.

— Ти какво ще правиш? — питам.

— Ще прегледам бележките си още малко. За да имам ясна представа срещу какво сме изправени. Но утре ще ги видим заедно. Лягай си, Катнис.

Отивам да спя и наистина само след няколко часа се събуждам от кошмар, в който старицата от Окръг 4 се преобразява в едър гризач и разкъсва лицето ми. Сигурна съм, че пицях, но не идва никой. Нито Пийта, нито някой от служителите на Капитола. Обличам халат и се опитвам да успокоя тръпките, които полазват по тялото ми. Нямам сили да остана в купето си, затова решавам да отида и да потърся някой, който да ми приготви чай, горещ шоколад или нещо такова. Може би Хеймич е още буден. Със сигурност не спи.

Поръчвам топло мляко, най-успокояващото нещо, за което се сещам, на един от служителите. От купето с телевизора се носят гласове, влизам вътре и виждам Пийта. На канапето е поставена кутията със записи от предишни Игри на глада, която ни изпрати Ефи. Разпознавам епизода, в който победител стана Брут.

Пийта става и спира касетата.

— Не можеш да заспиш?

— Не и за дълго — отговарям аз и се загръщам по-плътно с халата при спомена за старицата, която се превръща в гризач.

— Искаш ли да ми разкажеш? — пита той. Понякога това помага, но аз само поклащам глава и ме обзема слабост — преследват ме лицата на хора, с които още не съм се борила.

Пийта протяга ръце и се хвърлям в обятията му. За пръв път, откакто обявиха Юбилейните игри, показва някаква емоция. През цялото това време приличаше повече на изключително взискателен и строг треньор, вечно ни подтикваше, вечно настояваше Хеймич и аз да тичаме по-бързо, да ядем повече, да опознаем по-добре врага си. Любов? Нямаше и помен от нея. Дори престана да се преструва, че сме приятели. Здравно обвивам ръце около шията му, преди да успее да ми нареди да правя лицеви опори или нещо подобно. Той ме притегля плътно към себе си и заравя лице в косата ми. От мястото, където устните му едва докосват врата ми, се излъчва топлина и бавно се разнася из останалата част от тялото ми. Усещането е толкова хубаво, толкова невероятно хубаво, че няма аз да съм тази, която ще се отдръпне първа.

А и защо? Вече се сбогувах с Гейл. Няма да го видя никога, това е сигурно. Нищо, което направя сега, няма да му причини страдание. Той няма да го види или ще си помисли, че играя пред камерите. Това поне едно бреме пада от плещите ми.

Служителят от Капитола носи топлото мляко и двамата с Пийта се отдръпваме един от друг. Той оставя на масата поднос с вдигаща пара керамична кана и две чаши.

— Донесох още една чаша — казва той.

— Благодаря.

— И сложих малко мед в млякото. За подсладжане. И щипка подправки — добавя той. Гледа ни, сякаш иска да каже още нещо, после леко поклаща глава и излиза заднешком от купето.

— Какво му става?

— Сигурно му е мъчно за нас — казва Пийта.

— Сигурно — повтарям аз и наливам млякото.

— Говоря сериозно. Хората в Капитола едва ли са много доволни от това, че ние, или другите победители, отново се връщаме в Игрите. Те се привързват към своите шампиони.

— Допускам, че ще превъзмогнат това чувство, щом почне да се лее кръв — невъзмутимо казвам аз. Ако нямам време за нещо, то е да се тревожа как ще се отразят Юбилейните игри върху настроението в Капитола. — Значи гледаш отново всички касети?

— Не целите. Прехвърлям ги напред-назад, за да видя кой с какви бойни техники си служи — казва Пийта.

— Коя е следващата касета?

— Избери си — казва Пийта и ми подава кутията.

Върху касетите е отбелязана годината на Игрите и името на победителя. Разравям се и изведнъж намирам една, която не сме гледали. От петдесетите игри. Това означава вторите Юбилейни. А името на победителя е Хеймич Абърнети.

— Тази не сме я гледали.

Пийта поклаща глава.

— Не. Знаех, че Хеймич не иска. Точно както и ние не искаме да гледаме нашите Игри. А тъй като и тримата сме в един и същ отбор, реших, че няма голямо значение.

— А имаш ли запис от двайсет и петите Игри? — питам аз.

— Не. Победителят, който и да е бил, сигурно отдавна е умрял, а Ефи ми изпрати само записи на победителите, срещу които може да ни се наложи да се изправим. — Пийта държи касетата с Хеймич и изглежда замислен. — Защо? Според теб трябва ли да я гледаме?

— Това са единствените Юбилейни игри, които имаме. Може да научим нещо важно за принципа им...

Притеснявам се. Струва ми се, че грубо ще нарушим личното пространство на Хеймич. Не знам защо се чувствам така, след като всичко това е публично достояние. Но се притеснявам. Признавам, че в същото време изпитвам и силно любопитство.

— Не е нужно да казваме на Хеймич, че сме гледали записа.

— Добре — съгласява се Пийта. Слага касетата във видеото, а аз се настанявам до него на кушетката с млякото, което е много вкусно с меда и подправките, и се потопявам в петдесетите Игри на глада. След химна показват как президентът Сноу изтегля плика за вторите Юбилейни игри. Изглежда по-млад, но също толкова отблъскващ. Той чете от квадратното листче със същия мрачно-тържествен глас и съобщава на Панем, че в чест на Юбилейните игри трибутите ще са двойно повече. После показват Жътвите в отделните окръзи и обявяват имената едно след друго.

Когато стигаме до Окръг 12, вече съм напълно смазана дори само от броя на децата, които отиват на сигурна смърт. Една жена съобщава имената в Окръг 12 — не е Ефи, но пак започва с: „Първо дамите!“ Тя съобщава името на едно момиче от Пласта — личи си по външността ѝ — а после чувам и името: „Мейзилий Донър“.

— О-о! — възкликвам аз. — Приятелката на майка ми. — Камерата я намира в тълпата, вкопчена в две други момичета. Всичките руси. Всичките определено деца на търговци.

— Мисля, че едното момиче е майка ти — казва Пийта тихо. И е прав. Докато Мейзилий Донър храбро се освобождава от прегръдката и се отправя към сцената, зървам за миг мама на моята възраст и никой не е преувеличил красотата ѝ. В ръката ѝ се е вкопчило друго разплакано момиче, което изглежда точно като Мейзилий. Но прилича много и на още някой, когото познавам.

— Мадж — казвам.

— Майката на Мадж. Двете с Мейзилий са били близначки, или нещо от този род — казва Пийта. — Татко спомена това веднъж.

Сещам се за майката на Мадж. Съпругата на кмета Ъндърси. Която прекарва половината си живот, прикована на легло от ужасната болка, изолирана от света. Мисля си как никога не съм си давала сметка, че между двете с майка ми съществува тази връзка. Мисля си как Мадж се появи в онази снежна буря, за да донесе обезболяващото лекарство за Гейл. За брошката ми с форма на сойка-присмехулка и как тя означава нещо съвсем различно сега, когато знам, че предишната ѝ собственичка е била лелята на Мадж, Мейзилий Донър, трибут, загинала на арената.

Последното име е Хеймич. По-шокиращо е да видя него, отколкото майка ми. Млад. Силен. Трудно ми е да го призная, но наистина е изглеждал страхотно. Има тъмна, къдрава коса, а сивите му очи, типични за Пласта, са ясни и, дори тогава, опасни.

— О, Пийта, нали не е убил Мейзилий? — изведнъж казвам аз. Кой знае защо тази мисъл е непоносима.

— При четирийсет и осем участници? Според мен вероятността е твърде малка — отговаря Пийта.

Следва обиколката с колесници — децата от Окръг 12 са облечени с ужасни миньорски дрехи — и интервютата. Камерите не се спират за дълго върху никого. Но тъй като Хеймич ще бъде победителят, показват целия разговор между него и Цезар Фликърман, който изглежда точно както винаги в тъмносиния си костюм с мигащи лампички. Различни са само боядисаните му в тъмнозелено коса, клепачи и устни.

— Е, Хеймич, какво мислиш за факта, че в Игрите има сто процента повече участници от обикновено? — пита Цезар.

Хеймич свива рамене:

— Според мен няма голяма разлика. Пак ще са стопроцентово толкова глупави, както обикновено, така че шансовете ми са приблизително същите.

Зрителите избухват в смях и Хеймич им отправя иронична усмивка. Хищна. Арогантна. Безразлична.

— Бързо се сети какво да каже — отбелязвам аз.

Ето я сутринта, в която започват Игрите. Камерата ни показва всичко през погледа на едно от момичетата трибути — то се издига през цилиндъра от Стартовото помещение и се озовава на арената. Не успявам да се сдържа и ахвам. По лицата на всички участници е изписано смайване. Дори Хеймич повдига вежди от удоволствие, макар че почти веднага пак се намръщва.

Това е най-изумителното място, което човек може да си представи. Златният Рог на изобилието е разположен сред зелена ливада, осеяна с прекрасни цветя. Небето е лазурносиньо с пухкави бели облачета. Наоколо пърхат пъстри пойни птици. Ако се съди по изражението, с което трибутите душат въздуха, сигурно мирише фантастично. На заснет отвисоко кадър се вижда, че ливадата се простира на километри. В далечината от едната страна има гора, а от другата — заснежена планина.

Красотата обърква много от участниците, защото когато прозвучава гонгът, повечето от тях имат вид, сякаш се пробуждат от някакъв сън. Не и Хеймич. Той вече е при Рога на изобилието, натоварен с оръжия и раница с всевъзможни запаси. Отправя се към гората още преди повечето трибути да са слезли от металните плочи.

Осемнайсет трибути загиват в кървавата баня първия ден. Другите започват да измират като мухи и става ясно, че почти всичко на това красиво място — сочните плодове, висящи от храстите, водата в кристално чистите потоци, дори уханието на цветята, когато се вдиша твърде директно — е смъртоносна отрова. Само дъждовната вода и храната, оставена в Рога на изобилието, са безопасни за пиене и ядене. Има и голяма, добре запасена глутница от десет професионални трибути, които обхождат планинския участък в търсене на жертви.

В гората Хеймич си има други проблеми — пухкавите златисти катерици се оказват месоядни и нападат на глутници, а ужилванията на пеперудите, макар и да не смъртоносни, са страшно болезнени. Но той упорито се придвижва напред и винаги гледа далечната планина да е зад гърба му.

Самата Мейзилий Донър се оказва доста находчива за момиче, което си тръгва от Рога на изобилието само с една малка раница. Вътре намира купичка, малко сушено говеждо и тръба за издухване на стрели, с две дузини стрели. Възползвайки се от отровите, които се срещат на всяка крачка, тя превръща тръбата в смъртоносно оръжие, като топи върховете на стрелите в тях и унищожава противниците си.

Четири дни по-късно живописната планина се превръща във вулкан и изригва, като убива още десетина играчи, включително почти цялата глутница професионални трибути — остават само петима. Тъй като планината бълва течен огън, а ливадата не предлага никакво прикритие, останалите тринайсет трибути — включително Хеймич и Мейзилий — нямат друг избор, освен да останат в гората.

Хеймич изглежда твърдо решен да продължава в същата посока, далече от превърналата се сега във вулкан планина, но лабиринтът от гъсти храсти го принуждава да направи кръг и да се върне в средата на гората. Там се натъква на трима професионални трибути и изважда ножа си. Те са много по-едри и по-силни, но Хеймич е забележително бърз и успява да убие двама, преди третият да го обезоръжи. Той вече се готви да му пререже гърлото, когато една стрела го поваля на земята.

От гората излиза Мейзилий Донър:

— Ще останем живи по-дълго, ако сме двама.

— Предполагам, че ти току-що го доказва — отговаря Хеймич, като си разтвива врата. — Съюзници? — Мейзилий кимва. И ето ги, мигновено обвързани в един от онези пактове, които ще си принуден да нарушиш, ако искаш някога да се върнеш въщи и да се изправиш пред хората в твоя окръг.

Точно като Пийта и мен, те се справят по-добре заедно. Почиват си повече, измислят начин да събират повече дъждовна вода, бият се като отбор и си делят храната от раниците на мъртвите трибути. Но Хеймич все още е решен да продължи напред.

— Защо? — непрекъснато пита Мейзилий, но той не ѝ обръща внимание. Накрая тя отказва да го следва повече, ако не получи отговор.

— Защото това все някъде трябва да свърши, нали така? — обяснява Хеймич. — Арената не може да е безкрайна.

— Какво се надяваш да намериш? — пита Мейзилий.

— Не знам. Нещо, което може да ни е от полза — казва той.

Когато най-после успяват да се проврат през ужасния жив плет, служейки си с горелка, измъкната от раницата на един от мъртвите трибути, те се озовават върху равен, сух земен участък, който води към скален зъбер. Далече отдолу се виждат назъбени скали.

— Няма нищо друго, Хеймич. Хайде да се връщаме — казва Мейзилий.

— Не, аз оставам тук — казва той.

— Добре. Останахме само петима. Най-хубаво да си кажем довиждане още сега — отговаря тя. — Не искам да останем само ти и аз.

— Добре — съгласява се той. Това е всичко. Нито ѝ подава ръка, нито дори я поглежда. И тя си тръгва.

Хеймич обхожда ръба на скалата, сякаш се мъчи да разбере нещо. Подритва едно камъче и то пада в бездната, привидно изгубено завинаги. Но минута по-късно, когато сяда да си почине, камъчето се връща при него. Хеймич се вира озадачено, а след това на лицето му се изписва странно напрегнато изражение. Той мята от скалата камък, голям колкото юмрука му, и чака. Когато камъкът долита обратно и пада право в ръката му, започва да се смее.

Точно тогава чуваме Мейзилий да пищи. Те вече не са съюзници и тя е пожелала така, затова никой не би обвинил Хеймич, ако не ѝ обърне внимание. Но той все пак хуква към нея. Пристига точно навреме да види как последната от ято бонбонено розови птици, въоръжени с дълги, тънки клюнове, пронизва врата ѝ. Той ѝ държи ръката, докато умира, а аз се сещам единствено за Ру и за това как и аз закъснях да я спася.

По-късно същия ден друг трибут загива в битка, а трети е изяден от пухкавите катерици. Сега съперници за короната остават Хеймич и едно момиче от Окръг 1. Тя е по-едра от него и също толкова бърза. Настъпва неизбежният двубой, кървав и ужасяващ, в който и двамата

понасят почти смъртоносни рани, но накрая Хеймич е обезоръжен. Той залита из красивата гора, придържайки изскочилите си навън вътрешности, а тя го преследва и размахва брадвата, с която се кани да му нанесе смъртоносният удар. Хеймич върви на зигзаг към своята скала и стига до нея точно когато тя мята брадвата. Той се свлича на земята, а брадвата полита в пропастта. Сега момичето е останало без оръжие и се мъчи да спре кръвта, която се лее от празната ѝ очна кухина. Сигурно си мисли, че ще надживее Хеймич, който се гърчи в конвулсии на земята. Но има нещо, което той знае, а тя не — брадвата ще се върне. Тя долита обратно и се забива в главата на момичето. Оръдието гръмва, отнасят тялото ѝ и се чува звук от фанфари, оповестяващи победата на Хеймич.

Пийта изключва касетата и известно време двамата седим мълчаливо.

Накрая Пийта казва:

— Енергийното поле под скалата е същото като онова на покрива на Тренировъчния център. Онова, което те отхвърля назад, ако направиш опит да скочиш от покрива и да се самоубиеш. Хеймич е намерил начин да го превърне в оръжие.

— Не само срещу другите трибути, но и срещу Капитола — допълвам аз. — Личи си, че те не са очаквали такова нещо. Не е било предвидено полето да е част от арената. Никога не са планирали някой да го използва като оръжие. Като е разбрал как действа, ги е поставил в глупаво положение. После сигурно са се измъчили доста с обясненията за публиката. Затова не помня да съм го гледала по телевизията. За Капитола това е било почти толкова неприятно, колкото нашите къпини!

Не успявам да се сдържа и се разсмивам истински, за пръв път от месеци. Пийта просто поклаща глава, сякаш съм полудяла — и може би наистина малко съм откачила.

— Почти, но не съвсем — казва Хеймич зад нас. Обръщам се рязко и ме е страх, че ще се ядоса, задето гледаме неговата касета, но той се усмихва самодоволно и отпива дълга глътка от бутилка вино. Дотук с трезвеността. Би трябвало да съм разстроена, че отново пие, но съм завладяна от друго чувство.

Прекарах всичките тези седмици, за да опозная съперниците си, без дори да помисля кои са съотборниците ми. Сега в мен се заражда

нова увереност, защото, струва ми се, най-после знам кой е Хеймич. И постепенно разбирам коя съм аз. Несъмнено двама души, които са причинили на Капитола толкова неприятности, могат да измислят начин да върнат Пийта жив у дома.

Преминавала съм през процедурата за разкрасяване с Флавий, Вения и Октавия толкова пъти, че оцеляването би трябвало вече да ми е стар навик. Но не съм предвидила какво емоционално изпитание ме очаква. В някакъв момент по време на приготвянията всеки от тях се облива в сълзи поне два пъти, а Октавия не престава да хленчи през цялата сутрин. Оказва се, че наистина са се привързали към мен, и мисълта за връщането ми на арената ги е разстроила. Като прибавите към това и факта, че с моята загуба губят и поканата за всякакви важни светски събития, най-вече за сватбата ми, цялата ситуация става непоносима. Мисълта да бъдат силни заради някой друг никога не им е хрумвала. Оказвам се в положение, при което съм принудена да ги утешавам. Тъй като аз съм тази, която отива на заколение, това е леко дразнещо.

Интересно е обаче, като се сещам какво ми разказа Пийта — за служителя във влака, на когото му било криво, че победителите ще трябва пак да се бият. Че на хората в Капитола тази ситуация не им харесва. Според мен всичко това ще бъде забравено, щом прозвучи гонгът, но все пак мисълта, че онези в Капитола изобщо изпитват нещо към нас, е доста неочаквана. За тях определено не е проблем да гледат как всяка година се избиват деца. Но може би знаят твърде много за победителите, особено за онези, които са знаменитости от цяла вечност, за да забравят, че сме човешки същества. То е като да гледаш как умират приятелите ти. Като това, което са Игрите за нас, жителите на окръзите.

Когато се появява Цина, вече съм раздразнителна и изтощена да утешавам Флавий, Вения и Октавия, още повече че неспирните им сълзи ми напомнят за онези, които несъмнено се проливат у дома. Стоя в тънкия си халат, кожата ми щипе, сърцето ме боли и знам, че не мога да понеса дори само още един съчувствен поглед. Затова още с влизането на Цина, грубо казвам:

— Кълна се, че ако се разплачеш, ще те убия на място.

Цина само се усмихва:

— Май си имала влажна сутрин?

— Ако ме изстискаш, ще пусна вода.

Цина обгръща рамото ми с ръка и ме повежда на обяд.

— Не се тревожи, винаги влагам всички емоции в работата си. По този начин не правя нищо лошо на никой друг, освен на себе си.

— Втори път няма да издържа — предупреждавам го аз.

— Знам. Ще говоря с тях — казва Цина.

Обядът ме кара да се почувствам малко по-добре. Фазан с подобрани желирани сосове, искрящи като скъпоценни камъни, миниатюрни варианти на истински зеленчуци, плуващи в масло, и картофено пюре с магданоз. За десерт топим резени плодове в разтопен шоколад, и се налага Цина да поръча втора порция, защото започвам да ям шоколада с лъжица.

— Е, с какво ще сме облечени за церемониите по откриването?
— питам накрая, докато обирам последните остатъци шоколад от втория съд. — Миньорски лампи или огън? — Знам, че за обиколката с колесниците двамата с Пийта ще трябва да сме облечени в нещо, свързано с въглицата.

— Нещо от този род — казва той.

Идва време да облечем костюмите си за встъпителните церемонии и подготвителният ми екип се появява, но Цина ги отпраща с думите, че сутринта са свършили прекрасна работа и няма какво друго да се прави. Те отиват да си починат и за мое облекчение ме оставят в ръцете на Цина. Първо той вдига косата ми в сплетената прическа, която му показва майка ми, а после се залавя с грима. Миналата година ми сложи съвсем лек грим, за да може публиката да ме разпознае, когато изляза на арената. Но сега лицето ми почти не се вижда от драматичните ефекти и силните сенки. Високо извити вежди, остри скули, пламтящи очи, тъмночервени устни. Отначало костюмът изглежда измамно сепъл — тесен черен гащеризон, който ме покрива от врата до глезените. Цина слага на главата ми корона с форма на полумесец като онази, с която ме увенчаха след победата, но сега короната не е златна, а от тежък черен метал. После нагласява светлината в стаята така, че да имитира здрач, и натиска едно копче, вшито в плата върху китката ми. Поглеждам надолу смаяна, защото костюмът ми бавно оживява — отначало свети с мека златна светлина, но постепенно тя се преобразява в оранжево-червения цвят на горящи

въглища. Изглеждам, сякаш съм покрита с пламтящи въглени — не, сякаш самата аз съм припламващ въглен, измъкнат направо от нашето огнище. Цветовете се менят, движат се и се сливат, също като горящи въглени.

— Как го направи? — питам слисана.

— Двамата с Порша с часове се взирахме в огъня — казва Цина.
— Погледни се сега.

Той ме обръща с лице към огледалото, за да възприема цялостния ефект. Това, което ме гледа отсреща, не е момиче, нито дори жена, а някакво неземно същество, като че ли излязло от вулкана, който унищожи толкова много трибути в Юбилейните игри, спечелени от Хеймич. Черната корона сега изглежда нажежена до червено и хвърля странни сенки върху драматично гримираното ми лице. Катнис, огненото момиче, е изоставила красивите пламъчета, украсените със скъпоценни камъни рокли, полите, напомнящи меката светлина на свещ. Тя е смъртоносна като самия огън.

— Мисля... че точно това ми беше нужно, за да се изправя срещу другите.

— Да, розовото червило и панделките са вече в миналото — казва Цина, а после докосва копчето на китката ми и костюмът изгасва.
— Да не изтощаваме батериите. Този път, когато се качиш на колесницата, никакво махане с ръка, никакви усмивки. Искам да гледаш право напред, сякаш цялата публика е недостойна за вниманието ти.

— Най-после нещо, което ми се отдава — отговарям аз.

Цина трябва да се погрижи за още някои неща, затова решавам да слеза в приземния етаж на Центъра за преобразяване, където е сборното място за трибутите и колесниците им преди церемониите по откриването. Надявам се да заваря там Пийта и Хеймич, но тях още ги няма. За разлика от миналата година, когато всички трибути бяха едва ли не залепени за колесниците си, сцената е много оживена. Победителите, както трибутите от съответната година, така и техните ментори, са се събрали на групички и си говорят. Разбира се, всички те се познават помежду си, но аз не познавам никого, пък и не съм човек, който би тръгнал наоколо да се представя на останалите. Затова галя по шията един от конете на моята колесница и се опитвам да остана незабелязана.

Не се получава.

Чувам хрускането преди да видя, че някой е застанал до мен, и се обръщам. Прочутите морскозелени очи на Финик ме гледат от няколко сантиметра разстояние. Той пъха бучка захар в устата си и се обляга на коня ми.

— Здравей, Катнис — казва Финик така, сякаш се познаваме от години, когато всъщност никога не сме се срещали.

— Здравей, Финик — казвам също толкова небрежно, макар че близостта му ме кара да се чувствам неудобно, най-вече защото тялото му е почти голо.

— Искаш ли бучка захар? — казва той и протяга към мен пълна шепа. — Уж е за конете, но какво пък? Те дълги години ще ядат захар, докато ние двамата с теб... видим ли нещо сладко, най-добре бързо да си го хапнем.

Финик Одеър е нещо като жива легенда в Панем. Откакто спечели шейсет и петите Игри на глада едва на четиринайсет години, той си остава сред най-младите победители. Финик е от Окръг 4 и е професионален трибут, затова имаше всички шансове да спечели, но онова, което никой треньор не може да претендира, че му е дал, е изключителната му красота. Висок, атлетичен, със златиста кожа, бронзова коса и невероятни очи. Докато другите трибути от онази година едва успяваха да получат като подарък шепа зърно или няколко кибритени клечки, на Финик никога не му липсваше нищо — нито храна, нито лекарства, нито оръжия. Мина седмица, преди съперниците му да осъзнаят, че именно той е човекът, когото трябва да убият, но беше твърде късно. Той вече си служеше добре с копията и ножовете, които беше намерил в Рога на изобилието. Когато получи сребърен парашут с тризъбец — може би най-скъпият подарък, който съм виждала да изпращат на арената — битката беше предрешена. Поминъкът на Окръг 4 е риболовът. Финик беше прекарал целия си живот в морето, в лодката. Тризъбецът беше естествено, смъртоносно продължение на ръката му. Той изплиташе мрежа от някакви лиани, хващаше в нея противниците си, пронизваше ги с тризъбеца си и след броени дни короната беше неговата.

Оттогава насам гражданите на Капитола го обожават.

Те обаче нямаше как да му се наслаждават през първите една-две години, защото още беше много млад. Но откакто навърши

шестнайсет, той прекарва престоя си в Капитола, преследван от ревностни обожатели. Никой не запазва благоволенията му за дълго. По време на ежегодното си посещение Финик влиза в четири-пет любовни авантюри. Стари или млади, прекрасни или обикновени, богати или много богати, той им прави компания и приема екстравагантните им подаръци, но никъде не се задържа, а отиде ли си веднъж, вече не се връща.

Няма спор, че Финик е един от най-зашеметяващите и сексапилни хора на планетата. Но мога честно да кажа, че за мен никога не е бил привлекателен. Може би защото е прекалено красив или прекалено лесно достъпен, а може би защото много бързо бих го загубила.

Отказвам предложението:

— Не, благодаря. Обаче с удоволствие бих взела назаем тоалетата ти някой път.

Той е обвит в златна мрежа, стратегически завързана на възел при слабините му, така че технически не може да се каже, че е съвсем гол, но е възможно най-близо до това състояние. Сигурна съм, че според стилиста му колкото повече от Финик вижда публиката, толкова по-добре.

— Направо ме ужасяваш в този костюм. Какво стана с хубавите роклички като на малко момиче? — пита той. Съвсем леко навлажнява устните си с език. Вероятно това подлудява повечето хора. Но по някаква причина се сещам единствено за стария Крей, който точи лиги по някоя бедна, умираща от глад млада жена.

— Омаляха ми — казвам аз.

Финик хваща яката на костюма ми и я опипва с пръсти.

— Много е лошо това с Юбилейните игри. Можеше да преуспееш като бандит в Капитола. Бижута, пари, каквото поискаш.

— Не обичам бижута, а имам повече пари, отколкото ми трябват. Като стана дума, ти за какво харчиш твоите, Финик? — питам.

— О, от години не съм се занимавал с такова скучно нещо като парите — казва Финик.

— Тогава как ти плащат за удоволствието от компанията ти? — питам аз.

— С тайни — казва тихо той. Накланя глава към мен, така че устните му почти докосват моите. — А ти, огнено момиче? Имаш ли

тайни, които да си заслужават времето ми?

По някаква глупава причина се изчервявам, но се заставям да не отстъпвам:

— Не, аз съм като отворена книга — прошепвам в отговор. — Изглежда, че всеки знае тайните ми, преди самата аз да съм ги научила.

Той се усмихва:

— За нещастие мисля, че това е вярно. — Той отмества поглед настрани. — Идва Пийта. Съжалявам, че се налага да отложите сватбата си. Знам колко съкрушително трябва да е това за теб. — Той хвърля още една бучка захар в устата си и бавно се отдалечава.

Пийта застава до мен, облечен в костюм като моя.

— Какво искаше Финик Одеър? — пита той.

Обръщам се, допирам устни до неговите и спускам клепачи, като имитирам Финик:

— Предложи ми бучка захар и поиска да научи всичките ми тайни — казвам с най-прелъстителния си глас.

Пийта се размива.

— Уф! Наистина ли?

— Наистина — отговарям аз. — Ще ти разкажа още, когато по кожата ми престанат да лазят тръпки.

— Мислиш ли, че и ние щяхме да свършим така, ако само един от нас беше спечелил? — пита той, като оглежда другите победители. — Да станем част от този цирк?

— Сигурно. Особено ти — казвам.

— О-о! И защо особено аз? — усмихва се той.

— Защото ти имаш слабост към красивите неща, а аз не — казвам с чувство на превъзходство. — Капитолът щеше да те оплете в мрежите си и щеше напълно да пропаднеш.

— Да умееш да забеляваш красотата не е слабост — посочва Пийта. — Освен може би когато става дума за теб. — Музиката започва, виждам как широките врати се отварят, за да пропуснат първата колесница, и чувам рева на тълпата. — Ще тръгваме ли? — Той ми подава ръка, за да ми помогне да се кача в колесницата.

Качвам се и го издърпвам след себе си.

— Не мърдай — казвам аз и му оправям короната. — Виждал ли си костюма си включен? Отново ще бъдем неотразими.

— Абсолютно. Но Порша казва, че трябва да се държим на положение. Никакво махане с ръка, нищо — казва той. — Виждаш ли ги някъде?

— Не. — Обхождам с поглед процесията от колесници. — Може би е най-добре да тръгваме и да включим светлината на костюмите си. — Правим го и когато започваме да проблясваме, виждам как хората сочат към нас и ни обсъждат. Става ясно, че пак ще се превърнем в сензационната на встъпителните церемонии. Почти на вратата сме. Оглеждам се, но никъде не виждам нито Порша, нито Цина, които миналата година бяха с нас чак до последния миг. — Трябва ли да се държим за ръце тази година? — питам.

— Предполагам, че са оставили сами да решим — казва Пийта.

Вглеждам се в тези сини очи, които никакво количество драматичен грим не може да направи истински смъртоносни, и си спомням как точно преди година бях готова да го убия. Убедена, че той се опитва да ме убие. Сега всичко е точно обратното. Твърдо решена съм да го спася, като знам, че цената за това ще бъде собственият ми живот, но онази част от мен, която не е толкова смела, колкото би ми се искало, се радва, че до мен е Пийта, а не Хеймич. Без повече приказки се хващаме за ръка. Разбира се, че ще влезем в играта като едно цяло.

Гласът на тълпата се извисява в един всеобщ крясък, когато излизаме на гаснещата вечерна светлина, но никой от двамата ни не реагира. Аз приковавам очи върху някаква точка в далечината и се държа сякаш няма публика, сякаш няма истерия. Поглеждам за миг образите ни върху огромните екрани — ние сме не просто красиви, ние сме мрачни и могъщи. Не, нещо повече. Ние, обречените влюбени от Окръг 12, които страдахме толкова много и се наслаждавахме толкова малко на хубавите страни от победата си, не се стремим към благоволенieto на почитателите, не ги удостоверяваме с усмивките си, нито улавяме целувките им. Ние сме непримирими.

И на мен това ужасно ми харесва. Най-после няма да се преструвам.

Когато правим завой и излизаме на Кръглия площад, виждам, че двамата от другите стилисти са се опитали да откраднат идеята на Цина и Порша и са използвали осветление в костюмите на своите трибути. Костюмите на трибутите от Окръг 3, където правят електронни устройства, са украсени със светлинки и в това има логика. Но защо

трибутите от животновъдния Окръг 10, които са облечени като крави, имат пламтящи колани? Пекат се като на скара? Жалка гледка.

Пийта и аз, от друга страна, сме толкова пленителни в нашите непрестанно припламващи костюми, че повечето от останалите трибути са се втренчили в нас. Явно доста сме развълнували двойката от Окръг 6, които са отявлено пристрастени към морфлинга. И двамата са невероятно кльоцави, с провиснала жълтеникава кожа. Не могат да откъснат от нас неестествено огромните си очи, дори когато президентът Сноу започва речта си от балкона си и приветства всички ни с „добре дошли“ на Юбилейните игри. Засвирва химнът и докато правим последна обиколка на площада... Дали греша? Или наистина виждам как погледът на президента също е прикован в мен?

Двамата с Пийта изчакваме вратите на Тренировъчния център да се затворят зад нас, преди да се отпуснем. Посрещат ни Цина и Порша, които са доволни от представянето ни. Тази година и Хеймич е тук, само че не е при колесницата ни, а някъде по-нататък с трибутите от Окръг 11. Виждам го как кимва към нас, а после двамата тръгват след него и идват да ни поздравят.

Познавам Чаф по физиономия, защото с години съм гледала по телевизията как двамата с Хеймич си подават бутилката един на друг. Той е тъмнокож, висок около метър и осемдесет, а едната му ръка завършва с чукан — изгубил я е в Игрите, които е спечелил преди трийсет години. Сигурна съм, че са му предложили някаква протеза, като тази на Пийта, когато се наложи да ампутират долната част на крака му, но той е отказал.

Сийдър има смугла кожа, права черна коса, прошарена със сребристо, и много прилича на жена от Пласта. Само златистокафявите ѝ очи показват, че е от друг окръг. Трябва да е към шейсетгодишна, но все още изглежда силна, и няма признаци, че с течение на годините се е насочила към алкохола, морфлинга или някаква друга химическа форма на бягство. Преди някой от нас да успее да каже и дума, тя ме прегръща. Някак разбирам, че трябва да е заради Ру и Треш. Преди да успея да се спра, прошепвам:

— А семействата им?

— Живи са — отвръща тихо тя, преди да ме пусне.

Чаф ме обгръща със здравата си ръка и ме целува силно право в устата. Стреснато отскачам назад, докато двамата с Хеймич се хият.

Това е в общи линии цялото време, което имаме, преди служителите от Капитола решително да ни насочат към асансьорите. Определено имам чувството, че приятелската атмосфера сред победителите не им е приятна, но на самите победители изобщо не им пука. Двамата с Пита вървим към асансьорите с преплетени пръсти и усещам как някой се приближава до мен. Момичето сваля от главата си диадема от буйно обрасли с листа клонки и я мята зад гърба си, без да си направи труда да погледне къде ще падне.

Джоана Мейсън. От Окръг 7. Производство на дървен материал и хартия, оттук и украсата. Тя беше спечелила своите Игри, като много убедително се представяше за слаба и безпомощна, за да не ѝ обръщат внимание, после показва изключителна способност да убива. Тя разрошва щръкналите кичури на косата си и върти очи — те са кафяви и раздалечени.

— Костюмът ми не е ли ужасен? Стилистката ми е най-голямата идиотка в Капитола. От четирийсет години все издокарва нашите трибути като дървета. Как не ми се падна Цина. Изглеждаш фантастично.

Женски разговори. Нещо, в което никак не ме бива. Мнения за дрехи, прически, грим. Налага се да излъжа:

— Да, той ми помага да разработя собствена модна линия. Трябва да видиш какви чудеса може да сътвори с кадифе. — Кадифе. Единственият плат, за който се сецам в момента.

— Виждала съм. По време на обиколката ви. Онази рокля без презрамки, която носеше в Окръг 2? Тъмносинята с диамантите? Беше толкова красива, че ми се искаше да се пресегна през екрана и да я смъкна от гърба ти — казва Джоана.

Сигурно ти се е искало, мисля си аз. Заедно с няколко сантиметра месо.

Докато чакаме асансьорите, Джоана дърпа ципа на останалата част от костюма си, изобразяващ я като дърво, оставя го да се свлече на пода, а после го изритва с отвращение. С изключение на пантофите в горскозелен цвят остава съвсем гола.

— Така е по-добре.

Озоваваме се в един и същ асансьор с нея и през цялото пътуване до седмия етаж тя си приказва с Пийта за картините му, докато светлината от все още проблясващия му костюм хвърля отблясъци

върху голите ѝ гърди. Когато тя слиза, не го поглеждам, но знам, че той се хили. Блъскам ръката му настрани, когато вратите се затварят зад Чаф и Сийдър и оставаме сами, а той избухва в смях.

— Какво има? — питам аз, като се обръщам рязко към него.

— Това е заради теб, Катнис. Не разбираш ли? — казва той.

— Кое е заради мен? — питам.

— Причината всички да се държат така. Финик с неговите бучки захар, целувката на Чаф и цялата тази история с разсъбличането на Джоана. — Той безуспешно се мъчи да възприеме по-сериозен тон. — Правят си майтап с теб, защото си толкова... нали знаеш.

— Не, не знам — казвам аз. И наистина нямам представа за какво говори.

— Същото е, както когато не искаше да ме гледаш гол на арената, макар че бях полумъртъв. Ти си толкова... невинна — казва той накрая.

— Не съм! — възкликвам. — През последната година само дето не ти разкъсвам дрехите всеки път, когато наблизо има камера!

— Да, но... искам да кажа, за Капитола ти си чиста и непорочна — казва той, като явно се опитва да ме умилостиви. — За мен ти си съвършена. Те просто те дразнят.

— Не, те ми се подиграват, а също и ти! — казвам.

— Не. — Пийта поклаща глава, но все още потиска усмивката си. Сериозно преосмислям въпроса кой би трябвало да излезе жив от тези Игри, когато вратите на другия асансьор се отварят.

Към нас се присъединяват Хеймич и Ефи, които изглеждат доволни от нещо. След това изражението на Хеймич става свиреп.

Едва се сдържам да питам: *Какво направих сега?*, но виждам, че той се взира в нещо зад мен при входа на трапезарията.

Ефи примигва в същата посока, после казва бодро:

— Изглежда, че тази година са ви осигурили подходяща си двойка помощници.

Обръщам се и виждам червенокосото момиче-авокс, което се грижеше за мен миналата година преди началото на Игрите. Мисля си колко хубаво е да имам приятелка тук. Забелязвам, че и младият мъж до нея, също авокс, е с червена коса. Сигурно това има предвид Ефи с „подходяща си двойка“.

После през тялото ми преминава ледена тръпка. Защото и него го познавам. Не от Капитола, а от дългите години, през които сме водили непринудени разговори в „Таласъма“ и сме си разменяли шеги, докато ядем супата на Мазната Сае. Спомням си и кога го видях за последен път — гледах как лежи в безсъзнание на площада, докато животът изтичаше от Гейл заедно с кръвта му.

Новият ни авокс е Дарий.

Хеймич стисва китката ми, сякаш предусеща следващия ми ход, но аз съм толкова безмълвна, колкото и Дарий, след това което са ми причинили инквизиторите от Капитола. Веднъж Хеймич ми каза, че правели нещо с езиците на авоксите, за да не могат никога да проговорят. Мислено чувам закачливия и бодър глас на Дарий, който подмята някаква шега към мен от другия край на „Таласъма“. Но не защото иска да ми се подиграва, както се държат сега с мен другите трибути, а защото изпитвахме искрена взаимна симпатия. Ако Гейл можеше да го види...

Знам, че всяко движение, което направя, всичко, с което покажа, че съм го разпознала, само ще му навлече наказание. Затова просто се гледаме в очите. Дарий, който сега е ням роб, и аз, която сега съм тръгнала на смърт. А и какво бихме могли да си кажем? Че на всеки от нас му е мъчно за другия? Че ни боли за болката на другия? Че е хубаво, задето сме се познавали?

Не, Дарий едва ли е много доволен от това, че ме е познавал. Ако не бях се изправила пред Тред, Дарий нямаше да излезе напред да спасява Гейл. Нямаше да е авокс. И по-точно, нямаше да е *моят авокс*, защото е съвсем очевидно, че президентът Сноу го е поставил там заради мен.

Извивам китката си, за да я освободя от хватката на Хеймич, тръгвам по коридора към старата си спалня, влизам и заключвам вратата. Сядам на леглото си, с лакти върху коленете, опряла чело върху юмруците си, и гледам светещия си костюм в тъмнината. Представям си, че съм в старата ни къща в Окръг 12, сгушена до огъня. Батериите се изтощават и костюмът бавно става отново черен.

Ефи чука на вратата да ме повика за вечеря, ставам и си събличам костюма, сгъвам го внимателно и го оставям на масата заедно с короната си. В банята отмивам тъмните ивици грим от лицето си. Обличам се с обикновена риза и панталони и тръгвам към трапезарията.

Не си спомням почти нищо от вечерята, освен че Дарий и червенокосото момиче ни сервират. На масата са Ефи, Хеймич, Цина, Порша и Пийта и предполагам, че говорят за церемониите по откриването. Но помня едно нещо — нарочно събарям на пода чиния с грах и преди някой да успее да ме спре, се навеждам да събера зърната. Дарий е точно до мен, когато преобръщам чинията, и за кратко двамата сме един до друг, скрити от погледа на другите, докато събираме граха. Само за миг ръцете ни се докосват. Усещам кожата му, груба под мазния сос от ястието. В силното, отчаяно стискане на пръстите ни се съдържат всички думи, които никога няма да изречем. В този момент Ефи се разкрива зад гърба ми: „Това не е твоя работа, Катнис!“, и пускаме ръцете си.

Отиваме да гледаме записа на церемониите по откриването и се намествам на канапето между Цина и Хеймич, защото не искам да съм до Пийта. Ужасната история с Дарий засяга само мен и Гейл и може би дори Хеймич, но не и Пийта. Може и да е познавал Дарий достатъчно, за да се поздравят с кимане, но Пийта не беше свързан с „Таласъма“ така, както ние, останалите. Освен това още съм му ядосана, защото ми се присмиваше заедно с другите победители, и последното, което искам от него, е съчувствие и утеха. Не съм променила решението си да го спася на арената, но не му дължа нищо повече.

Гледам процесията към Кръглия площад и си мисля какъв ужас е да ни обличат в тези костюми и да ни карат да обикаляме по улиците в колесници дори в обикновените Игри. Децата в костюми изглеждат глупаво, но се оказва, че застаряващите победители са направо жалки. По-младите сред тях, като Джоана Мейсън и Финик, или онези, които не са пълни развалини, като Сийдър и Брут, успяват да запазят известно достойнство. Но повечето, които са попаднали в лапите на алкохола или морфлинга, или са болни, изглеждат гротескно в костюмите си, изобразяващи крави, дървета и хляб. Миналата година обсъждахме всеки участник, но тази вечер само от време на време се чува някоя забележка. Не е чудно, че тълпата полудява, когато се появяваме ние с Пийта — изглеждаме млади, силни и красиви в блестящите си костюми. Така, както трябва да изглеждат трибутите.

Щом предаването свършва, ставам да благодаря на Цина и Порша за изумителната им работа и отивам да спя. Ефи ми напомня, че трябва да се срещнем рано за закуска и да разработим стратегия за

тренировките, но дори нейният глас звучи глухо. Горката Ефи. Най-после имаше сваятна година в Игрите с Пийта и мен, а сега всичко е пълна каша и дори тя не може да извърти нещата така, че да намери нещо оптимистично. По стандартите на Капитола това трябва да е истинска трагедия.

Лягам си и след малко на вратата ми се чука тихо, но не обръщам внимание. Тази вечер не искам Пийта. Особено когато Дарий е близо. Почти толкова ужасно е, колкото ако Гейл беше тук. Гейл. Как да не си мисля за него, когато Дарий броди като призрак из коридорите?

Кошмарите ми се въртят главно около езици. Първо гледам, застинала и безпомощна, как нечий ръце в ръкавици извършват кървавата дисекция в устата на Дарий. След това се озовавам на парти, където всички носят маски и някой с потрепващ, мокър език, за когото предполагам, че е Финик, ме преследва, но когато ме улавя и смъква маската си, се оказва, че е президентът Сноу, и от пухкавите му устни капе кървава слюнка. Накрая съм пак на арената, езикът ми е сух като шкурка, мъча се да стигна до езеро с вода, но щом се наведе да пия, водата се отдръпва.

Събуждам се, отивам с препъване в банята и се наливаам с вода направо от крана, докато не мога да побера повече. Смъквам мокрите от пот дрехи и се стоварвам обратно в леглото гола. Кой знае как успявам да заспя.

На другата сутрин отлагам слизането за закуска възможно най-дълго, защото наистина не ми се обсъжда стратегията за тренировките. Какво има да се обсъжда? Всеки победител вече знае на какво са способни другите. Двамата с Пийта ще продължим да се преструваме на влюбени и толкова. Някак си просто не ми се говори за това, особено докато Дарий стои мълчаливо отстрани. Вземам си дълъг душ, обличам бавно дрехите, които Цина е оставил за тренировките, и си поръчвам закуска в стаята си. След малко се появяват наденици, яйца, картофи, хляб, сок и горещ шоколад. Тъпча се и се опитвам да разтегля минутите, оставащи до десет часа, когато трябва да слезем в Тренировъчния център. В девет и трийсет Хеймич вече блъска по вратата ми, очевидно вбесен до крайност от мен, й ми нарежда да отида в трапезарията ВЕДНАГА! Но първо си измивам зъбите, а после тръгвам бавно по коридора и така успявам да убия още пет минути.

Трапезарията е празна, с изключение на Пийта и Хеймич, чието лице е пламнало и зачервено от пиене и гняв. На китката си носи гривна от масивно злато, гравирана с огнени пламъци — сигурно се е наложило да отстъпи пред плана на Ефи да носим еднакви украшения, — която върти с нещастен вид. Гривната всъщност е много красива, но по начина, по който я движи по ръката си, прилича повече на белезници, отколкото на бижу.

— Закъсняваш — озъбва ми се той.

— Съжалявам. Успях се след кошмарите с отрязани езици, които ме държаха будна половината нощ. — Намерението ми е да прозвуча враждебно, но гласът ми секва в края на изречението.

Хеймич ми се намръщва, после омеква:

— Добре, няма значение. Днес, на тренировката, имате две задачи. Първо, да останете влюбени.

— Очевидно — казвам.

— И, второ, да се сприятелите с няколко души — казва Хеймич.

— Не — казвам. — Нямам доверие на никого, повечето не мога да ги понасям и предпочитам да действаме само двамата.

— Точно това казах и аз отначало, но... — започва Пийта.

— Но няма да е достатъчно — настоява Хеймич. — Този път ще се нуждаете от повече съюзници.

— Защо?

— Защото сте в определено неизгодна позиция. Вашите съперници се познават помежду си от години. Така че кого според теб ще си набележат за цел най-напред? — пита той.

— Нас. И каквото и да направим, няма да натежи над едно старо приятелство — казвам. — Тогава защо да си правим труда?

— Защото умеете да се биете. Популярни сте сред тълпата. Това все още може да ви превърне в желани съюзници. Но само ако дадете на останалите да разберат, че сте готови да се съюзите с тях — казва Хеймич.

— Имаш предвид, че искаш тази година да се присъединим към професионалните трибути? — питам аз, без да скривам отвращението си. По традиция трибутите от окръг 1, 2 и 4 обединяват сили, като евентуално приемат и още няколко изключително добри бойци, и преследват по-слабите състезатели.

— Такава беше стратегията ни, нали? Да тренираме като професионалисти? — парира Хеймич. — И обикновено още преди да започнат Игрите, е решено кои ще влязат в групата на професионалистите. Пийта едва успя да се присламчи към тях миналата година.

Спомням си каква злоба изпитах, когато открих, че Пийта е с професионалистите по време на миналите Игри.

— Значи трябва да опитаме да се сбlijим с Финик и Брут — това ли искаш да кажеш?

— Не непременно. Всички са победители. Сформируйте си ваша група, ако предпочитате. Изберете си когото искате. Аз бих предложил Чаф и Сийдър. Макар че и Финик не е за пренебрегване — казва Хеймич. — Намерете си за съюзник някой, който може да ви е полезен. Помнете, вече не сте на арена, пълна с треперещи от страх деца. Всички тези хора са опитни убийци, независимо дали изглежда, че са в добра форма, или не.

Може би е прав. Само че на кого мога да се доверя? Сийдър може би. Но дали наистина искам да сключа пакт с нея, само за да ми се наложи евентуално да я убия по-късно? Не. И въпреки това аз се споразумях с Ру при същите обстоятелства. Казвам на Хеймич, че ще опитам, но ми се струва, че няма да излезе нищо.

Ефи пристига малко по-рано да ни отведе долу, защото миналата година, макар да пристигнахме навреме, пак се оказахме последни. Но Хеймич ѝ казва, че не иска тя да ни води долу в гимнастическия салон. Никой от другите трибути няма да се появи с „бавачка“, а тъй като сме най-младите, е много важно да изглеждаме уверени в себе си. Налага ѝ се да се задоволи с това да ни изпрати само до асансьора, където се суети и ни оправя косите, и да натисне копчето вместо нас.

Слизането е толкова кратко, че всъщност няма време да разговаряме, но когато Пийта ме хваща за ръката, не я отдръпвам. Може и да съм го пренебрегвала снощи, когато не бяхме пред публика, но по време на тренировките трябва да изглеждаме като неразделен екип.

Тревогите на Ефи, че ще бъдем последни, се оказват излишни. В салона са само Брут и жената от Окръг 2, Енобария. Енобария изглежда на около трийсет години — за нея помня единствено, че в близък бой уби един трибут, като разкъса гърлото му със зъби. Толкова

се прочу с този подвиг, че след като стана победителка, промениха козметично зъбите ѝ — сега всичките ѝ зъби са заострени като на хищник и са инкрустирани със злато. В Капитола не ѝ липсват обожатели.

Към десет часа са се появили само половината от трибутите. Атала, жената, която ръководи тренировките, започва наставленията си точно навреме, без да се смуги от малобройното присъствие. Може би го е очаквала. Донякъде изпитвам облекчение, защото това означава, че тук са само десетина души и не е нужно да се преструвам, че искам да се сприятеля с тях. Атала изброява пунктовете за различните дисциплини — както бойни умения, така и умения за оцеляване, — и ни пуска да тренираме.

Казвам на Пийта, че според мен най-добре ще е да се разделим, като по този начин покрием повече територия. Той отива да хвърля копие заедно с Брут и Чаф, а аз се насочвам към пункта за връзване на възли. За него почти няма желаещи. Инструкторът ми е симпатичен, а и той е останал с добри чувства към мен, може би защото прекарах известно време при него миналата година. Доволен е, когато му показвам как все още мога да заложа капана, в който противникът увисва за единия крак от някое дърво. Той явно е забелязал как залагах примки на арената миналата година и сега ме разглежда като напреднала ученичка, затова го моля да минем през всички видове възли, които могат да ми свършат работа, както и няколко, които едва ли ще ми се наложи да използвам някога. Нямам нищо против да прекарам цялата сутрин само с него, но след около час и половина някой обвива ръце около мен изотзад и пръстите му умело довършват сложния възел, над който се потя. Разбира се, това е Финик, който, изглежда, е прекарал детството си, без да прави нищо друго, освен да размахва тризъбци и да връзва въжета в сложни възли, за да плете мрежи. Наблюдавам го в продължение на минута как взема въже, прави клуп и се преструва, че се беси на него, за да ме разсмее.

Поглеждам го иронично и отивам на друг празен пункт — тук трибутите се учат да палят огън. Аз много добре знам как да стъквам огън, но за да го запаля, все още разчитам главно на кибритени клечки. Инструкторът ми показва как да си служи с кремък, стомана и овъглен плат. Много по-трудно е, отколкото изглежда, и въпреки усилията ми

успявам да разпаля огън едва след час. Вдигам поглед с тържествуваща усмивка и виждам, че имам компания.

Двамата трибути от Окръг 3 са до мен и се мъчат да запалят приличен огън с кибритени клечки. Чудя се дали да не си тръгна, но ми се иска пак да пробвам кремъка, а ако трябва да кажа на Хеймич, че съм направила опит да се сприятеля с някого, тези двамата са приемлив избор. И двамата са дребни на ръст, със сивкава кожа и черни коси. Жената, Уайърс, вероятно е на годините на майка ми и говори с тих, интелигентен глас. Но веднага забелязвам, че има навика да те прекъсва наред изречението, сякаш е забравила, че си там. Бийти, мъжът, е по-възрастен и малко неспокоен. Носи очила, но през голяма част от времето гледа над тях. Двамата са малко странни, но съм съвсем сигурна, че никой от тях няма да ме постави в неудобно положение, като се съблече гол. Освен това са от Окръг 3. Може би дори ще потвърдят подозренията ми, че там има бунт.

Оглеждам Тренировъчния център. Пийта е сред група разгорещени хвърлячи на ножове. Пристрастените към морфлинга трибути от Окръг 6 са при пункта за камуфлаж и рисуват взаимно по лицата си яркорозови спирали. Трибутът от Окръг 5 повръща вино на пода при пункта за фехтовка. Финик и възрастната жена от неговия окръг са в пункта за стрелба с лък. Джоана Мейсън пак е гола и се маже с масло за урок по борба. Решавам да си остана на мястото.

Уайърс и Бийти не са лоша компания. Изглеждат дружелюбни, но не са прекалено любопитни. Говорим за талантите си: казват ми, че и двамата са изобретатели, при което предполагаемият ми интерес към модата изглежда като нещо доста повърхностно. Уайърс описва някакво шевно устройство, по което работи в момента.

— Измерва дебелината на плата и определя здравината... — започва тя, но спира по средата на изречението и насочва цялото си внимание към шепа суха слама.

— Здравината на шевовите — довършва обяснението Бийти. — Автоматично. Така се изключва човешка грешка. — После ми разказва как наскоро е успял да създаде музикален чип, който е толкова малък, че може да се вмести в пайета, но побира цели часове музика. Спомням си, че по време на сватбената фотосесия Октавия спомена нещо за музикалните чипове и виждам в това добра възможност да намекна за бунта.

— О, да. Преди няколко месеца подготвителният ми екип беше много разстроен, защото такива чипове не се намирали — подхвърлям аз. — Сигурно поръчките от Окръг 3 са се забавили.

Бийти ме поглежда над очилата си:

— Да. При вас тази година имаше ли подобно забавяне в производството на въглища? — пита той.

— Не. Е, закъсняхме с няколко седмици, защото изпратиха нови миротворци и нов шеф, но нищо сериозно — казвам. — По отношение на производството, имам предвид. Две седмици, в които да си седиш вкъщи и да не правиш нищо, за повечето хора просто означава две седмици гладуване.

Мисля, че разбират какво се опитвам да кажа. Че не сме имали бунт.

— О. Колко жалко — казва Уайърс с леко разочарован глас. — Вашият окръг ми се стори много...

— Интересен — допълва Бийти. — И на двамата.

Става ми неудобно от това, че техният окръг сигурно е пострадал много по-тежко от нашия. Търся някакво извинение.

— Е, в Дванайсети сме много малко хора — казвам. — Макар че не бихте си казали така, ако видите колко много миротворци има там сега. Но сигурно сме интересен окръг.

Преминаваме към пункта за строене на подслон, а Уайърс спира и се втрещва нагоре към трибуните, където гейм-мейкърите се разхождат, ядат и пият, и понякога хвърлят по един поглед към нас.

— Погледнете — казва тя и кимва леко в тяхната посока. Вдигам поглед и виждам Плутарх Хевънсбий във великолепна пурпурна тога с кожена яка, каквато носи само главният гейм-мейкър. Той яде пуешко бутче.

Не виждам защо това заслужава коментар, но казвам:

— Да, тази година го повишиха в главен гейм-мейкър.

— Не, не. Там до ъгъла на масата. Едва-едва се...

Бийти присвива очи и довършва изречението:

— Едва-едва се вижда.

Озадачено се вирам в тази посока. Накрая го виждам. Над ъгъла на масата има малък правоъгълник, който като че ли вибрира. Сякаш въздухът се дипли на съвсем малки, но видими вълни, които размиват

острите ръбове на дървената маса и чашата с вино, която някой е оставил на нея.

— Силово поле. Поставили са силово поле между гейм-мейкърите и нас. Чудя се какво ли е причината — казва Бийти.

— Вероятно съм аз. Миналата година изстрелях една стрела по тях. — Бийти и Уайърс ме поглеждат любопитно. — Предизвикаха ме. Във всички силови полета ли има такава точка?

— Процеп... — казва неясно Уайърс.

— Нещо като процеп в бронята — довършва Бийти. — В идеалния случай трябва да не се вижда, нали така?

Искам да ги питам още нещо, но обявяват, че е време за обяд. Търся с поглед Пийта, но той си е намерил компания и затова решавам да обядвам с трибутите от Окръг 3. Може би ще успея да убедя Сийдър да се присъедини към нас.

Когато стигаме до мястото за обяд, виждам, че трибутите от компанията на Пийта имат друга идея. Те събират всички малки маси и оформят една голяма, на която да се храним заедно. Този път не знам какво да направя. Дори в училище обикновено избягвах да се храня на маса с много хора. Честно казано, вероятно щях да си остана сама, ако Мадж нямаше навика да сяда при мен. Сигурно бих се хранила заедно с Гейл, но той беше два класа по-горе от мен и обядът ни никога не съвпаднаше.

Вземам поднос и започвам да обикалям отрупаните с храна колички, подредени в кръг из помещението. Пийта ме настига при яхнията.

— Как върви?

— Добре. Чудесно. Победителите от Окръг 3 ми допадат — казвам. — Уайърс и Бийти.

— Наистина ли? — пита той. — Всички си правят майтап с тях.

— Защо ли това не ме изненадва? — казвам аз и се сещам как в училище Пийта винаги беше заобиколен от тълпа приятели. Всъщност чудно е, че изобщо ме е забелязал, освен може би защото съм му се сторила странна.

— Джоана им е измислила прякорите Нътс и Волтс — казва той. — Мисля, че жената е Нътс, а той е Волтс.

— И следователно от моя страна е глупаво да помисля, че може да са ни полезни. Заради нещо, което Джоана Мейсън е казала, докато

си е мажела гърдите с масло, за да се подготви за борба — отвърщам рязко аз.

— Всъщност хората ги наричат така от години. Не исках да прозвучи като обида. Просто споделям информация — казва той.

— Е, Уайърс и Бийти са интелигентни. Изобретяват разни неща. От един поглед успяха да разберат, че между нас и гейм-мейкърите е поставено силово поле. И ако се налага да имаме съюзници, искам да са те. — Хвърлям черпака обратно в тенджерата с яхния и опръсквам и двама ни със сос.

— Защо си толкова ядосана? — казва Пийта, като чисти соса от ризата си. — Защото те подразних в асансьора? Извинявай. Мислех си, че ще те разсмея.

— Няма нищо — отговарям аз и поклащам глава. — Става дума за много неща.

— Дарий — казва той.

— Дарий. Игрите. Това, че Хеймич ни кара да се съюзим с други хора.

— Може да си останем само двамата, нали знаеш — казва той.

— Знам. Но може би Хеймич е прав. Не му споменавай, че съм го казала, но той обикновено е прав, когато става въпрос за Игрите.

— Е, ти имаш последната дума по въпроса за съюзниците ни. Но точно в момента клоня към Чаф и Сийдър — казва Пийта.

— Сийдър ме устройва, но не и Чаф — отговарям аз. — Поне засега.

— Ела да обядваме с него. Обещавам ти, няма да му позволя да те целува — казва Пийта.

На обяд Чаф не ми се струва толкова неприятен. Трезвен е, и макар да говори прекалено високо и да пуска гадни шеги, повечето от тях са за негова сметка. Разбирам защо би допаднал на Хеймич, който е толкова мрачна личност. Но още не съм сигурна, че съм готова да се съюзя с него.

Полагам усилия да бъда по-общителна, не само с Чаф, а и с цялата група. Обядът свършва и отивам на пункта за ядовити насекоми заедно с трибутите от Окръг 8 — Сесилия, която има три деца вкъщи, и Ууф, който е много стар, чува трудно и изглежда не знае какво става, тъй като непрекъснато се опитва да тъпче отровни насекоми в устата си. Имам желание да спомена за срещата с Туил и Бони в гората, но не

знам как. Кашмир и Глос, сестрата и братът от Окръг 1, ме канят да отида при тях и известно време плетем хамаци. Те се държат любезно, но хладно, а аз през цялото време си мисля как миналата година убих и двамата трибути от техния окръг, Глимър и Марвъл — те вероятно са ги познавали и може би дори са били техни ментори. И хамакът, и усилията ми да общувам с тях, са в най-добрия случай посредствени. Присъединявам се към Енобария на пункта за бой с мечове и си разменяме няколко думи, но е ясно, че и двете нямаме желание да ставаме съюзници. Финик се появява отново, когато усвоявам някои неща за риболова, но главно за да ме запознае с Магс, старата жена, която също е от Окръг 4. Заради характерния за окръга й акцент и неясния й говор — може би е прекарала инфаркт — разбирам не повече от една на всеки четири думи. Но се кълна, че тя може да направи прилична риболовна кукичка от всичко — трън, пилешка костица, обица. След известно време преставам да слушам инструктора и просто се опитвам да копирам всичко, което прави Магс. Когато успявам да направя доста хубава кукичка от огънат гвоздей и да я закрепя за няколко кичура от косата си, тя ми отправя беззъба усмивка и неразбираем коментар, който си мисля, че може и да е похвала. Внезапно си спомням как предложи доброволно да замести младата, истерична жена в нейния окръг. Едва ли е било, защото е смятала, че има някакъв шанс да спечели. Направи го, за да спаси момичето, точно както аз излязох доброволно, за да спася Прим. И решавам, че я искам в отбора си.

Страхотно. Сега трябва да се върна и да кажа на Хеймич, че съм си избрала за съюзници една осемдесетгодишна жена и Нътс и Волтс. Той ще е във възторг.

Затова се отказвам от по-нататъшни опити за сприяеляване и отивам на пункта за стрелба с лък, за да бъда в малко по-нормална обстановка. Там е прекрасно и получавам възможност да изпробвам всички различни лъкове и стрели. Когато вижда, че неподвижните мишени не представляват трудност за мен, треньорът Такс започва да изстрелва едни смешни изкуствени птици високо във въздуха, за да се целя в тях. Отначало ми се вижда глупаво, но се оказва доста забавно. Прилича повече на истински лов. Тъй като улучвам всичко, което подхвърля, той започва да увеличава броя на птиците, които летят едновременно във въздуха. Забравям за всичко, за победителите, за

това колко съм нещастна и се вглъбявам в стрелбата. Когато успявам да сваля пет птици наведнъж, осъзнавам колко тихо е станало — чувам как птиците падат една след друга на пода. Обръщам се и виждам, че повечето победители са спрели и ме гледат. На лицата им е изписано всичко — от завист до възхищение.

След тренировката двамата с Пийта излизаме навън и чакаме Хеймич и Ефи да се появят за вечеря. Когато ни викат на масата, Хеймич веднага се нахвърля върху мен:

— Сега поне половината победители са казали на менторите си да те вземат за съюзник. Знам, че едва ли е заради лъчезарния ти характер.

— Видяха я да стреля — казва Пийта с усмивка. — Всъщност и аз за пръв път я виждам да стреля истински. Самият аз се каня да кандидатствам официално.

— Толкова ли си добра? — пита ме Хеймич. — Толкова добра, че Брут те иска за съюзник?

Свивам рамене:

— Само че аз не искам Брут. Искам Магс и трибутите от Окръг 3.

— Е, щом искаш така... — Хеймич въздиша и поръчва бутилка вино. — Ще кажа на всички, че още не си решила.

След това представяне все още продължават да ме дразнят по малко, но усещам, че вече не ми се подиграват. Всъщност усещам, че съм преминала посвещаването и сега съм сред победителите. През следващите два дни прекарвам известно време с почти всички, които ще излязат на арената. Дори с морфлингите, които с помощта на Пийта ме превръщат в поляна с диви цветя. Дори с Финик, който ми отделя цял час за уроци по хвърляне на тризъбец срещу едночасов урок в стрелба с лък. И колкото повече опознавам тези хора, толкова по-лошо става. Защото, общо взето, не ги мразя. А някои са ми симпатични. Други са толкова съсипани, че естественият ми инстинкт би бил да ги защита. Но всички те трябва да умрат, ако искам да спася Пийта.

Последният ден на обучението приключва с индивидуалните представяния. Всеки от нас разполага с петнайсет минути пред гейм-мейкърите, за да ги смае с уменията си, но не знам какво още бихме могли да им покажем. По време на обяда се чуват много шеги. Да пеем, да танцуваме, да се разсъбличаме, да разказваме вицове. Магс, която сега ми е малко по-ясна, решава, че просто ще си дремне. Аз не

знам какво да покажа. Сигурно ще изстрелям няколко стрели. Хеймич каза да ги изненадаме, ако можем, но моите идеи се изчерпах.

Като момичето от Окръг 12, по програма аз съм последна. В трапезарията става все по-тихо — трибутите излизат един по един да се представят. Когато сме повече, е по-лесно да се правим на непобедими и да се държим непочтително. Сега като гледам как другите изчезват един след друг през вратата, си мисля единствено, че им остават броени дни живот.

Най-после оставаме само двамата с Пийта. Той се пресяга през масата и хваща ръката ми.

— Реши ли вече с какво ще впечатлиш гейм-мейкърите?

Поклащам глава:

— Тази година няма да мога да ги използвам като мишени — силовото поле е включено и тъй нататък. Може би ще им покажа няколко кукички за риболов. А ти?

— Нямам представа. Имах желание да направя една торта или нещо подобно — казва той.

— Покажи им още малко камуфлаж — предлагам аз.

— Стига морфлингите да са ми оставили някакви материали за работа — казва той иронично. — От самото начало не са се отлепили от пункта за камуфлаж.

Известно време седим мълчаливо, а после изтърсвам онова, което се върти в главите и на двамата ни:

— Как ще убием тези хора, Пийта?

— Не знам. — Той обляга чело върху преплетените ни ръце.

— Не искам да ни стават съюзници. Защо Хеймич ни накара да ги опознаем? — казвам аз. — Така ще ни е много по-трудно от миналия път. С изключение на Ру може би. Но аз все едно нямаше да мога да я убия. Прекалено много приличаше на Прим.

Пийта замислено ме поглежда:

— Нейната смърт беше най-ужасната, нали?

— Никой не умря особено красиво — отговарям аз, като си спомням как свършиха Глимър и Катон.

Извикват Пийта и оставам да чакам сама. Минават петнайсет минути. После половин час. Минават почти четирийсет минути, преди да ме повикат.

Когато влизам, усещам острата миризма на препарат за почистване и забелязвам, че една от рогазките е преместена в ъгъла на стаята. Настроението е много различно от онова миналата година, когато гейм-мейкърите бяха полупияни и разсеяно си похапваха на масата. Сега си шепнат и изглеждат ядосани. Какво е направил Пийта? Нещо, което ги е разстроило?

Усещам как ме пробужда тревога. Това не е добре. Не искам Пийта да привлече гнева на гейм-мейкърите. Това е част от моята работа. Да отклонявам огъня от него. Но как ги е ядосал? Защото с удоволствие бих направила същото, дори нещо повече. За да накарам тези хора, които използват мозъците си, за да изнамират забавни начини да ни убиват, да загубят самодоволното си изражение. Да ги накарам да осъзнаят, че макар да сме уязвими за жестокостите на Капитола, същото важи и за тях.

Имате ли представа колко много ви мразя? — казвам си аз. — Вас, които сте посветили способностите си на Игрите?

Опитвам се да уловя погледа на Плутарх Хевънсбий, но той умишлено ме отбягва, както през цялото време на обучението. Спомням си как ме потърси, за да танцува с мен, и с каква гордост ми показва сойката-присмехулка на часовника си. Но тук не е мястото да проявява дружелюбност. И как би могло, когато аз съм трибут, а той е главният гейм-мейкър? Толкова могъщ, толкова високопоставен, толкова защитен...

Изведнъж се сещам точно какво ще направя. Нещо, което ще разбие на пух и прах всичко, направено от Пийта. Отивам до пункта за връзване на възли и вземам въже. Започвам да правя възел, но ми е трудно, защото никога не съм опитвала точно него. Само съм гледала сръчните пръсти на Финик, а те се движеха толкова бързо. След десетина минути успявам да направя прилична примка. Премествам едно от чучелата, които служат за мишена, в средата на залата под гимнастическата висилка. Завързвам единия край на въжето за нея, а на другия обесвам чучелото. Да завържа ръцете му зад гърба би придало допълнителна красота на тази картина, но сигурно времето ми изтича. Отивам бързо до пункта за камуфлаж, където някои от другите трибути, несъмнено морфлингите, са направили колосална бъркотия. Накрая намирам кутия, пълна до половина с кървавочервен боровинков сок, който ще ми свърши работа. От тъканта с телесен цвят

на чучелото става добре попиващо платно за рисуване. Внимателно изписвам с пръст думите върху тялото му, като ги крия от погледа на гейм-мейкърите. После се отдръпвам бързо, за да видя каква ще бъде реакцията на лицата им, когато прочетат името върху чучелото.

СЕНЕКА КРЕЙН

Ефектът върху гейм-мейкърите е незабавен и удовлетворяващ. Едни ахват от ужас. Други изпускат чашите си с вино, които се разбиват с мелодичен звън на земята. Двама като че ли всеки момент ще припаднат. Шокът е всеобщ.

Най-после Плутарх Хевънсбий ме удостоява с вниманието си. Взира се упорито в мен, докато сокът от прасковата, която е смачкал в ръката си, се стича през пръстите му. Накрая прочиства гърло и казва:

— Сега можете да си вървите, госпожице Евърдийн.

Кимвам почтително и се обръщам да си вървя, но в последния миг не устоявам на изкушението и запращам кутията с къпиновия сок през рамо. Чувам как съдържанието се разплисква върху чучелото и в същото време се разнася звукът от още две счупени чаши с вино. Докато вратите на асансьора се затварят зад мен, виждам, че никой не помръдва.

Това ги изненада, мисля си аз. Беше прибързано и опасно и несъмнено ще си платя десетократно. Но за момента ликувам и си позволявам да се насладя на победата си.

Искам веднага да намеря Хеймич и да му разкажа за представянето си, но наоколо няма никой. Сигурно се приготвят за вечеря и аз също решавам да отида да взема душ, тъй като ръцете ми са изцапани със сок. Докато стоя под душа, започвам да се питам доколко благоразумен беше последният ми номер. Би трябвало винаги да си задавам въпроса: „Това ще помогне ли на Пийта да оцелее?“ Вероятно не. Всичко, което става по време на обучението, е строго секретно, така че е безсмислено да предприемат действия срещу мен, след като никой няма да научи с какво съм се провинила. Всъщност миналата година бях възнаграждена за дързостта си. Сега обаче престъплението е от друг характер. Ако гейм-мейкърите са ми разгневени и решат да ме накажат на арената, Пийта също може да пострада. Сигурно постъпих прекалено импулсивно. И все пак... не мога да кажа, че съжалявам, задето го направих.

Когато всички се събираме за вечеря, забелязвам, че по ръцете на Пийта личат петна с най-различни цветове, макар че косата му е още влажна от къпането. Сигурно им е показал някакъв вид камуфлаж. Сервират супата и Хеймич минава направо към въпроса, който измъчва всички:

— Хайде, казвайте как мина индивидуалното представяне.

Двамата с Пийта се споглеждаме. Не изгарям от нетърпение да опиша случилото се. В спокойната обстановка на трапезарията то ми изглежда прекалено крайно.

— Ти си пръв — казвам аз. — Трябва да е било нещо специално. Наложил се да чакам четирийсет минути, преди да вляза.

Пийта като че ли е обхванат от подобно нежелание.

— Ами, аз... аз направих онова с камуфлажа, както предложи ти, Катнис. — Той се колебава. — Не беше точно камуфлаж. Искам да кажа, използвах бои.

— За какво? — пита Порша.

Сещам се колко смутени бяха гейм-мейкърите при влизането ми. Миризмата на почистващи препарати. Рогозката, преместена от центъра в ъгъла на салона. Дали беше, за да прикрият нещо, което не бяха успели да отмият?

— Нарисувал си нещо, нали? Картина.

— Видя ли я? — пита ме той.

— Не. Но бяха положили доста усилия да я скрият — казвам аз.

— Е, това е нормално. Не е позволено да видиш какво са направили другите трибути преди теб — казва Ефи, без да се разтревожи. — Какво рисува, Пийта? — Изглежда леко просълзена. — Портрет на Катнис ли беше?

— За какво му е да рисува мой портрет, Ефи? — питам доста ядосано.

— За да покаже как ще направи всичко възможно, за да те защити. И без друго целият Капитол очаква именно това. Нали той доброволно предложи да участва в Игрите заедно с теб? — казва Ефи, сякаш това е най-очевидното нещо на света.

— Всъщност рисувах Ру — казва Пийта. — Така, както изглеждаше, след като Катнис я покри с цветя.

На масата настъпва продължителна пауза, докато всички възприемат казаното.

— И какво точно се опитваше да постигнеш? — пита Хеймич с много премерен тон.

— Не съм сигурен. Исках да ги накарам да се почувстват виновни, макар и само за миг — казва Пийта. — Задето са убили това малко момиче.

— Това е ужасно. — Ефи звучи, сякаш всеки момент ще заплаче. — Този вид мислене... е забранен, Пийта. Абсолютно. Само ще навлечеш още неприятности на себе си и на Катнис.

— Трябва да се съглася с Ефи по този въпрос — казва Хеймич. Порша и Цина запазват мълчание, но лицата им са много сериозни. Разбира се, прави са. И аз съм разтревожена, но си мисля, че постъпката на Пийта е възхитителна.

— Предполагам, моментът не е подходящ да спомена, че обесих едно чучело и изписах с боя името на Сенека Крейн върху него — казвам. Това постига желанния ефект. В първия миг никой не вярва на ушите си, но после всеобщото неодобрение се стоварва върху мен като цял тон тухли.

— Обесила си... Сенека Крейн? — изрича Цина.

— Да. Демонстрирах новите си умения да правя възли и накрая той — кой знае как — се озова на края на примката — обяснявам им аз.

— О, Катнис... — с приглушен глас казва Ефи. — Откъде изобщо знаеш за това?

— Тайна ли е? Президентът Сноу не се държеше така, сякаш е тайна. Всъщност, нямаше търпение да ми съобщи — отговарям аз. Ефи напуска масата, притиснала салфетка към лицето си. — Сега пък разстроих Ефи. Трябваше да излъжа и да кажа, че съм изстреляла няколко стрели.

— Човек би си помислил, че сме го планирали — казва Пийта с едва доловима усмивка.

— А не сте ли? — пита Порша. Тя притиска с пръсти клепачите си, за да ги държи затворени, сякаш е изложена на много ярка светлина.

— Не — казвам, като поглеждам Пийта с ново чувство на признателност. — Преди да влезем, и двамата не знаехме какво ще направим.

— И още нещо, Хеймич — продължава Пийта. — Решихме, че не искаме никакви съюзници на арената.

— Хубаво. Поне няма да се чувствам отговорен за това, че сте убили някого от приятелите ми поради глупостта си — казва той.

— Точно така си мислехме — казвам му аз.

Довършваме вечерята мълчаливо, но когато се изправяме, за да отидем в дневната, Цина ме обгръща с една ръка и ме притиска към себе си.

— Хайде, ела да гледаме какви са резултатите.

Събираме се около телевизора и Ефи, със зачервени очи, се присъединява отново към нас. Лицата на трибутите се появяват, окръг по окръг, а под снимките им проблясва резултата, изписан със светещи цифри. От едно до дванайсет. Предсказуемо високи резултати за Кашмир, Глос, Брут, Енобария и Финик. Ниски до средни за останалите.

— Някога давали ли са нула? — питам аз.

— Не, но за всичко си има първи път — отговаря Цина.

И се оказва, че е прав. Защото когато всеки от двамата ни с Пийта постига дванайсет точки, ние пишем историята на Игрите на глада. Въпреки това обаче, на никой не му се празнува.

— Защо са направили това? — питам аз.

— Така че другите да нямат избор, освен да ви набележат като мишени — казва рязко Хеймич. — Лягайте си. Не мога да ви гледам и двамата.

Пийта ме изпраща мълчаливо до стаята ми, но преди да ми каже лека нощ, го прегръщам и отпускам глава на гърдите му. Ръцете му се плъзват нагоре по гърба ми и той обляга буза на косата ми.

— Съжалявам, ако съм влошила нещата — казвам.

— Не повече от мен. Все пак защо го направи? — пита той.

— Не знам. За да им покажа, че съм нещо повече от обикновена пионка в техните Игри?

Той се засмива леко, защото сигурно си спомня нощта преди Игрите миналата година. И двамата не можехме да заспим и се качихме на покрива. После Пийта ми каза нещо подобно, но тогава не разбрах за какво говори. Сега разбирам.

— И аз го направих по същата причина — отвърща ми той. — Не казвам, че няма да опитам. Имам предвид, да направя така, че да се

върнеш вкъщи. Но ако бъда напълно честен по въпроса...

— Ако си напълно честен по въпроса, мислиш, че президентът Сноу вероятно им е дал директна заповед да се погрижат при всички положения да загинем на арената — казвам аз.

— Минавало ми е през ума — отговаря Пийта.

И на мен ми е минавало през ума. Многократно. Но макар да знам, че никога няма да изляза от арената жива, все още храня надежда, че Пийта ще оцелее. В края на краищата, не той извади къпините. Аз бях. Никои никога не се е съмнявал, че предизвикателната постъпка на Пийта е била мотивирана от любов. Затова може би президентът Сноу ще предпочете да го запази жив, сломен и с разбито сърце, като живо предупреждение към всички останали.

— Но дори да стане така, всички ще знаят, че сме се сражавали докрай, нали така? — казва Пийта.

— Всички ще знаят — отвърщам аз. И за първи път се дистанцирам от личната трагедия, която е завладяла съзнанието ми, откакто обявиха Юбилейните игри. Спомням си стареца, когото застреляха в Окръг 11, Бони и Туил, бунтовете, за които се носеха слухове. Да, всички в окръзите ще ме гледат, за да видят как приемам смъртната присъда, финалната демонстрация на власт на президента Сноу. Ще търсят знак, че битките, които са водили, не са били напразни. Ако ясно дам да се разбере, че няма да се подчиня на Капитола, чак до самия край, Капитолът ще е убил мен... но не и духа ми. Какъв по-добър начин да дам надежда на бунтовниците?

Красотата на тази идея е, че решението ми да спася Пийта с цената на собствения си живот само по себе си е предизвикателство. Отказ да играя Игрите на глада по правилата на Капитола. Личният ми план за действие съвпада напълно с този за пред хората. И ако наистина мога да спася Пийта... от гледна точка на революцията, това ще бъде идеално. Защото мъртва ще бъде по-ценна. Може би ще се превърна в нещо като мъченица за каузата и ще рисуват лицето ми върху знамената — това би допринесло повече за сплотяването на хората, отколкото всичко, което бих могла да направя, ако съм жива. Но Пийта ще е по-ценен жив — нещо като трагичен герой, който изразява болката си с думи, а думите преобразяват хората.

Пийта ще се побърка, ако разбере, че си мисля подобни неща, затова казвам само:

— Е, как ще прекараме последните си дни?

— Искам да прекарам всяка възможна минута до края на живота си с теб — отвърща Пийта.

— Хайде тогава — казвам аз и го дърпам в стаята си.

Струва ми се такъв лукс отново да спя в едно легло с Пийта. Досега не си давах сметка колко съм зажадняла за човешка близост. За това, да го усещам до себе си в тъмнината. Съжалявам, че пропилях последните две нощи, като затворих вратата и не го пуснах при мен. Потъвам в сън, обгърната в топлината му, и когато отново отварям очи, през прозорците струи дневна светлина.

— Нямаше кошмари — казва той.

— Никакви кошмари — потвърждавам. — А ти?

— Никакви. Бях забравил какво означава да се напиш хубаво — казва той.

Известно време лежим, иска ни се да отложим започването на деня. Утре вечер ще предават интервюто с нас по телевизията, затова днес трябва да репетираме с Ефи и Хеймич. Пак високи токчета и пак саркастични коментари, мисля си аз. Но после пристига червенокосото момиче-авокс с бележка от Ефи — пише, че поради скорошното турне двамата с Хеймич са решили, че можем да се справяме задоволително пред публика. Репетициите са отменени.

— Наистина ли? — казва Пийта, като взема бележката от ръката ми и я прочита. — Знаеш ли какво означава това? Имаме цял ден на разположение.

— Много жалко, че не можем да отидем някъде — казвам с копнеж.

— Кой казва, че не можем? — пита той.

Покривът. Поръчваме си огромно количество храна, вземаме няколко одеяла и тръгваме нагоре да си направим пикник на покрива. Целодневен пикник в цветната градина, в която тихо звънтят вятърни камбанки. Ядем. Излежаваме се на слънце. Откръшвам няколко лозови клонки и използвам новите си познания, придобити от обучението, за да правя възли и да плета мрежи. Пийта ме рисува. Измисляме си и игра със силовото поле, което обгражда покрива — един от нас хвърля ябълка в него, а другият трябва да я улови.

Никой не ни безпокои. В късния следобед лежа с глава върху скута на Пийта и плета венец от цветя, докато той си играе с косата ми, като твърди, че се упражнява в правене на възли. След известно време ръцете му застиват неподвижно.

— Какво? — питам аз.

— Само да можех да спра този момент, точно тук, точно сега, и да живея в него завинаги — казва той.

Обикновено подобен коментар, който намеква за безсмъртната му любов към мен, ме кара да се чувствам виновна и ужасна. Но сега ми е топло, отпуснала съм се, не изпитвам никаква тревога за едно бъдеще, каквото никога няма да имам, и от устата ми се изплъзва само една дума:

— Добре.

Усещам усмивката в гласа му:

— Значи позволяваш?

— Позволявам.

Той отново заравя пръсти в косата ми, а аз задрямвам.

Пийта ме събужда да видя залеза. Той припламва вълнуващо в жълто и оранжево зад очертанията на Капитола на фона на небето.

— Помислих си, че няма да искаш да го пропуснеш — казва той.

— Благодаря — казвам. Защото мога да пресметна на пръсти броя на залезите, които ми остават, и не искам да пропусна нито един.

Не отиваме на вечеря с другите, а и никой не ни кани.

— Радвам се. Омръзна ми да причинявам на всички около мен такива страдания — казва Пийта. — Всички да плачат. Или Хеймич...
— Не е нужно да продължава.

Оставаме на покрива, докато става време за сън, а после тихо се промъкваме надолу до стаята ми, без да срещнем никого.

На другата сутрин ни разбужда подготвителният ми екип. Октавия ни заварва заспали в леглото и тази гледка ѝ идва в повече, защото веднага се облива в сълзи.

— Спомни си какво ни каза Цина — заявява грубо Вения. Октавия кимва и излиза, като продължава да хълца.

Пийта трябва да се върне в стаята си, за да го подготвят, и аз оставам сама с Вения и Флавий. Обичайното бърбрене е преустановено. Всъщност почти не говорим, освен да ми кажат да повдигна брадичка или да коментират някоя техника за маникюр. Почти обяд е, когато

усещам как нещо капва на рамото ми — обръщам се и виждам как Флавий подстригва косата ми с ножица, а по лицето му безмълвно се стичат сълзи. Вения му хвърля гневен поглед, той оставя внимателно ножицата на масата и излиза.

При мен остава само Вения. Кожата ѝ е толкова бледа, че татуировките сякаш отскачат от нея. Почти скована от решителност, тя прави прическата ми, лакира ноктите ми и ме гримира — пръстите ѝ летят, сигурно за да компенсира отсъствието на другите от екипа. През цялото време избягва погледа ми. Едва когато Цина се появява, за да ме одобри, и я освобождава да си върви, тя взема ръцете ми, поглежда ме право в очите и казва:

— Всички бихме искали да знаеш каква... привилегия беше за нас да ти помогнем да изглеждаш възможно най-красива. — После бързо излиза от стаята.

Моят подготвителен екип. Моите глуповати, плиткоумни, привързани към мен домашни любимци, с тяхната страст към перата и празненствата, едва не ми разбиват сърцето със своето сбогуване. Едно е сигурно от последните думи на Вения — всички знаем, че няма да се върна. *Дали целият свят го знае?* — чудя се аз. Поглеждам към Цина. Той със сигурност знае. Но както обеща, няма опасност да се разплаче.

— И така, какво ще нося тази вечер? — питам, като измервам с поглед чантата за дрехи, в която е роклята ми.

— Президентът Сноу лично изпрати поръчката за роклята — казва Цина, отваря ципа на чантата и отвътре се показва една от сватбените рокли, които носех за фотосесията. Плътна бяла коприна с ниско деколте, стегната талия и ръкави, които се спускат от китките ми към пода. И перли. Навсякъде перли. Едни са пришити към роклята, други са на нанизи около врата ми, трети оформят диадемата за воала. — Макар че обявиха Юбилейните игри в деня на фотосесията, хората все пак успяха да гласуват за любимата си рокля, и тази спечели. Президентът казва, че трябва да я носиш довечера. Възраженията ни бяха отхвърлени.

Разтривам коприната между пръстите си, като се мъча да разгадая логиката на президента Сноу. След като съм най-големият престъпник, болката, загубата и унижението ми трябва да са под ярката светлина на прожекторите. В тази рокля това ще проличи най-добре. Това, че президентът превръща сватбената ми рокля в мой

погребален саван, е толкова варварско, че ударът попада право в целта и изпитвам тъпа болка.

— Е, жалко е да се прахоса такава хубава рокля. — Не се сещам какво да добавя.

Цина внимателно ми помага да се вмъкна в роклята. Когато тя се отпуска върху раменете ми, те неволно се свиват в знак на протест.

— Винаги ли е била толкова тежка? — питам аз. Спомням си, че някои от роклите бяха плътни, но тази сякаш тежи цял тон.

— Наложил се да направя някои леки промени заради осветлението — казва Цина. Кимам, но не разбирам какво общо има това с каквото и да било. Той довършва тоалета ми с обувките, перлените накити и воала. Оправя грима ми. Кара ме да се поразходя.

— Пленителна си — казва той. — Сега, Катнис, тъй като роклята е толкова силно вталена, не искам да вдигаш ръце над главата си. Е, във всеки случай, поне докато не се завъртиш.

— Пак ли ще се въртя? — питам, като се сещам за роклята си миналата година.

— Сигурен съм, че Цезар ще те помоли. А ако не го направи, ти сама предложи. Само че не веднага. Запази го за тържествения финал — инструктира ме Цина.

— Дай ми сигнал, за да знам кога — казвам.

— Добре. Някакви планове за интервюто? Разбрах, че Хеймич ви е оставил да се оправяте сами — казва той.

— Не, тази година направо летя. Чудното е, че изобщо не съм нервна. — И това е истина. Колкото и да ме мрази президентът Сноу, тази публика от Капитола е моя.

Срещаме се с Ефи, Хеймич, Порша и Пийта пред асансьора. Пийта е облечен с елегантен смокинг и бели ръкавици. Облеклото, което носят младоженците тук, в Капитола.

В Окръг 12 всичко е много по-просто. Жената обикновено взема под наем бяла рокля, носена стотици пъти. Мъжът облича нещо чисто, което не е миньорски работен екип. Попълват няколко формуляра в Сградата на справедливостта и им отпускат къща. Членовете на семейството и приятелите се събират за обяд или парче торта, ако могат да си го позволят. Дори и да не могат, винаги има традиционна песен, която пеем, докато новобрачната двойка пристъпва през прага на новия си дом. Имаме си и собствена малка церемония — двамата

палят първия си огън, препичат малко хляб и си го разделят. Може би е старомодно, но никой в Окръг 12 не се чувства истински женен, докато не приключи ритуала с препичането на хляба.

Останалите трибути вече са се събрали зад сцената и тихо разговарят помежду си, но когато пристигаме ние с Пийта, всички замлъкват. Осъзнавам, че всички се взират кръвнишки в сватбената ми рокля. Дали ми завиждат заради красотата ѝ? За силата, която може би има, за да манипулира тълпата?

Най-после Финик казва:

— Не мога да повярвам, че Цина те е облякъл в това нещо.

— Нямаше избор. Президентът Сноу го е накарал — защитавам го аз. Няма да позволя на никого да критикува Цина.

Кашмир отмята разветите си руси къдри назад и процежда: „Е, изглеждаш глупаво!“ Сграбчва брат си за ръка и го издърпва до себе си, за да поведат процесията към сцената. Останалите трибути също започват да се подреждат. Объркана съм, защото макар че всички са ядосани, някои ни потупват съчувствено по раменете, а Джоана Мейсън дори спира, за да оправи перлената ми огърлица.

— Накарай го да си плати за това, моля те — казва тя.

Кимвам, но не знам какво има предвид. Поне не и докато всички не сме вече на сцената и Цезар Фликърман, чиито коса и лице тази година имат лавандулов нюанс, не приключва встъпителната си реч. Започват интервютата. В този момент за пръв път усещам колко дълбоко засегнати се чувстват победителите от предателството и каква ярост изпитват. Но те го показват по толкова умен, по толкова невероятно хитър начин, че вината за всичко пада върху правителството и най-вече върху президента Сноу. Е, не всички. За някои, като Брут и Енобария, това са само поредните Игри — други са прекалено смутени, дрогирани или объркани, за да се включат в атаката. Но има достатъчно победители, които все още притежават нужния ум и смелост да излязат и да се бият.

Кашмир поставя началото с реч за това, как просто не може да спре да плаче, като си помисли колко ли много страдат хората в Капитола заради това, че ще ни изгубят. Глос припомня колко любезно са приели него и сестра му. Бийти поставя под въпрос законността на Юбилейните игри по своя нервен, рязък начин, като се чуди дали напоследък този въпрос е бил подробно разглеждан от експертите.

Финик рецитира поема, която е посветил на единствената си истинска любов в Капитола, и стотина души припадат, защото са сигурни, че има предвид тях. Когато се изправя, Джоана Мейсън пита дали не може да се направи нещо относно тази ситуация. Със сигурност създателите на Юбилейните игри никога не са очаквали, че ще се зароди такава обич между победителите и Капитола. Никой не би могъл да е толкова жесток, че да прекъсне такава дълбока връзка. Сийдър тихо разсъждава върху това, как в Окръг 11 всички приемат, че президентът Сноу е всемогъщ. Следователно, щом е всемогъщ, защо не промени Юбилейните игри? А Чаф, който говори веднага след нея, настоява, че президентът може да промени Юбилейните игри, ако пожелае, но сигурно мисли, че това няма особено значение за никого.

Когато идва моят ред, публиката вече е напълно съсипана. Хората плачат, припадат и дори призовават за промяна. При вида ми в бялата копринена сватбена рокля тълпата се взривява. Няма да ме има вече мен, няма да ги има обречените влюбени, няма да има сватба. Забелязвам, че дори професионализмът на Цезар започва да му изневерява, когато се опитва да укроти публиката, за да мога да говоря, а моите три минути бързо изтичат.

Най-после настъпва затишие и той подхваща:

— Е, Катнис, очевидно това е много емоционална нощ за всички. Има ли нещо, което би искала да ни кажеш?

Проговарям с разтреперан глас:

— Съжалявам единствено, че няма да присъствате на сватбата ми... но се радвам, че поне можете да ме видите в тази рокля. Не е ли... прекрасна? — Не е нужно да поглеждам към Цина за знак. Знам, че това е точният момент. Започвам да се въртя бавно, като вдигам ръкавите на тежката рокля над главата си.

Чувам писъците на тълпата и първата ми мисъл е, че сигурно изглеждам зашеметяващо. После забелязвам, че нещо се издига около мен. Дим. От огън. Не като проблясващата материя, каквато носех миналата година в колесницата, а нещо много по-истинско, което поглъща роклята ми. Димът се сгъстява и изпадам в паника. Овъглени късчета черна коприна кръжат във въздуха, а по сцената подскачат перли. Страх ме е да спра, защото ми се струва, че горя, и знам, че зад случващото се, каквото и да е то, стои Цина. Затова продължавам да се въртя. За частица от секундата се задъхвам, изцяло обгърната от

странните пламъци. После изведнъж огънят угасва. Бавно спирам, като се чудя дали съм гола и защо Цина е решил да изгори сватбената ми рокля.

Но не съм гола. Облечена съм в рокля, която е съвсем същата като сватбената, само че е гарваново черна и е направена от малки перца. Учудено вдигам във въздуха дългите, надиплени ръкави, и в същия миг се виждам на екрана. Цялата в черно, с изключение на белите ивици върху ръкавите ми. Или, може би трябва да кажа, крилата ми.

Защото Цина ме е превърнал в сойка-присмехулка.

Все още леко тлея, затова Цезар протяга много предпазливо ръка да ме докосне. Бялото е изгоряло и е останал само гладък, впит черен воал, който се дипли по деколтето на роклята.

— Пера — казва Цезар. — Ти си като птица.

— Сойка-присмехулка, струва ми се — казвам, като плясвам леко с криле. — Това е птицата върху брошката, която нося като талисман.

По лицето на Цезар преминава сянка и ми е ясно: той знае, че сойката-присмехулка не е само талисман. Тя вече символизира нещо много по-голямо. И онова, което в Капитола ще възприемат като зрелищна смяна на костюма, ще отекне по съвсем различен начин във всички окръзи. Но той се измъква по възможно най-добрия начин.

— Е, сваляме шапка на стилиста ти. Никой не може да оспори, че това е най-впечатляващото нещо от цялото предаване. Цина, време е да станеш и да се поклониш! — Цезар дава знак на Цина да се изправи. Той се подчинява и прави лек, елегантен поклон. И внезапно ме обзема силен страх за него. Какво направи? Нещо ужасно опасно. Бунтовнически акт. И го направи заради мен. Спомням си думите му...

„Не се тревожи, винаги влагам всички емоции в работата си. По този начин не правя нищо лошо на никой друг, освен на себе си“.

... и ме обзема страх, че е извършил нещо непоправимо. Смисълът на моето огнено преобразяване няма да убегне на президента Сноу.

Публиката, която е замлъкнала от удивление, избухва в бурни аплодисменти. Едва чувам сигнала, който показва, че моите три минути са изтекли. Цезар ми благодари и се връщам на мястото си: сега роклята ми се струва по-лека от въздуха.

Разминаваме се с Пийта, който се е отправил за интервюто си, но той не ме поглежда в очите. Сядам на мястото си предпазливо, но с изключение на някое и друго леко облаче дим, изглежда, съм невредима, затова насочвам вниманието си към него.

Цезар и Пийта още от първата си съвместна поява преди година се разбират прекрасно. Разменят си непринудени реплики, намират

точния момент да се пошегуват и после да преминат към нещо сърцераздирателно — като любовното признание на Пийта, — с което печелят огромен успех сред публиката. Те без усилие почват разговора с няколко шеги за огньовете, пера и прегорели печени пилета. Но всички забелязват, че Пийта е разтревожен за нещо, затова Цезар насочва разговора направо към темата, която вълнува всички:

— Е, Пийта, как се почувства, когато след всичко преживяно научи за Юбилейните игри? — пита Цезар.

— Изпаднах в шок. Искам да кажа, точно гледам колко красива е Катнис във всички тези сватбени рокли и после изведнъж... — Гласът на Пийта заглъхва насред изречението.

— Осъзна, че никога няма да има сватба? — довършва съчувствено Цезар.

Пийта прави продължителна пауза, сякаш се колебае за нещо. Поглежда към заплепената публика, после към пода, накрая отново вдига поглед към Цезар:

— Цезар, според теб дали всички наши приятели тук могат да пазят тайна?

От публиката се разнася смутен смях. Какво ли има предвид? Да пазят тайна от кого? Целият свят ни гледа.

— Напълно сигурен съм в това — кимва Цезар.

— Ние вече сме женени — казва Пийта тихо. Тълпата реагира бурно, а аз трябва да заровя лице в гънките на полата си, за да не видят объркването ми. Какво иска да постигне?

— Но... как е възможно? — пита Цезар.

— О, бракът ни не е официален. Не сме ходили в Сградата на справедливостта или нещо от този род. Но в Окръг 12 имаме един брачен ритуал. Не знам как е в другите окръзи. Ето какво правим — казва Пийта и описва накратко препичането на хляба.

— Семействата ви присъстваха ли? — пита Цезар.

— Не, не сме казали на никого. Дори на Хеймич. А и майката на Катнис никога нямаше да ни разреши. Но нали разбираш, знаехме, че ако се оженим в Капитола, няма да има препичане на хляб. А и двамата не искахме да чакаме повече. Затова един ден просто го направихме — казва Пийта. — И що се отнася до нас, ние сме повече женени, отколкото може да ни направи едно парче хартия или голямо празненство.

— Значи това беше преди да научите за Юбилейните игри? — казва Цезар.

— Разбира се, че беше преди да научим за Юбилейните игри. Иначе никога нямаше да го направим — казва Пийта, който започва да изглежда разстроен. — Но кой би могъл да го предвиди? Никой. Ние оцеляхме от Игрите, бяхме победители, всички толкова се радваха да ни видят заедно, а после изневиделица... искам да кажа, как можехме да очакваме подобно нещо?

— Не бихте могли, Пийта. — Цезар обгръща раменете му с ръка. — Както казваш, никой не го е очаквал. Но трябва да призная — радвам се, че вие двамата сте прекарали поне няколко щастливи месеца заедно.

Оглушителни аплодисменти. Сякаш окуражена, вдигам поглед от перата си и оставям публиката да види трагичната ми благодарствена усмивка. От дима очите ми са се насълзили, което в случая е много подходящо.

— Аз не се радвам — казва Пийта. — Иска ми се да бяхме изчакали, докато цялата церемония бъде извършена официално.

Това стряска дори Цезар.

— Нима дори и краткото време не е по-добре от никакво?

— Може би и аз щях да си кажа така, Цезар — отговаря с горчивина Пийта, — ако не беше бебето.

Ето. Пак го направи. Пусна бомба, която заличава усилията на всички трибути, явили се преди него. Е, може би не. Може би тази година той само подпали фитила на бомбата, заложена от всички други победители. С надеждата, че някой ще успее да я взриви. Може би са мислели, че ще съм аз, със сватбената си рокля. Без да знаят колко много разчитам на таланта на Цина, докато Пийта разчита единствено на ума си.

Когато бомбата избухва, от всички посоки се разнасят обвинения в несправедливост, варварство и жестокост. Дори най-преизпълненият с любов към Капитола, копнеещ за зрелището на Игрите, кръвожаден човек сред публиката разбира, поне за момента, колко ужасно е цялото нещо.

Аз съм бременна.

Зрителите не реагират веднага. Новината ги зашеметява и им трябва няколко секунди, докато я възприемат и чуят потвърждение от

други гласове наоколо. Едва тогава започват да издават звуци като стадо ранени животни: стенат, пищят, викат за помощ. А аз? Знам, че показват лицето ми във възможно най-близък план на екрана, но не правя никакво усилие да го скрия. Защото за миг дори аз се опитвам да осмисля думите на Пийта. Нима това не е точно нещото, от което се ужасявах най-много по отношение на сватбата, по отношение на бъдещето — че децата ми ще загинат в Игрите? И това можеше да бъде вярно, нали? Ако не бях прекарала целия си живот в изграждане на защитни пластове дотолкова, че сега се присвивам от ужас дори само при споменаването на думи като брак и семейство?

Цезар не успява да укроти тълпата, дори когато прозвучава сигналът за края на предаването. Пийта се сбогува с кимване и се връща на мястото си без повече приказки. Виждам, че устните на Цезар се движат, но в залата цари пълен хаос и не чувам нито дума. Само гръмният звук на химна, усилен до такава степен, че усещам как вибрира в костите ми, ни подсказва докъде сме с програмата. Автоматично се изправям и в същото време усещам как Пийта протяга ръка към мен. Поемам я и виждам, че по лицето му се стичат сълзи. Истински ли са? Дали това е признание, че го преследват същите страхове, които изпитвам аз? Които изпитва всеки победител? Всеки родител във всеки окръг на Панем?

Поглеждам назад към тълпата, но пред очите ми изплуват лицата на майката и бащата на Ру. Скръбта им. Загубата им. Спонтанно се обръщам към Чаф и му подавам ръка. Усещам как пръстите ми се затварят около чукачето, с което сега завършва ръката му, и стискам здраво.

И тогава се случва. Нагоре и надолу по редицата, победителите започват да се хващат за ръце. Някои веднага, като морфлингите, или Уайърс и Бийти. Други, като Брут и Енобария, се колебаят, но се поддават на импулса на околните. Когато прозвучават последните ноти на химна, вече и двайсет и четиримата стоим в плътна редица един до друг — това сигурно е първата публична демонстрация на единство от Тъмните дни насам. И други са се сетили за това, защото екраните потъмняват. Но вече е много късно. В суматохата не са ни прекъснали навреме. Всички са видели.

На сцената също настъпва безпорядък, осветлението изгасва и тръгваме с препъване в тъмното към Тренировъчния център. Загубила

съм Чаф, но Пийта ме насочва към асансьора. Финик и Джоана се опитват да влязат с нас, но един нервен Миротворец им препречва пътя и пътуваме нагоре сами.

Веднага щом излизаме от асансьора, Пийта ме сграбчва за раменете:

— Няма много време, затова ми кажи. Има ли нещо, за което трябва да се извиня?

— Нищо — казвам. Той направи нещо, за което трябваше да поиска съгласието ми, но се радвам, че не знаех и нямах време дори да се сетя. Иначе щях да се почувствам виновна пред Гейл. И това щеше да намали въздействието на постъпката му. А сега се чувствам по-силна.

Някъде, много далече, има място, наречено Окръг 12, където майка ми, сестра ми и приятелите ми ще трябва да се справят с последиците от случилото се тази вечер. Само на няколко минути път с ховъркрафт оттук се намира арената, на която утре Пийта, аз и останалите трибути ще се изправим, за да понесем собственото си наказание. Но дори всички да загинем от ужасна смърт, тази вечер на сцената стана нещо, което не може да бъде изличено. Ние, победителите, организирахме свой собствен бунт и може би все пак има някакъв шанс, че Капитолът няма да успее да се справи с него.

Чакаме останалите да се върнат, но когато вратата на асансьора се отваря, отвътре излиза само Хеймич.

— Навън е лудница. Наредиха всички да се прибират и отмениха повторението на интервютата по телевизията.

Двамата с Пийта бързо отиваме до прозореца и се мъчим да разберем какво става долу по улиците.

— Какво казват? — пита той. — Да не би да молят президента да спре Игрите?

— Според мен те самите не знаят какво искат. Цялата ситуация е безпрецедентна. Тук хората изпадат в смут само при мисълта да се противопоставят на плановете на Капитола — казва Хеймич. — Но няма начин Сноу да отмени игрите. Знаете това, нали?

Да. Сега за него е невъзможно да отстъпи. Единственият вариант, който му остава, е да отвърне на удара, и то силно.

— Другите прибраха ли се? — питам.

— Така им наредиха. Не знам как ще си проправят път през тълпата — отговаря Хеймич.

— Значи няма да видим повече Ефи — казва Пийта. Миналата година тя не дойде при нас преди началото на Игрите. — Ти ще ѝ предадеш благодарностите ни.

— И повече. Нека да не е нещо специално. Това, в края на краищата, е Ефи — казвам аз. — Предай ѝ колко я ценим, как тя е била най-добрата придружителка на света и ѝ предай също... предай ѝ, че я обичаме.

Известно време седим в мълчание и отлагаме неизбежното. После Хеймич го изрича.

— Сигурно и ние трябва да се сбогуваме тук.

— Някакви последни съвети? — казва Пийта.

— Останете живи — изръмжава Хеймич. Това вече почти се е превърнало в стара шега между нас. Той прегръща бързо всеки от двамата ни, и разбирам, че не може да понесе нищо повече. — Лягайте си. Имате нужда от почивка.

Знам, че би трябвало да кажа на Хеймич цял куп неща, но не мога да се сетя за нищо, което той всъщност вече да не знае, а гърлото ми така се е свило, че се съмнявам дали ще излязат някакви думи. Затова пак оставям Пийта да говори от името на двамата ни.

— Пази се, Хеймич — казва той.

Преди да излезе, Хеймич спира на вратата и казва:

— Катнис, когато си на арената... — започва той, но замълчава. Мръщи се така, сякаш вече съм го разочаровала.

— Какво? — питам отбранително.

— Просто помни кой е врагът — казва ми Хеймич. — Това е всичко. Хайде, тръгвайте. Изчезвайте оттук.

Тръгваме по коридора. Пийта иска да се отбие до стаята си да вземе душ, за да отмие грима и да дойде при мен след няколко минути, но не му позволявам. Сигурна съм, че ако между нас се затвори врата, тя ще се заключи и ще трябва да прекарам нощта без него. Освен това в стаята ми има душ. Държа здраво ръката му и не го пускам.

Дали заспиваме? Не знам. Прекарваме цялата нощ в прегръдките си някъде на границата между сънищата и будността. Без да говорим. Никой не иска да безпокои другия, за да не го лиши от няколко минути скъпоценна почивка.

Цина и Порша пристигат с изгрева и знам, че Пийта трябва да си тръгне. Трибутите излизат на арената сами.

— Доскоро — казва той и бързо ме целува.

— Доскоро — отговарям аз.

Цина, който ще ми помогне да се облека за Игрите, ме придружава до покрива. Готвя се да се кача по стълбата към ховъркрафта, когато си спомням:

— Не се сбогувах с Порша.

— Аз ще ѝ предам — казва Цина.

Електрическото поле ме залепва към стълбата и в това време докторът инжектира проследяващото устройство в лявата ми ръка. Сега винаги ще знаят къде съм на арената. Ховъркрафтът излита. Гледам през прозорците, докато станат непрозрачни. Цина ме убеждава да ям, а когато не успява, поне да пия нещо. При мисълта за дните, прекарани без вода миналата година, когато едва не загинах, отпивам няколко глътки. А и ще ми трябват сили, за да спася Пийта.

Стигаме до Стартовото помещение към арената и вземам душ. Цина сплита косата ми на плитка отзад и ми помага да се облека: отдолу нося обикновено бельо. Облеклото на трибутите тази година представлява тесен син гащеризон, изработен от много лек прозрачен материал, който се затваря с цип отпред. Широк подплатен колан с червено пластмасово покритие. Найлонови обувки с каучукови подметки.

— Какво мислиш? — питам, като подавам гащеризона на Цина, за да го разгледа.

Той опипва тънката материя с пръсти и се мръщи.

— Не знам. Няма да те предпази много от студ или вода.

— От слънце? — питам, като си представям изгарящо слънце над гола пустиня.

— Възможно е. Ако материята е импрегнирана — казва той. — О, за малко да забравя това. — Изважда от джоба си златната сойка-присмехулка и я прикрепва към гащеризона.

— Роклята ми беше фантастична снощи — казвам. Фантастична и безразсъдна. Но Цина сигурно знае това.

— Помислих си, че може да ти хареса — казва той с напрегната усмивка.

Седим, както и миналата година, хванати за ръце, докато гласът от високоговорителя ми казва да се приготвя за излизане на арената. Цина ме отвежда до кръглата метална платформа и вдига ципа на гащеризона ми догоре.

— Помни, огнено момиче — казва той, — все още залагам на теб. — Целува ме по челото и се дръпва назад, когато стъкленият цилиндър плавно се спуска около мен.

— Благодаря — казвам аз, макар да знам, че сигурно не ме чува. Повдигам брадичка, държа главата си високо изправена, както той винаги ми е казвал, и чакам платформата да се издигне. Но тя не се издига. И продължава да не се издига.

Поглеждам Цина и повдигам въпросително вежди. Той поклаща леко глава, не по-малко озадачен от мен. Защо се бавят?

Изведнъж вратата зад него се отваря рязко и в стаята нахлуват трима миротворци. Двама извиват ръцете на Цина зад гърба и му слагат белезници, а третият го удря по слепоочието толкова силно, че го поваля на колене. Виждам как продължават да го удрят с металните си ръкавици, а по лицето и тялото му се появяват кървави рани. Пищя с всичка сила, удрям с ръце по непомръдващото стъкло и се мъча да стигна до него. Без да ми обръщат внимание, миротворците извличат навън отпуснатото и безжизнено тяло на Цина. Остават само кървавите петна по пода.

Отвратена и ужасена, усещам как платформата започва да се издига. Все още съм облежната на стъклото, когато бризът докосва косата ми и с усилие се изправям. Точно навреме, защото стъкленият цилиндър ме освобождава и вече съм на арената. Изглежда, нещо не е наред със зрението ми. Повърхността около мен е прекалено блестяща и по нея пробягват вълни. Присвивам очи и виждам, че металната платформа, на която съм стъпила, е заобиколена от сини вълни, които се плискат по ботушите ми. Бавно вдигам очи и обхващам с поглед водата, която се разпростира във всички посоки.

Успявам да формулирам само една ясна мисъл.

Това не е място за огнено момиче.

ЧАСТ III

ВРАГЪТ

— Дами и господа, започват Седемдесет и петите Игри на глада!
 — Гласът на Клодиъс Темпълсмит, водещия на Игрите, кънти в ушите ми. Имам по-малко от минута да се съвзема. После ще прозвучи гонгът, трибутите могат да слязат от металните платформи и да тръгнат... Само че... накъде?

Не мога да мисля ясно. В съзнанието си виждам само Цина, пребит и окървавен. Къде ли е сега? Какво правят с него? Дали го измъчват? Дали го убиват? Дали го превръщат в адвокат? Очевидно арестуването му е изчислено да ме изкара от релси също като появата на Дарий. И то *наистина* ме изкара от релси. Имам желание да се свлека върху металната плоча. Но едва ли мога да го направя след онова, което току-що видях. Трябва да бъда силна. Дължа го на Цина, който рискува всичко, като се изправи срещу президента Сноу и превърна копринената ми сватбена рокля в сойка-присмехулка. Дължа го и на бунтовниците, които, окуражени от примера на Цина, може би точно в този момент се борят да свалят властта на Капитола. Отказът ми да играя по правилата на Капитола ще бъде последният ми акт на бунт. Затова стискам зъби и с усилие на волята се заставам да бъда играч.

Къде си? Все още не мога да проумея къде се намирам. *Къде си?* Мъча се да си отговоря и светът бавно идва на фокус. Синя вода. Розово небе. Нажежено до бяло прежурящо слънце. Добре, ето го Рогът на изобилието, блестящият златен рог, на около четирийсет метра от мен. Отначало ми се струва, че е разположен върху кръгъл остров. Но когато се вглеждам по-внимателно, виждам тънки ивици суша, които излизат от кръга като спици на колело. Сигурно са десет-дванайсет и като че ли са разположени на равно разстояние помежду си. Всичко друго е вода. Вода и двама трибути.

Аха, значи такава била работата. Дванайсет ивици суша и на всяка има по двама трибути, застанали на металните платформи. Другият трибут в моя участък е старият Ууф от Окръг 8. Той е вдясно от мен, горе-долу на същото разстояние, колкото ивицата суша от

лявата ми страна. Отвъд водата, накъдето и да погледнеш, има тесен бряг, а после — гъста зелена растителност. Оглеждам кръга от трибути, търсейки Пийта, но сигурно Рогът на изобилието го скрива от погледа ми.

Загребвам шепа вода от следващата вълна и я помиришвам. После близвам мокрия си пръст. Както и подозирах, тя е солена. Също като вълните, които двамата с Пийта видяхме при кратката си разходка на плажа в Окръг 4. Но поне изглежда чиста.

Няма лодки, нито въжета, нито плаващи дънери. Да стигна до Рога на изобилието има само един начин. Чувам гонга и без колебание се хвърлям във водата. Разстоянието е по-дълго, отколкото съм свикнала, и да се справям с вълните е по-трудно, отколкото плуването в спокойното езеро в Окръг 12, но усещам особена лекота и без усилие се движа напред. Може би е от солта. Излизам мокра на брега и тичам по пясъчната ивица към Рога на изобилието. От моята страна не се приближава никой друг, макар че златният рог закрива доста голяма част от погледа ми. Не позволявам на мисълта за евентуални противници да ме забави. Сега разсъждавам като професионален трибут и първото, което искам, е да се добера до някакво оръжие.

Миналата година припасите бяха разпръснати на голямо разстояние около Рога на изобилието, като най-ценните бяха най-близо до него. Но тази година, изглежда, плячката е струпана при отвора му, който е на седем метра височина. Погледът ми мигновено се заковава върху златен лък — той е точно пред мен и аз го измъквам от купчината.

Усещам, че зад гърба ми има някой. Предупреждават ме — и аз не знам точно какво — може би тихите стъпки по пясъка или раздвижването на въздуха. Измъквам една стрела от колчана, който е все още заклещен в купчината, вдигам лъка и в същото време се обръщам.

Финик, блестящ и великолепен, е застанал на няколко метра от мен, с готов за атака тризъбец. В другата си ръка държи мрежа. Усмивва се леко, но мускулите му са готови за действие.

— Можеш и да плуваш — отбелязва той. — Къде си се научила в Окръг 12?

— Имаме голяма вана — отговарям аз.

— Сигурно — казва той. — Харесва ли ти арената?

— Не особено. Но ти сигурно я харесваш. Трябва да са я построили специално за теб — казвам с нотка на горчивина. Поне така изглежда, при толкова много вода, а съм сигурна, че малко от нас могат да плуват. В Тренировъчния център нямаше басейн, нямаше шанс да се научиш. Или пристигах тук като плувец, или трябва бързо да се научиш. Дори участието в първоначалната кървава баня зависи от уменията да преплуваш двайсет метра вода. Това дава на Окръг 4 огромно предимство.

Известно време не помръдваме и се измерваме с поглед — преценяваме оръжията си, уменията си. После Финик изведнъж се ухилва:

— Голям късмет е, че сме съюзници. Нали?

Усещам някаква клопка и се готвя да пусна стрелата с надеждата, че ще го улучи в сърцето, преди той да ме прониже с тризъбеца, когато Финик разклаща ръка и нещо на китката му блясва на слънчевата светлина. Златна гривна, украсена с пламъци. Същата, която си спомням, че видях на китката на Хеймич сутринта, когато започнаха тренировките. За кратко обмислям възможността Финик да я е откраднал, за да ме измами, но по някакъв начин знам, че не е така. Хеймич му я е дал. Като знак за мен. Всъщност като заповед. Да се доверя на Финик.

Чувам приближаващи се стъпки. Трябва веднага да взема решение.

— Добре! — процеждам аз. Ядосана съм, въпреки че Хеймич е мой ментор и го прави заради мен. Защо не ми каза по-рано, че е направил тази уговорка? Вероятно защото двамата с Пийта отхвърлихме варианта да се съюзим с някого. Хеймич е решил самостоятелно да ни избере съюзник.

— Залегни! — нарежда Финик с властен глас, съвсем различен от обичайното му прелъстително мъркане, и аз залягам. Тризъбецът му прелита със свистене над главата ми и се разнася отвратителен звук от удар, когато намира целта си. Мъжът от Окръг 5, пияницата, който повърна на лентата за фехтовка, рухва на колене, докато Финик измъква тризъбеца от гърдите му. — Не се доверявай на никой от Първи и Втори окръг — казва Финик.

Няма време да оспорвам думите му. Издърпвам колчана със стрели.

— Ти тръгваш на едната, аз на другата страна? — предлагам аз. Той кимва и се разделяме. На около четири ивици суша от мен Енобария и Глос тъкмо стигат до брега. Или не могат да плуват бързо, или си мислят, че във водата дебнат и други опасности, за което може и да са прави. Понякога не е хубаво да обмисляш прекалено много сценарии. Но те вече стъпват на брега и ще са тук след броени секунди.

— Нещо полезно? — чувам да вика Финик.

Бързо оглеждам купчината от моята страна — боздугани, саби, лъкове и стрели, тризъбци, ножове, копия, брадви, непознати за мен метални предмети... и нищо друго.

— Оръжия! — провиквам се в отговор. — Нищо друго, освен оръжия!

— И тук е същото — потвърждава той. — Грабвай каквото искаш и да вървим!

Изстрелвам една стрела по Енобария, която е стигнала прекалено близо до мен, за да се чувствам спокойна, но тя я очаква и се гмурва навреме. Глос не е толкова бърз и забивам една стрела в прасеца му, преди да се хвърли обратно във водата. Премятам през рамо още един лък и резервен колчан стрели, пъхам два дълги ножа и едно бойно шило в колана си, и се срещаме с Финик пред купчината.

— Ще направиш ли нещо по въпроса, ако обичаш? — казва той. Виждам Брут да се задава бързо към нас. Коланът му е разкопчан и той го държи изпънат между ръцете си като щит. Стрелям, но той успява да посрещне стрелата с колана си, преди тя да прониже черния му дроб. Когато пробива колана, от него избликва червена течност, която изпръсква лицето му. Докато слагам нова стрела, Брут заляга плътно на земята, търкаля се до водата и се гмурва. Зад мен се разнася метален звук.

— Да изчезваме оттук — казвам на Финик.

Схватката с Брут е дала на Енобария и Глос време да стигнат до Рога на изобилието. Брут е в обсега на стрелите ми, а сигурно и Кашмир е наблизо. И четиримата са типични професионални трибути и несъмнено са се съюзили. Ако трябваше да мисля само за себе си, може би щях да ги нападна заедно с Финик. Но онзи, за когото мисля, е Пийта. Най-послед го виждам — стои върху металната плоча и не смее да помръдне. Тръгвам и Финик тръгва след мен, без да задава въпроси,

сякаш знае, че това ще е следващият ми ход. Стигам колкото мога поблизо до него, започвам да вадя ножовете от колана си и се приготвям да стигна с плуване до Пийта и по някакъв начин да го доведа при нас.

Финик слага ръка на рамото ми:

— Аз ще го доведа.

В мен припламва подозрение. Възможно ли е всичко това да е маневра за заблуда на противника? Първо Финик спечелва доверието ми, а после стига с плуване до Пийта и го удавя?

— Мога и аз.

Но Финик е пуснал всичките си оръжия на земята.

— По-добре не се напругай. Особено в твоето състояние — казва той, посяга надолу и потупва корема ми.

О, вярно, нали съм бременна, сещам се аз. Обмислям какво означава това и как би трябвало да се държа — например да повърна или нещо подобно, — а през това време Финик вече е до водата.

— Прикривай ме — казва той и изчезва с безупречно гмуркане.

Вдигам лъка си, за да попреча на нападателите си да стигнат до Рога на изобилието, но като че ли никой няма желание да ни преследва. Глос, Кашмир, Енобария и Брут вече са се събрали, сформирали са глутница и преглеждат внимателно оръжията. Хвърлям бърз поглед на останалата част от арената и виждам, че повечето трибути все още стоят неподвижно върху платформите. Я чакай, не, някой стои на ивицата суша от лявата ми страна, точно срещу Пийта. Това е Магс. Но тя нито се отправя към Рога на изобилието, нито се опитва да бяга. Вместо това се хвърля с плясък във водата и се насочва към мен. Посивялата ѝ глава се поклаща над вълните. Виждам, че макар и стара, след осемдесет години живот в Окръг 4, умее да се държи над водата.

Финик вече е стигнал до Пийта и го тегли към брега — с една ръка го държи през гърдите, а с другата плува с леки и бързи движения. Пийта не оказва съпротива. Не знам как Финик го е убедил да повери живота си в ръцете му — може би му е показал гривната. Или е видял, че го чакам. Двамата стигат до пясъка и помагам да измъкнем Пийта на брега.

— Привет, отново — казва той и ме целува. — Имаме съюзници.

— Да. Точно както искаше Хеймич — отговарям.

— Припомни ми, споразумяхме ли се с някой друг?

— Само с Магс. — Кимвам към старата жена, която упорито плува към нас.

— Е, не мога да изоставя Магс — казва Финик. — Тя е сред малкото хора, които наистина ме обичат.

— Нямам нищо против Магс — казвам аз. — Особено в тази обстановка. Риболовните й кукички са може би най-добрият ни шанс да се сдобием с нещо за ядене.

— Катнис я искаше за съюзник още от първия ден — казва Пийта.

— Катнис има забележително добра преценка — казва Финик. Той протяга ръка и измъква Магс от водата така, сякаш тежи не повече от едно малко кученце. Тя казва нещо и ми се струва, че долавям думата „пояс“, после потупва колана си.

— Хей, тя е права. Някой вече се е сетил. — Финик посочва към Бийти. Той пляска с ръце във вълните, но успява да задържи главата си над водата.

— Какво? — питам аз.

— Коланите. Това са нещо като спасителни пояси — казва Финик. — Пак трябва да се изтласкваш, но не може да се удавиш.

За малко да помоля Финик да почакаме, докато Бийти и Уайърс стигнат до брега и да ги вземем с нас, но Бийти е доста далече, а Уайърс още не се вижда. Пък и не знам дали Финик няма да ги убие със същата бързина, с която уби трибута от Окръг 5, и вместо това предлагам да продължим. Подавам на Пийта лък, колчан стрели и един нож, като запазвам останалото за себе си. Но Магс ме дърпа за ръкава и мърмори нещо, което не мога да разбера, докато накрая й давам бойното шило. Тя остава доволна, захваща дръжката с беззъбите си венци и протяга ръце към Финик. Той мята мрежата през рамо, настанява Магс върху нея,хваща тризъбеца със свободната си ръка и побягваме от Рога на изобилюето.

Там, където свършва пясъкът, изведнъж започва гора. Но не истинска гора. Поне не от вида, който познавам. *Джунгла*. Сещам се тази чужда, почти забравена дума. Чувала съм я в други Игри на глада или съм я научила от баща си. Повечето дървета са непознати, с гладки стволове и малко клони. Земята под краката ми е много черна, рохкава и на места не се вижда от преплетените лиани с пъстри цветчета. Слънцето е ярко и силно, а въздухът е топъл и много влажен. Изпитвам

чувството, че на това място винаги ще съм мокра. Гащеризонът бързо е изсъхнал от морската вода, но тънката синя тъкан вече лепне по тялото ми от потта.

Пийта върви начело и си проправя път през гъстата растителност с дългия нож. Пускам Финик след него, защото макар да е най-силен, ръцете му са заети с Магс. Освен това, колкото и да е ловък, тризбецът е по-неподходящ за джунглата, отколкото моите стрели. Заради стръмния склон и жегата след малко започваме да се задъхваме. Все пак двамата с Пийта имаме зад гърба си усилените тренировки, а Финик притежава удивителна физика, и въпреки че носи Магс на рамо, изминаваме бързо почти километър и половина, преди той да помоли за почивка. Според мен го прави повече заради Магс, отколкото заради себе си.

Растителността е скрила Рога на изобилието от погледите ни, затова се покатервам на едно дърво с плъзгави клони, за да получа по-добра видимост. И веднага съжалявам за това.

Около Рога на изобилието земята сякаш кърви: по водата личат червени петна. Навсякъде е осеяно с трупове, а някои се носят в морето, но тъй като е далеко и всички са облечени еднакво, не мога да кажа кой е жив и кой е мъртъв. Виждам единствено, че няколко фигурки, облечени в синьо, още се бият. Е, какво съм си мислила? Че веригата от сключени ръце снощи ще доведе до някакво всеобщо примирие на арената? Не, никога не съм вярвала в това. Но сигурно се надявах, че хората ще покажат известна... какво? Сдържаност? Или поне нежелание. Преди да превключат в режим „Убий другия“. *А всички се познавахте, мисля си аз. Държахте се като приятели.*

Тук имам само един истински приятел. И той не е от Окръг 4.

Лекият бриз разхлажда лицето ми и се мъча да взема решение. Въпреки гривната, би трябвало да се реша и да застрелям Финик. В този съюз няма бъдеще. Финик е прекалено опасен, за да го пусна да си тръгне. Сега, докато между нас съществува това крехко доверие, може би е единственият ми шанс да го убия. Лесно мога да го застрелям в гръб, докато вървим. Това е грозна постъпка, разбира се, но няма ли да стане още по-грозно, ако изчакам? Ако го опозная по-добре? Ако му дължа още нещо? Не, сега е моментът. Хвърлям един последен поглед към биещите си фигури и към кървавата земя, за да затвърдя решителността си, а после се плъзвам надолу по ствола.

Но когато стъпвам на земята, Финик вече е разбрал какво съм намислила. Сякаш знае какво съм видяла и как ми е подействало. Вдигнал е един от тризъбците си в небрежно отбранителна позиция.

— Какво става там, Катнис? Да не би всички да се държат за ръце? И да са дали клетва, че няма да си служат с насилие? Да са захвърлили оръжията в морето в знак на неподчинение срещу Капитола? — пита Финик.

— Не — казвам аз.

— Не — повтаря Финик. — Защото каквото и да се е случило в миналото, то е минало. А никой на тази арена не е станал победител случайно. — За миг той измерва с поглед Пийта. — Освен може би Пийта.

Значи Финик знае същото, което знаем и ние с Хеймич. За Пийта. Че дълбоко в себе си е по-добър от всички нас. Финик уби трибута от Окръг 5, без да му мигне окото. А колко време ми трябваше на мен, за да се настроя да убивам? Когато се прицелих в Енобария, Глос и Брут, стрелях на месо. Пийта поне би опитал първо да преговаря. Да види дали не е възможен някакъв по-широк съюз. Но с каква цел? Финик е прав. Аз съм права. Хората на тази арена не са станали победители заради своята състрадателност.

Гледаме се в очите, докато преценявам неговата бързина срещу моята. Времето, което ще ми трябва да пронижа със стрела мозъка му, срещу времето, за което тризъбецът ще стигне до тялото ми. Виждам, че ме чака да направя първия ход. Пресмята дали трябва първо да отклони стрелата или да се хвърли директно в атака. Усещам, че и двамата почти сме взели решение, когато Пийта умишлено застава между нас.

— Е, колко души са мъртви? — пита той.

Отмести се, идиот такъв, мисля си аз. Но той остава между нас и не помръдва от мястото си.

— Трудно е да се каже — отговарям аз. — Поне шестима. И още се бият.

— Да продължим напред — предлага Пийта. — Трябва да намерим вода.

Досега няма и следа от сладководен поток или езеро, а солената вода не става за пиене. Пак си спомням за миналите Игри, когато едва не загинах от обезводняване.

— Няма да е зле — казва Финик. — Трябва да се скрием, преди са тръгнали след нас и да започнат да ни преследват.

Ние. Нас. Да ни преследват. Добре, може би ще е малко преждевременно да убивам Финик. Засега ни помага. И Хеймич му е дал гривната си. А кой знае какво ни чака тази нощ? Ако се случи най-лошото, винаги мога да го убия, докато спи. Затова оставям момента да отmine. Същото прави и Финик.

Не намираме вода и изпитвам все по-силна жажда. Оглеждам пътеката от двете страни, но без успех. След още един-два километра виждам, че дърветата свършват и предполагам, че сме близо до върха.

— Може би ще имаме по-голям късмет от другата страна. Може би ще намерим поток или нещо подобно.

Но няма друга страна. Разбирам това преди всички останали, въпреки че вървя последна. Погледът ми попада върху странен квадрат, по който пробягват вълнички — прилича на криво стъкло, което виси във въздуха. Първо си казвам, че е отражение от слънцето или е топлият въздух, който се издига нагоре. Но квадратът виси неподвижно във въздуха и не променя мястото си. И в този момент се сещам за Уайърс и Бийти в Тренировъчния център и разбирам какво има пред нас. Точно се каня да ги предупредя, когато Пийта замахва с ножа си да среже лианите.

Чува се оглушителен звук. За миг дърветата изчезват и виждам открито пространство над ивица гола земя. После силовото поле отхвърля Пийта назад и събаря Финик и Магс на земята.

Втурвам се към мястото, където лежи, неподвижен и омотан в мрежа от лиани.

— Пийта? — Носи се слаб мирис на опърлена коса. Пак повтарям името му и леко го разтърсвам, но той не реагира. Поставям ръка на устните му, но не усещам топъл дъх, макар че само преди миг се задъхваше. Притискам ухо към гърдите му, към мястото, където винаги облягам глава, където знам, че ще чуя силното и равномерно биене на сърцето му.

Посреща ме тишина.

— Пийта! — крещя аз. Разтърсвам го по-силно, дори му удрям шамари, но няма полза. Сърцето му е спряло. Удрям само празно пространство. — Пийта!

Финик подпира Магс на едно дърво и ме избутва настрана.

— Остави на мен. — Пръстите му докосват различни точки по врата на Пийта, пробягват по костите на ребрата и гръбнака му. После той стисва носа на Пийта.

— Не! — крещя аз, като се хвърлям към Финик, защото той със сигурност иска да се увери, че Пийта е мъртъв, да сложи край и на най-слабата надежда за живот. Финик вдига ръка и ме удря толкова силно, толкова точно в гърдите, че политам назад и се блъсвам в ствола на едно дърво. Болката ме зашеметява, мъча се да си поема дъх и в същото време виждам как Финик пак стиска носа на Пийта. От мястото, където седя, издърпвам една стрела, слагам я в лъка и точно се каня да я пусна, когато виждам как Финик целува Пийта. Това е толкова необичайно, дори за Финик, че възпирам ръката си. Не, не го целува. Запушил е носа му, но му е отворил устата и вдъхва въздух в дробовете му. Виждам това и дори виждам как гърдите на Пийта се повдигат и отпускат. После Финик отваря ципа на горната част от гащеризона на Пийта и започва да масажира мястото над сърцето с ръце. Вече съм се съвзела от шока и разбирам какво се мъчи да направи.

Много рядко съм виждала и майка ми да прави нещо подобно. Ако в Окръг 12 ти спре сърцето, близките ти едва ли ще успеят да те доведат навреме при майка ми. Пациентите й обикновено са обгорени, ранени или болни. Или умиращи от глад, разбира се.

Но Финик идва от друг свят. Каквото и да прави, правил го е и преди. В движенията му има много точен ритъм и методичност. Гледам отчаяна за някакъв признак на успех и виждам, че връхчето на стрелата се е забило в земята. Минават мъчителни минути и надеждите ми отслабват. Горедолу когато вече решавам, че е твърде късно, че

Пийта е мъртъв, че е продължил нататък, недостижим завинаги, той се закашля леко и Финик се дръпва назад.

Оставям оръжията си на земята и се хвърлям върху него.

— Пийта? — казвам тихо. Отмятам влажните руси кичури от челото му и усещам как сърцето му тупти силно под пръстите ми.

Клепачите му потрепват и се отварят и той ме поглежда в очите.

— Внимавайте — изрича немощно той. — Там има силово поле.

Засмивам се, но по бузите ми се стичат сълзи.

— Трябва да е много по-силно от онова на покрива на Тренировъчния център — казва той. — Но ми няма нищо. Само малко се поразтресох.

— Ти беше мъртъв! Спря ти сърцето! — избухвам аз, преди да помисля дали е добре да му говоря такива неща. Плясвам се с ръка през устата, защото започвам да издавам ужасни задавени звуци — случва се, когато наистина плача.

— Е, сега като че ли работи — казва той. — Всичко е наред, Катнис. — Кимвам, но звуците не спират. — Катнис? — Сега Пийта е разтревожен за мен, което допълва безумието на цялата ситуация.

— Всичко е наред. Това е от хормоните — казва Финик. — От бебето. — Вдигам очи и виждам, че Финик се е отпуснал на колене, но все още диша тежко от катеренето, от горещината и от усилието да съживи Пийта.

— Не. Не е... — успявам да изрека аз и избухвам в още по-истерични ридания, което явно само потвърждава думите на Финик за бебето. Погледите ни се срещат и аз го гледам яростно през сълзи. Знам, глупаво е, че усилията му така ме дразнят. Исках единствено да спася Пийта и не успях, а Финик успя, и би трябвало да съм му благодарна. И съм му благодарна. Но освен това съм бясна, защото това означава, че завинаги ще съм задължена на Финик Одеър. Завинаги. Следователно как мога да го убия, докато спи?

Очаквам да видя на лицето му самодоволство или сарказъм, но изражението му ме озадачава. Той поглежда ту към Пийта, ту към мен, като че ли се мъчи да разбере нещо, после леко разтърсва глава, сякаш за да я проясни.

— Как си? — обръща се той към Пийта. — Мислиш ли, че можеш да продължиш нататък?

— Не, той трябва да си почине — казвам. Носът ми тече с всичка сила, а нямам нищо, което да използвам за кърпичка. Магс откъсва шепа мъх, провиснал от едно дърво, и ми го подава. Съсипана съм и го приемам безропотно. Шумно си издухвам носа и попивам сълзите от лицето си. Мъхът е приятен. Попива и е невероятно мек.

На гърдите на Пийта проблясва нещо златно. Протягам ръка и опипвам диска, който виси на верижка на шията му. Върху него е гравирана моята сойка-присмехулка.

— Това талисман ли е? — питам.

— Да. Имаш ли нещо против, че съм използвал твоята сойка-присмехулка? Искях да са еднакви — отговаря той.

— Не, разбира се, че нямам нищо против. — Насилвам се да се усмихна. Обстоятелството, че Пийта се появява на арената, като носи талисман със сойка-присмехулка, е едновременно благословия и проклятие. От една страна, това би трябвало да повдигне духа на бунтовниците в окръзите. От друга, трудно е да си представя, че президентът Сноу ще пренебрегне този факт, и това още повече затруднява задачата ми да спася живота на Пийта.

— Значи искате да се настаним на лагер тук, така ли? — пита Финик.

— Според мен е лошо — казва Пийта. — Без вода. Без прикритие. Наистина съм добре. Само ако може да вървим бавно.

— По-добре бавно, отколкото никак. — Финик помага на Пийта да се изправи. Аз се мъча да се успокоя. Сутринта започна с това, че гледах как премазват Цина от бой, после пристигнах на тази непозната арена и видях как Пийта умира. Все пак съм доволна, че Финик продължава да разиграва картата с бременността вместо мен, защото по отношение на спонсорите не се справям с нещата особено добре.

Проверявам оръжията си макар да знам, че са в идеално състояние, защото така се чувствам по-уверена.

— Аз ще тръгна начело.

Пийта се кани да възрази, но Финик го прекъсва.

— Не, нека върви напред. — Той ме поглежда намръщено. — Ти знаеше, че има силово поле, нали? Веднага разбра? Искаше да ни предупредиш. — Кимвам. — Откъде знаеше?

Поколебавам се. Да разкрия, че знам тайната на Бийти и Уайърс за разпознаване на силовите полета, може да се окаже опасно.

Възможно е гейм-мейкърите да са пропуснали онзи момент по време на тренировките, когато Бийти и Уайърс ми го показаха. Така или иначе, разполагам с много ценна информация. А ако знаят, че я имам, може да направят нещо и да променят силовото поле, за да стане неоткриваемо. Затова лъжа:

— Не знам как стана. Като че ли го чух. Слушайте. — Всички притихваме. Чува се звукът на насекоми, птици, ветрецът в листата.

— Не чувам нищо — казва Пийта.

— Чува се — настоявам аз, — същото е, както когато електричеството в оградата около Окръг 12 е включено, само че много, много по-тихо. — Всички отново се заслушват напрегнато. Аз също, макар че няма нищо за чуване. — Ето! — възкликвам. — Не го ли чувате? Идва точно оттам, където токът удари Пийта.

— И аз не чувам нищо — казва Финик. — Но щом ти го чуваш, непременно тръгни начело.

Решавам да извлека всичко възможно от тази игра:

— Чудно нещо — казвам аз. Въртя глава ту на една страна, ту на друга, сякаш съм озадачена. — Чувам го само с лявото ухо.

— Онова, което докторите възстановиха? — казва Пийта.

— Да — казвам аз и после свивам рамене. — Може би са свършили по-добра работа, отколкото предполагат. Знаете ли, понякога чувам странни неща отляво. Неща, които човек обикновено не чува. Например звука от крилете на насекомите. Или как пада снегът. — Идеално. Сега цялото внимание ще се насочи към хирурзите, които излекуваха глухото ми ухо след Игрите миналата година, и ще им се наложи да обяснят защо слухът ми е остър като на прилеп.

— Ти — казва Магс, като ме избутва напред, и тръгвам начело. Тъй като ще се движим бавно, Магс предпочита да ходи сама с помощта на един клон, от който Финик й направи бастун. Той дава един клон и на Пийта, което е хубаво, защото въпреки протестите му според мен единственото му желание е да легне. Финик върви последен, така че поне един бдителен човек ще ни пази гърба.

Тръгвам и се старая силовото поле да е отляво, защото от тази страна е уж свръхчовешкото ми ухо. Но тъй като всичко това е измислица, отрязвам шепа твърди орехи, които висят на гроздове от едно дърво, и в движение ги хвърлям напред. И добре, че го правя, защото имам чувството, че често пропускам трепкащите квадратчета,

които показват наличието на силово поле. Щом орехът се удари в силовото поле, се издига облаче дим, и после се връща овъглен и с напукана черупка на земята в краката ми.

След няколко минути долавям някакво мляскане зад гърба си и когато се обръщам, виждам как Магс бели един орех и го пъха във вече пълната си уста.

— Магс! — изкрещявам. — Изплюй го. Може да е отровно.

Тя промърморва нещо и не ми обръща внимание, като се облизва с видимо удоволствие. Поглеждам към Финик за помощ, но той само се засмива:

— Ако са отровни, ще разберем — казва той.

Тръгвам напред, учудена от поведението на Финик, който спаси старата Магс, а сега я оставя да яде непознати орехи. Същият Финик, одобрен от Хеймич. Същият Финик, който върна Пийта от мъртвите. Защо не го остави да умре? Нямаше да носи никаква вина. Нямаше да знам, че е можел да го съживи. Защо искаше да спаси Пийта? И защо беше твърдо решен да станем съюзници? Както и че е готов да ме убие, ако се стигне до там. Но все пак остави на мен да избира дали да се бием.

Продължавам напред, като подхвърлям орехи, и понякога забелязвам силовото поле. Държа курс наляво, за да намеря място, откъдето можем да излезем навън, да се отдалечим от Рога на изобилието и, надявам се, да намерим вода. Но след около час осъзнавам, че няма смисъл. Изобщо не напредваме наляво. Изглежда силовото поле ни принуждава да се движим в кръг. Спирам и поглеждам назад към куцацията на Магс, към тънкия слой пот по лицето на Пийта.

— Да направим почивка — казвам. — Искам пак да погледна отгоре.

Избирам дърво, което изглежда по-високо от другите. Катеря се по извитите клони, като се придържам възможно най-близо до ствола. Не мога да определя колко лесно ще се прекършат тези гъвкави клони. И все пак се изкачвам по-високо, отколкото е благоразумно, защото има нещо, което трябва да видя. Стигам почти до върха, където стволът е не по-широк от млада фиданка и се полюшва напред-назад във влажния бриз. Тук подозренията ми се потвърждават. Има причина, поради която не можем да свърнем наляво, и никога няма да

можем. От тази опасна наблюдателна точка виждам за пръв път формата на цялата арена. Правилен кръг. В центъра, където е Рогът на изобилието, има също толкова правилен кръг. Небето над джунглата е в равен розов цвят. Струва ми се, че различавам един-два от онези вълнисти квадрати — Уайърс и Бийти ги нарекоха процепи в бронята, защото показват нещо, което трябва да е скрито, и следователно представляват слабо място. За да съм абсолютно сигурна, изстрелвам една стрела в празното пространство над дърветата. Проблясва светлина, за миг виждам истинското синьо небе и полето отхвърля стрелата обратно в джунглата. Слизам да съобщя лошата новина на останалите.

— Силовото поле ни затваря в кръг, като в капан. Купол, всъщност. Не знам колко нависоко се издига. В средата е Рогът на изобилието, около него има море, а после джунгла, която ни заобикаля отвсякъде. Много точно. Много симетрично. И не много обширно — казвам аз.

— Видя ли вода? — пита Финик.

— Само солената вода, откъдето започнахме Игрите.

— Трябва да има някакъв друг източник — казва намръщено Пийта. — Или всички до няколко дни ще сме мъртви.

— Е, растителността е гъста. Сигурно някъде има езеро или поток — казвам със съмнение. Инстинктивно чувствам, че Капитолът може би иска тези непопулярни Игри да свършат възможно най-скоро. Плутарх Хевънсбий може вече да е дал заповеди да ни избият. — Във всеки случай няма смисъл да се опитваме да открием какво има от другата страна на този хълм, защото отговорът е: няма нищо.

— Все някъде между силовото поле и Рога на изобилието трябва да има вода за пиене — настоява Пийта. Всички знаем какво означава нова. Да се върнем назад. Да се върнем при професионалните трибути и кръвопролитие. При положение, че Магс едва ходи, а Пийта е прекалено слаб, за да се бие.

Решаваме да слезем неколкостотин метра надолу по склона и да продължим да се движим в кръг. Да проверим дали на това ниво няма вода. Оставам начело, като от време на време хвърлям по един орех наляво, но вече сме излезли извън обсега на силовото поле. Слънцето ни изгаря, въздухът пари и си прави шеги със зрението ни. Някъде към

средата на следобеда става ясно, че Пийта и Магс не могат да продължат.

Финик избира място за лагеруване на десетина метра под силовото поле, като казва, че можем да го използваме като оръжие и ако ни нападнат, да насочим враговете си към него. Двамата с Магс отрязват стръкове от високата над метър жилава трева, която расте наоколо, и започват да плетат рогозки. Тъй като, изглежда, орехите нямат лоши последствия върху Магс, Пийта събира цял куп и ги препича, като ги хвърля върху силовото поле. Методично бели черупките и отделя ядките. Аз стоя на пост — нервна съм, горещо ми е и съм изтощена от емоциите през деня.

И съм жадна. Много жадна. Накрая не издържам.

— Финик, защо не застанеш на пост, а аз ще потърся вода.

Никой не е във възторг от идеята да тръгна сама, но заплахата от обезводняване е сериозна.

— Не се тревожи, няма да се отдалечавам — обещавам на Пийта.

— И аз ще дойда — казва той.

— Недей, искам да потърся някакъв дивеч — казвам аз, без да добавя: „А ти не можеш да дойдеш, защото вдигаш много шум“. Но намеквам за това. Хем ще изплаши дивеча, хем ще ме изложи на опасност с тежката си походка. — Няма да се бавя.

Промъквам се крадешком през дърветата и с удоволствие установявам, че теренът позволява да се движа безшумно. Проправям си път надолу по диагонал, но не намирам нищо, освен още гъста, зелена растителност.

Чувам оръдието и спирам. Първоначалната кървава баня при Рога на изобиλιето трябва да е приключила. Списъкът на загиналите трибути е готов. Броя изстрелите, всеки от които означава един мъртъв победител. Осем. Не са толкова много като миналата година. Но ми се струват повече, защото знам имената на почти всички.

Чувствам умора, облягам се на едно дърво да си почина и усещам как горещината попива влагата от тялото ми като гъба. Трудно преглъщам и бавно започва да ме обзема изтощение. Поглаждам с ръка корема си, с надеждата, че някоя обзета от съчувствие бременна жена ще ми стане спонсор и Хеймич ще ми изпрати вода. Никакъв резултат. Свличам се на земята.

Лежа неподвижно и разглеждам животните: непознати птици с бляскаво оперение, дървесни гущери с потрепващи сини езици и някакво животинче, което прилича на кръстоска между плъх и опосум, вкопчено в клоните най-близо до ствола. Свалям го с една стрела, за да го огледам по-отблизо.

Грозно е, спор няма: едър гризач с мъхната петниста сива козина и два зловещи предни зъба, които стърчат над горната устна. Докато го изкормям и дера, забелязвам и още нещо. Муцуната му е мокра. Като на животно, което е пило вода от поток. Развълнувана от това откритие, тръгвам от дървото, на което живее, и се движа бавно в спирала. Водата едва ли е далече.

Нищо. Не намирам нищо. Нито дори капчица роса. Накрая, тъй като знам, че Пийта ще се тревожи за мен, се отправям обратно към лагера. Сега ми е още по-горещо и съм преизпълнена с безсилен гняв.

Когато се връщам, останалите са преобразили мястото. Магс и Финик са направили нещо като колиба от тревните рогозки — отпред е отворена, но има три стени, под и покрив. Магс е изплела и кошници, които Пийта е напълнил с печени орехи. Те с надежда обръщат лица към мен, но само поклащам глава.

— Не. Не намерих вода. Но там някъде има. Той знаеше къде е — казвам аз и вдигам одраания гризач да го видят всички. — Свалях го със стрела от едно дърво, видях, че преди малко е пил, но не намерих водата. Огледах всеки сантиметър в радиус от трийсет метра.

— Става ли за ядене? — поглежда ме Пийта.

— Не съм сигурна. Месото му прилича на катерица. Трябва да го изпечем... — Колебая се, защото се налага да запалю огън с голи ръце. Дори да успея, димът представлява опасност. Всички сме много близо един до друг на тази арена и едва ли ще успеем да го прикрием.

Пийта има друга идея. Той взема парче от месото на гризача, набожда го на върха на заострена пръчка и го пуска в силовото поле. Разнася се остро цвърчене и пръчката долита обратно. Отвън месото е овъглено, но отвътре е добре изпечено. Всички му ръкопляскаме, но после си спомняме къде се намираме и бързо спираме.

Бялото слънце залязва в розовото небе. Събираме се в колибата. Все още съм подозрителна към орехите, но Финик казва, че Магс ги е разпознала от други Игри. По време на обучението не се задържах дълго на пункта за ядивни растения, защото миналата година ми беше

много лесно. Сега съжалявам. Защото там със сигурност е имало някои от непознатите растения, които ме заобикалят. И може би щях да науча нещо повече за това, което ми предстоеше. Но Магс изглежда добре, а яде тези орехи вече от часове. Затова вземам един орех и отхапвам малко. Има мек, леко сладникав вкус — прилича на кестен. Решавам, че няма опасност. Гризачът е жилиав и със силна миризма на дивеч, но учудващо сочен. Всъщност не е лошо ядене за първата ни вечеря на арената. Само да имаше нещо за пиене.

Решаваме да наречем животното „дървесен плъх“ и Финик ме разпитва подробно за него. Колко високо е бил, колко време съм го дебнала, преди да стрелям, какво е правел? Не си спомням да е правил нищо особено. Оглеждаше се за насекоми, или нещо подобно.

Ужасявам се от нощта. Добре, че укритието ни от плътно сплетена трева предлага известна защита от пълзящите по земята животинки. Малко преди слънцето да се скрие зад хоризонта, изгрява бледата луна — на светлината ѝ виждаме само силуети. Разговорът ни заглъхва, защото знаем какво предстои. Подреждаме се в редица пред входа на колибата ѝ Пийта ме хваща за ръка.

Небето изсветлява, когато горе се появява гербът на Капитола и сякаш се носи в пространството. Слушам звуците на химна и си мисля: *За Финик и Магс ще е по-трудно*. Но се оказва много трудно и за мен — да видя лицата на осемте мъртви победители, показани в небето.

Пръв се появява мъжът от Окръг 5, онзи, когото Финик уби с тризбеца си. Това означава, че всички трибути от окръг 1, 2, 3 и 4 са живи — четиримата професионалисти, Бийти и Уайърс, и, разбира се, Магс и Финик. След мъжа от Окръг 5 виждаме в небето лицето на морфлинга от Окръг 6, Сесилия и Ууф от 8, двамата от 9, жената от 10 и Сийдър от 11. Гербът на Капитола се появява отново, прозвучава краят на музиката, небето потъмнява и остава само луната.

Никой не казва нищо. Не познавах добре никой от загиналите. Но си мисля за трите деца, които се бяха вкопчили в Сесилия, когато я отвеждаха. За това, колко мила беше Сийдър към мен, когато се срещнахме. Дори при мисълта за морфлинга с изцъкления поглед, който рисуваше по бузите ми жълти цветя, потръпвам от болка. Всички са мъртви. Всички тях вече ги няма.

Не знам колко дълго щяхме да седим така, ако не е пристигането на сребърния парашут — той се спуска плавно през листата и се

приземява пред нас. Никой не посяга към него.

— За кого е, как мислите? — питам след малко.

— Не се знае — казва Финик. — Защо не предположим, че е за Пийта, тъй като той умря днес?

Пийта развързва връзката и разгъва кръглото парче коприна. Вътре има малък метален предмет. Не се сещам за какво служи.

— Какво е това? — питам аз. Никой не знае. Подаваме си го от ръка на ръка и всички го оглеждаме. Кух метален цилиндър, леко скосен в единия край. Другият край е извит надолу. Предметът ми е смътно познат. Прилича на част, която може да е изпаднала от велосипед, от корниз, всъщност от какво ли не.

Пийта духва от единия край да провери дали предметът издава звук. Не. Финик пъхва кутрето си в него, за да го изпробва като оръжие. Безполезно.

— Може ли да се лови риба с него, Магс? — питам. Магс, която може да лови риба с почти всичко, поклаща глава и изсумтява.

Вземам предмета и го въртя между дланите си. Тъй като сме съюзници, Хеймич сигурно действа заедно с менторите от Окръг 4. Имал е пръст в избирането на този подарък. Това означава, че подаръкът е ценен. Дори животоспасяващ. Спомените ми се връщат към миналата година, когато толкова отчаяно се нуждаех от вода, но той не я изпращаше, защото знаеше, че мога да я намеря, ако се опитам. Подаръците на Хеймич, или липсата на такива, носят важни послания. Почти мога да го чуя как ръмжи: *Размърдай си мозъка, ако имаш такъв. Какво е това?*

Избърсвам потта от челото си и вдигам подаръка към лунната светлина. Накланям го насам-натам, за да го разгледам от всички страни, покривам части от него и после ги откривам пак. Мъча се да го накарам да ми разкрие предназначението си. Най-сетне, в пристъп на безсилен гняв, забивам единия край на предмета в пръстта.

— Предавам се. Може би ако се съюзим с Бийти или Уайърс, те ще се сетят за какво служи.

Протягам се, притискам горещата си буза в тревната рогозка и се вирам ядосано в предмета. Пийта разтрива едно схванато място между раменете ми и се поотпускам. Чудя се защо все още не захладява, след като слънцето залезе. Чудя се какво ли става вътре.

Прим. Майка ми. Гейл. Мадж. Мисля си как ме гледат от къщи. Поне се надявам, че са си вкъщи. А не са арестувани от Тред. Че не ги наказват както Цина. Както Дарий. Наказани заради мен. Всички.

Мъчно ми е за тях, за моя окръг, за моята гора. Истинска гора със здрави, твърди дървета, изобилна храна, дивеч, който не те изпълва с ужас. Буйни потоци. Разхлаждащ ветрец. Не, още по-хубаво — студени ветрове, които да отвейт тази задушаваша горещина. Представям си как излиза точно такъв вятър, от който бузите ми замръзват, а пръстите ми изтръпват, и изведнъж се сещам как се казва парчето метал, полужаровено в черната пръст.

— Канелка! — възкликвам аз и бързо ставам.

— Какво? — пита Финик.

Измъквам предмета от земята и го изчиствам. Обгръщам с длан скосения край, така че да не се вижда, и разглеждам другия, който е извит надолу. Да, виждала съм и преди това приспособление. Отдавна, в един студен, ветровит ден, когато бяхме с баща ми в гората. Баща ми пробих дупка в ствола на един клен и го пхна вътре. През него сокът се стичаше в кофата ни. Кленовият сок превръща дори нашия безвкусен хляб в лакомство. Не знам какво стана с няколкото канелки, които имаше баща ми, след смъртта му. Сигурно ги е скрил някъде в гората. И така никой не ги е намерил.

— Това е канелка. Нещо като кранче. Забиваш я в някое дърво и по нея изтича сок. — Поглеждам жилавите зелени дървета наоколо. — Е, стига дървото да е подходящо.

— Сок? — пита Финик. Край морето също няма подходящи дървета.

— За извличане на сок от дървото — казва Пийта. — Но тези дървета не са кленове.

Изведнъж всички скачаме на крака. Мъчи ни жажда. Липсват потоци. Спомням си острите предни зъби и мократа муцуна на дървесния плъх. В тези дървета може да се крие само едно ценно нещо. Финик се кани да забие канелката в зелената кора на едно масивно дърво с камък, но го спирам:

— Чакай. Ще я счупиш. Първо трябва да пробием дупка — казвам аз.

Единственият ни инструмент е шилото на Магс. Пийта го забива в кората и то потъва на около три сантиметра. Двамата с Финик се

редуват да разширяват отвора с шилото и с ножовете си, докато накрая канелката може да влезе вътре. Поставям я внимателно и всички се отдръпваме назад в очакване. Отначало не се случва нищо. После една капка вода се стича по извития край и пада в дланта на Магс. Тя я облизва и протяга ръка за още.

Наместваме канелката по-добре и успяваме да изкараме една тънка струйка. Редуваме се да подлагаме уста под тръбичката, за да разквасим пресъхналите си уста. Магс донася една кошница — оплетена е толкова стегнато, че може да задържи вода. Пълним кошницата и си я подаваме, като отпиваме големи глътки, а после си позволяваме лукса да наплискаме и лицата си. Като всичко останало, и водата е топла, но сега не е моментът да сме капризни.

Утоляваме жаждата си и изведнъж усещаме колко сме изтощени. Подготвяме се за нощта. Миналата година винаги държах нещата си готови, в случай че се наложи бързо да бягам. Тази година нямам раница. Само оръжията, които и без друго няма да изпусна от ръцете си. После се сецам за канелката и я измъквам от дървото. Откъсвам жилаво клонче, махам листата, прокарвам го през канелката и здраво я привързвам към колана си.

Финик предлага да поеме първата смяна и аз приемам — знам, че трябва да е някой от нас двамата, докато Пийта събере сили. Лягам до Пийта в колибата и казвам на Финик да ме събуди, щом се измори. Няколко часа по-късно ме стряска нещо, което прилича на камбанен звън. *Дан! Дан!* Не е точно като камбаната, която бият в Сградата на справедливостта на Нова година, но доста прилича на нея. Пийта и Магс не се будят, но по лицето на Финик е изписано същото напрежение, което изпитвам и аз. Камбаната млъква.

— Преброих дванайсет удара — казва той.

Кимвам. Дванайсет. Какво означава това? Един удар за всеки окръг? Може би. Но защо?

— Как мислиш — дали означава нещо?

— Нямам представа — казва той.

Чакаме по-нататъшни указания, може би съобщение от Клодиъс Темпълсмит. Покана за пиршество. Случва се само едно позабележително нещо. В далечината ослепителна светкавица удря високо като кула дърво, а после се разразява гръмотевична буря.

Предполагам, че ще последва дъжд, източник на вода за онези, които нямат такива умни ментори като Хеймич.

— Върви да спиш, Финик. И без друго е мой ред да застана на пост — казвам аз.

Финик се колебае, но никой не може да остане вечно буден. Той се настанява близо до входа на колибата, стиска в ръка тризъбеца и се унася в неспокоен сън.

Седя със зареден лък и наблюдавам джунглата — на лунната светлина всичко има призрачно зелен цвят. След около час светкавиците спират. Чувам как дъждът приближава и потропва в листата на неколкостотин метра от мен. Чакам да стигне до нас, но това така и не става.

Стреска ме гърмежът на оръдието, но спящите ми спътници не го чуват. Няма смисъл да ги будя за това. Още един мъртъв победител. Насилвам се да не мисля кой е.

Странният дъжд секва внезапно, също като бурята миналата година на арената.

Минути след като спира, виждам как мъглата бавно се промъква откъм посоката на току-що изсипалия се порой. Нормално явление. *Студен дъжд върху нагорещена земя*, мисля си аз. Мъглата продължава да настъпва. Протяга пипала напред, свива ги като пръсти и сякаш придърпва зад себе си още мъгла. Гледам я и усещам как косъмчетата по врата ми настръхват. Нещо не е наред с тази мъгла. Приближаването на предния фронт е прекалено равномерно, за да е естествено. А ако не е естествено...

Усещам в ноздрите си отвратителна сладникава миризма и крещя на другите да се събудят.

Трябват ми няколко секунди, докато ги събудя, и през това време започвам да се покривам с мехури.

Малки, парещи иглички. Навсякъде, където капчиците мокра мъгла докосват кожата ми.

— Бягайте! — изкрещявам на останалите. — Бягайте!

Финик веднага се буди и се надига да посрещне предполагаемия враг. Но щом вижда стената от мъгла, мята все още спящата Магс на гърба си и потегля. Пийта е на крака, но не се е разсънил напълно. Сграбчвам го за ръката и го повличам напред през джунглата след Финик.

— Какво има? Какво има? — пита той объркано.

— Някаква мъгла. Отровен газ. Бързо, Пийта! — подканвам го аз. Виждам, че колкото и упорито да го отричаше през деня, последиците от допира със силовото поле са сериозни. Движи се бавно, много по-бавно от обикновено. От време на време и аз губя равновесие в плетеницата от лиани и храсталаци, но той се препъва на всяка крачка.

Поглеждам назад към стената от мъгла, която се простира в права линия, докъдето стига погледът и в двете посоки. За секунда ме обхваща ужасяващ импулс — да побягна, да изоставя Пийта и да се спасявам. Ще бъде толкова просто — да побягна с всички сили, може би дори да се покатеря на някое дърво над мъглата, която, изглежда, се издига на десетина метра. Спомням си как направих точно това, когато мутантите се появиха в миналите Игри. Хукнах да бягам и се сетих за Пийта едва когато стигнах до Рога на изобилието. Но този път се боря с ужаса си, сподавям го и оставам до Пийта. Този път целта е не да оцелея аз, а да оцелее Пийта. Мисля си как всички са прилепили поглед в екрана, за да видят дали ще побягна, както иска Капитолът, или няма да се огъна.

Здраво преплитам пръсти в неговите и казвам:

— Гледай къде стъпвам. Помъчи се да стъпваш, където стъпвам аз. — Това помага. Изглежда започваме да се движим малко по-бързо, но не и толкова, че да си позволим почивка. Мъглата е по петите ни. От облака изскачат капчици, които изгарят кожата, но не като огън.

Усещането е не толкова за топлина, колкото за силна болка. Когато химическите вещества попадат върху кожата, те полепват по нея и проникват дълбоко навътре. Гащеризоните изобщо не ни предпазват. Все едно, че сме облечени с книжни салфетки.

Финик, който отначало набра преднина, разбира, че имаме проблеми и спира. Но мъглата не е нещо, с което можеш да се бориш — може само да ѝ се изплъзваш. Той ни насърчава с викове да го настигнем — няма голяма полза, но поне ни насочва с гласа си.

Пийта заплита изкуствения си крак в лианите и преди да успее да го задържа, пада напред. Помагам му да стане и забелязвам нещо по-страшно от мехурите, по-тревожно от изгарянията. Лявата страна на лицето му е увиснала, сякаш всеки мускул в нея е мъртъв. Клепачът е паднал и почти скрива окото. Устата му е изкривена под странен ъгъл.

— Пийта... — започвам аз. И в същия момент усещам как спазмите плъзват нагоре по ръката ми.

Какъвто и да е химикалът, с който е пропита мъглата, той причинява нещо повече от изгаряне — поразява нервите. Пронизва ме съвсем нов вид страх и рязко дръпвам Пийта напред, при което той пак се препъва. Изправям го на крака, но сега и двете ми ръце са обхванати от неконтролируеми конвулсии. Мъглата се е приближила към нас, плътната ѝ маса е вече на по-малко от метър от нас. Пийта е зле с краката — мъчи се да пристъпва, но те не го слушат.

Усещам го как залита напред и разбирам, че Финик се е върнал за нас и сега тегли Пийта след себе си. Изглежда още мога да контролирам едното си рамо, поставям го под ръката на Пийта и полагам всички усилия да не изоставам от бързото темпо на Финик. Отдалечаваме се на десетина метра от мъглата и Финик спира.

— Така не става. Налага се да го нося. Можеш ли да вземеш Магс? — пита ме той.

— Да — казвам аз решително, макар че сърцето ми се свива. Вярно е, че Магс едва ли тежи повече от четирийсетина килограма, но и аз не съм много по-едра. Знам, че преди съм носила и по-тежки товари. Само да можех да спра треперенето в ръцете си. Навеждам се и тя се настанява на рамото ми, както я носи Финик. Изправям се бавно — ако допирам колене, мога да я вдигна. Финик вече е метнал Пийта

на гръб и продължаваме напред. Финик води, а аз го следвам по пътеката, която той проправя между лианите.

Мъглата настъпва безмълвно, неотклонно и равномерно, като протяга пипала към нас. Инстинктът ми казва да бягам напред, но забелязвам, че Финик се движи по диагонал надолу по хълма. Така се държим на разстояние от мъглата, и в същото време се приближаваме към водата около Рога на изобилието. Да, вода, мисля си аз, докато киселинните капчици проникват все по-дълбоко в кожата ми. Сега съм благодарна, че не убих Финик, защото как щях да измъкна Пийта оттук жив? Благодарна съм, че имам някого до себе си, макар да е само временно.

Почвам често да падам, но вината не е само на Магс. Тя прави всичко възможно да я нося по-лесно, но истината е, че не мога да се справя с тежестта ѝ. Особено сега, когато десният ми крак май започва да се схваща. При първите две падания успявам да се изправя, но третия път краката ми не се подчиняват. Докато се мъча да стана, губя равновесие и Магс се търкулва на земята пред мен. Размахвам ръце, като търся опора в лианите и дърветата.

Финик пак се връща при мен; Пийта виси на рамото му.

— Безполезно е — казвам. — Можеш ли да носиш и двамата? Продължавайте, аз ще ви настигна. — Това е малко съмнително, но влагам в тези думи колкото мога по-голяма увереност.

На лунната светлина виждам зелените очи на Финик. Виждам ги ясно като посред бял ден. Блестят особено — като котешки. Може би защото са пълни със сълзи.

— Не — казва той. — Не мога да нося и двамата. Ръцете ми отказват. — Вярно е. Ръцете му са обхванати от неконтролируеми конвулсии. Ръцете му са празни. От трите му тризбеца е останал само един — дал го е на Пийта. — Съжалявам, Магс. Не мога.

После се случва нещо толкова бързо, толкова безсмислено, че не мога дори да помръдна, за да я спра. Магс се изправя с усилие, целува Финик по устните и с куцане се промъква право в мъглата. Тялото ѝ веднага е обхванато от буйни гърчове и тя пада на земята в някакъв ужасен танц.

Искам да изпищя, но гърлото ми гори. Правя една безполезна стъпка в нейната посока, когато чувам гърмежа на оръдието и разбирам, че сърцето ѝ е спряло, че е мъртва.

— Финик — извиквам дрезгаво аз, но той вече е загърбил сцената и бяга, за да се отдалечи от мъглата. Като влача единия си крак, тръгвам със залитане след него, защото не знам какво друго да направя.

Губя представа за пространство и време, а мъглата сякаш нахлува в мозъка ми, размътва мислите ми, прави всичко нереално. Някакво дълбоко вкоренено животинско желание да оцелея ме подтиква да се препъвам след Финик и Пийта, да продължа да се движа, макар че вероятно вече съм мъртва. Части от мен са мъртви или явно умират. И Магс е мъртва. Това е нещо, което знам, или може би си мисля, че знам, защото изобщо не мога да го проумея.

Виждам как лунната светлина проблясва в бронзовата коса на Финик, усещам капчиците, които ми причиняват изгаряща болка и продължавам да влача парализирания си крак. Следвам Финик, докато той рухва на земята, все още с Пийта на гърба си. Неспособна да спра, продължавам механично напред и се препъвам в проснатите им тела — още едно тяло върху купчината. *Именно тук, така и сега ще умрем всички*, минава ми през ума. Но тази мисъл е абстрактна и далеч не толкова тревожна, колкото физическото страдание. Чувам как Финик изпъшква и успявам да се дръпна назад. Сега виждам, че стената от мъгла е станала перлено бяла. Възможно е да е зрителна измама или да се дължи на лунната светлина, но мъглата се променя. Да, сгъстява се, сякаш е притисната към стъклен прозорец и е принудена да се кондензира. Присвивам по-силно очи и виждам, че тя вече не протяга призрачни пръсти към нас. Всъщност изобщо не се движи напред. Също като другите ужаси, които съм виждала на арената, тя е достигнала границата на своята територия. Това е едната възможност. Другата е, че гейм-мейкърите са решили още да не ни убиват.

— Спря — мъча се да кажа аз, но от подутите ми устни излиза само ужасен грачещ звук. — Спря — повтарям аз и този път сигурно го казвам по-ясно, защото Пийта и Финик обръщат глави към мъглата. Сега тя започва да се издига нагоре, сякаш бавно я изсмукват с прахосмукачка в небето. Гледаме как изчезва напълно и не оставя и най-малка струйка след себе си.

Пийта се изтърколва от Финик. Финик ляга по гръб. И тримата лежим, като се мъчим да поемем дъх, ръцете и краката ни треперят,

отровата е проникнала дълбоко в нас. Минават няколко минути и Пийта посочва неопределено нагоре:

— Маа-муни.

Поглеждам натам и забелязвам две животни, които сигурно са маймуни. Никога не съм виждала маймуни на живо — в нашата гора няма нищо подобно. Но сигурно съм ги виждала на картина или в Игрите, защото при вида на тези същества на ум ми идва същата дума. Като че ли имат оранжева козина, макар че е трудно да се определи, и на ръст са два пъти по-малки от човек. Приемам маймуните за добър знак. Едва ли щяха да останат тук, ако въздухът беше смъртоносен. Известно време мълчаливо се гледаме — маймуни и хора. После Пийта с усилие застава на четири крака и запълзява надолу по склона. Всички пълзим, защото в момента ходенето ни изглежда също като летенето — непостижим подвиг; пълзим, докато джунглата отстъпва и преминава в тясна ивица пясъчен бряг и топлата вода около Рога на изобилието започва да се плиска в лицата ни. Рязко отскачам назад, сякаш съм докоснала открит пламък.

Да посипеш сол в раната. За пръв път разбирам значението на този израз, защото солената вода ми причинява толкова заслепяваща болка, че едва не припадам. Но усещам и нещо друго, нещо като компрес. Експериментирам, като потапям предпазливо ръката си във водата. Отначало наистина боли, но после болката намалява. А през синия слой вода виждам как от раните върху кожата ми се процежда някаква млечна субстанция. Заедно с нея изчезва и болката. Разкопчавам колана си и смъквам гащеризона, който почти се е превърнал в изпокъсан парцал. Обувките и бельото ми са необяснимо незасегнати. Потапям малко по малко краката и ръцете си и отровата се изцежда от раните ми. Пийта прави същото. Но Финик се отдръпва от водата още при първото докосване и сега лежи по лице на пясъка: или не желае, или не е в състояние да се пречисти.

Накрая, след като минава най-лошото — отварям очи във водата, поемам я през носа и я изхвърлям през устата, и дори няколко пъти си правя гаргара, за да промия гърлото си — вече съм в състояние да помогна на Финик. Почвам да усещам крака си, но по ръцете ми все още пробягват спазми. Не мога да завлека Финик във водата, а освен това болката може да го убие. Затова загребвам вода с треперещи шепи и я изливам върху ръцете му. Тъй като не е под водата, отровата излиза

от раните му точно така, както е влязла — на малки струйки мъгла, и внимавам да не ме засегне. Пийта се съвзема достатъчно, за да ми помогне. Срязва гащеризона на Финик, за да го свали. После намира две мидени черупки, които вършат много по-добра работа от ръцете ни. Първата ни задача е да намокрим ръцете на Финик, тъй като са най-пострадали — от тях излиза много от бялото вещество, но той не усеща нищо. Лежи със затворени очи и от време на време простенва.

Оглеждам се, като все по-ясно осъзнавам, че сме в много опасна позиция. Да, нощ е, но луната свети прекалено ярко и не можем да се скрием. Имаме късмет, че все още никой не ни е нападнал. Ще можем да ги забележим, но ако четирима професионалисти ни атакуват едновременно, ще ни победят. Дори още да не са ни видели, стоновете на Финик скоро ще ни издадат.

— Трябва да го вкараме във водата — прошепвам аз. Но не можем да го потопим по лице, не и докато е в това състояние. Пийта кимва към краката на Финик. Всеки хваща по един крак, завъртаме Финик на сто и осемдесет градуса и започваме да го потапяме в солената вода. Малко по малко. Глезените. Изчакваме няколко минути. Потапяме го до средата на прасците. Изчакваме. Коленете. От краката му излизат бели облаци и той издава стон. Продължаваме предпазливо да извличаме отровата от него. Установявам, че колкото по-дълго седя във водата, толкова по-добре се чувствам. Подобрява се не само състоянието на кожата ми, но и съзнанието и контролът над мускулите. Виждам, че лицето на Пийта започва да се връща към нормалното си състояние, клепачът му се отваря, замръзналата гримаса изчезва от устата му.

Финик бавно започва да се съвзема. Той отваря очи, фокусира ги върху нас и разбира, че му помагаме. Слагам главата му на скута си и го оставяме да кисне десетина минути, напълно потопен във водата от врата надолу. Финик повдига ръце над солената вода и с Пийта си разменяме усмивка.

— Остана само главата ти, Финик. Ще боли най-много, но после ще се почувстваш много по-добре, ако можеш да го изтърпиш — казва Пийта. Помагаме на Финик да седна във водата и го държим здраво за ръце, докато пречиства очите, носа и устата си. Не може да говори, защото гърлото му все още е възпалено и го боли.

— Ще се опитам да изкарам вода от някое дърво — казвам аз и опипвам колана си. Канелката виси на същото място, вързана на клонката от лиана.

— Нека първо да издълбая дупка — казва Пийта. — Ти стой при него. Ти си лечителката.

Шегува се, мисля си аз. Но не го изричам на глас, тъй като Финик си има достатъчно проблеми. Не знам защо, но той пострада най-много от мъглата. Може би защото е най-едър или може би защото хвърли най-много усилия. А да не забравяме и Магс. Все още не разбирам какво се случи. Защо той я изостави, за да носи Пийта? Защо тя не само не възрази, а се втурна право към смъртта си без миг колебание? Дали защото беше толкова стара, че все едно ѝ оставаха броени дни? Дали са мислили, че Финик ще има по-добър шанс да спечели, ако двамата с Пийта сме му съюзници? Измъченото изражение на Финик ми подсказва, че сега не е моментът да питам.

Вместо това се мъча да се взема отново в ръце. Свалям брошката със сойката-присмехулка от съсипания си гащеризон и я забождам върху презрамката на фланелката си. Плавателният пояс сигурно е устойчив на киселина, тъй като изглежда като нов. Мога да плувам и той всъщност не ми е необходим, но Брут спря стрелата ми със своя, затова го закопчавам отново с мисълта, че може да ми послужи за защита. Разпускам косата си, разресвам я с пръсти и тя пада на цели кичури — пострадала е от отровната мъгла. После сплитам остатъка.

Пийта е намерил подходящо дърво на десетина метра от тясната плажна ивица. Не го виждам, но кристално ясно чувам как дълбае дупка в ствола. Чудя се какво ли е станало с шилото. Магс трябва или да го е изпуснала, или да го е взела със себе си в мъглата. Във всеки случай вече го няма.

Влизам малко по-навътре във водата и плувам ту по корем, ту по гръб. Ако морската вода излекува Пийта и мен, тя сякаш напълно преобразява Финик. Той бавно се поразмърдва, колкото да изпробва крайниците си, и постепенно започва да плува. Но това не е като моето плуване — с ритмични удари и равномерно темпо. Все едно, че гледам как някакво непознато морско животно се връща към живота. Той се гмурка и изплува на повърхността, като хвърля пръски от устата си, а тялото му се върти спираловидно и ми се вие свят само като го гледам.

А после остава под водата много дълго и вече съм сигурна, че се е удавил, но изведнъж главата му се появява точно до мен и се стряскам.

— Не прави това — казвам.

— Кое? Да изскачам отгоре или да оставам под водата? — казва той.

— И двете. Нито едно от двете. Което и да е. Кисни си там във водата и се дръж прилично — казвам аз. — Или щом се чувстваш толкова добре, хайде да отидем да помогнем на Пийта.

Да стигнем до мястото, където почва джунглата, ни трябва съвсем малко време, но усещам, че има някаква промяна. Отдайте го на дългите години, прекарани в лов, или на това, че чувам с излекуваното ухо малко по-добре, отколкото някой е възнамерявал. Но усещам, че над нас са надвиснали много топли тела. Не е нужно да бърборят или да пищят. Усещам ги само по дишането.

Докосвам ръката на Финик и той проследява погледа ми нагоре. Не знам как са се приближили толкова тихо. А може би през цялото време са били тук. Бяхме погълнати от задачата да се възстановим. Сигурно са се събрали през това време. Не пет или десет, а десетки маймуни са увиснали по клоните на дърветата в джунглата. Първите две, които забелязахме, когато избягахме от мъглата, бяха безобидни посрещачи. Това сборище изглежда зловещо.

Слагам две стрели в лъка, а Финик приготвя тризъбеца в ръката си.

— Пийта — казвам аз, колкото мога по-спокойно. — Трябва да ми помогнеш за нещо.

— Добре, само минутка. Мисля, че почти успях — казва той, все още зает с дървото. — Да, готово. В теб ли е канелката?

— Да. Но намерихме нещо, което искаме да видиш — продължавам аз със спокоен глас. — Приблужи се тихо към нас, за да не го изплашиш. — По някаква причина не искам да забележи маймуните, нито дори да поглежда в тази посока. Има създания, които тълкуват дори зрителния контакт като агресия.

Пийта се обръща към нас, задъхан от работата си по дървото. Молбата ми звучи толкова странно, че го предупреждава за нещо необичайно.

— Добре — казва спокойно той и тръгва през джунглата към нас. Знам, че полага усилия да се движи тихо, но това никога не било една

от силните му страни, дори когато имаше два здрави крака. Но засега не се случва нищо, той идва към нас, а маймуните остават по местата си. Той ги усеща, когато е само на пет метра от пясъчната ивица. Очите му се стрелват нагоре за миг, но все едно, че задейства бомба. Маймуните се превръщат в пронизително пищяща лавина от оранжева козина и вкупом се устремяват към него.

Не съм виждала други животни, които се движат по-бързо. Те се плъзгат надолу по лианите, сякаш са намазани с масло. Скачат на невероятно разстояние от дърво на дърво. С оголени зъби, с настръхнала козина, с нокти като остриета на автоматични ножове. Може и да не съм запозната с маймуните, но животните в природата не се държат така.

— *Мутове!* — успявам само да кажа аз и двамата с Финик се хвърляме в храстите.

Знам, че всяка стрела трябва да достигне целта си, и те наистина я достигат. В зловещия полумрак на джунглата повалям маймуна след маймуна, като се целя в очите, сърцето и гърлото, и всяко попадение бележи една смърт. Но пак не бих убила достатъчно, ако не бяха Финик и Пийта. Финик ги пронизва като риби и ги мята настрана, а Пийта ги съсича с ножа си. Усещам как в крака ми се впиват нокти и после някой от двамата се справя с нападателя. Във въздуха се носи миризма на стъпкани растения, на кръв и на плесен, която идва от маймуните. Разполагаме се в триъгълник на разстояние няколко метра и с гръб един към друг. Със свито сърце издърпвам последната стрела. После си спомням, че и Пийта има колчан със стрели. А той не стреля, само сече като луд с ножа. И аз изваждам ножа си, но маймуните са по-бързи от мен. Те нападат и отскачат назад с такава скорост, че е почти невъзможно да реагираш.

— Пийта! — изкрещявам. — Стрелите!

Пийта се обръща към мен и точно смъква колчана, когато една маймуна се хвърля от дървото към гърдите му. Нямам стрела, няма с какво да стрелям. Чувам глухия звук, когато тризбецът на Финик улучва поредната цел, и разбирам, че неговото оръжие е заето. Пийта не може да използва ръката, с която държи ножа, защото се мъчи да освободи колчана със стрелите. Хвърлям ножа си срещу настъпващия мут, но съществото се премята презглава, избягва острието и продължава атаката.

Сега съм обезоръжена и беззащитна и се сещам само за едно нещо. Хуквам към Пийта, за да го поваля на земята, да предпазя тялото му със своето, но знам, че няма да стигна навреме.

Но някой друг вече е там. Материализира се сякаш от нищото и застава олюляваща се пред Пийта. Цялата е окървавена, устата ѝ е отворена в пронизителен писък, а зениците са толкова уголемени, че очите ѝ приличат на черни дупки.

Побърканото момиче-морфлинг от Окръг 6 вдига кльощавите си като на скелет ръце, сякаш за да прегърне маймуната, и тя забива зъби в гърдите ѝ.

Пийта пуска колчана и нанася удари с ножа в гърба на маймуната, като я пробожда отново и отново, докато тя разхлабва челюсти. Той изритва мута и се подготвя да посрещне следващите. Сега стрелите са в мен, лъкът ми е зареден, а Финик е зад гърба ми и диша тежко, но в момента няма нападатели.

— Хайде елате! Хайде! — крещи Пийта, задъхан от ярост. Но с маймуните се случва нещо. Те се оттеглят, отстъпват назад към дърветата, изчезват в джунглата, сякаш някакъв нечут глас им нарежда да се изтеглят. Глас на гейм-мейкър, който им казва, че това е достатъчно.

— Вземи я — казвам на Пийта. — Ние ще те прикриваме.

Пийта внимателно вдига момичето-морфлинг и го пренася до пясъчната ивица, докато двамата с Финик държим оръжията си в готовност. Но маймуните вече ги няма — останали са само оранжевите трупове по земята. Пийта полага момичето-морфлинг върху пясъка. Срязвам гащеризона на гърдите ѝ и отдолу виждам четири дълбоки прободни рани. От тях бавно се процежда кръв и не изглеждат толкова смъртоносни. Истинските поражения са вътре. Разглеждам мястото и съм сигурна, че маймуната е разкъсала някой жизненоважен орган — бял дроб, може би дори сърцето.

Момичето лежи на пясъка и се задъхва като риба на сухо. Кожата му е провиснала и има нездрав зеленикав цвят, а ребрата стърчат като на дете, сполетяно от гладна смърт. Със сигурност е имала пари за храна, но вместо това е прибягнала към морфлинга, точно както Хеймич е прибягнал към алкохола. Всичко в нея говори за разруха — тялото ѝ, животът ѝ, празният поглед в очите ѝ. Хващам треперещата ѝ ръка и не съм сигурна дали треперенето се дължи на отровата, която порази нервите ни, на шока от нападението или на абстиненцията поради липсата на наркотика, който я е поддържал. Не можем да направим нищо. Нищо, освен да останем с нея, докато умре.

— Ще наблюдавам дърветата — казва Финик и се отдалечава. И аз изпитвам желание да си тръгна, но тя стиска ръката ми толкова

здро̀во, че ще трябва да откопча пръстите ѝ със сила, а не съм способна на подобна жестокост. Спомням си за Ру и си мисля, че може би бих могла да ѝ изпея нещо. Но нито знам името на момичето-морфлинг, нито дали обича песни. Знам единствено, че умира.

Пийта прикляка от другата ѝ страна и я гали по косата. Когато започва да говори с тих глас, това, което казва, изглежда почти лишено от смисъл, но думите му не са предназначени за мен.

— С моята кутия бои въкъщи мога да нарисувам всеки цвят на света. Розово. Цвета на бебешка кожа. Тъмнозелено като ревен. Зелено като пролетна трева. Синьо, което блести като лед върху вода.

Момичето-морфлинг се вира в очите на Пийта и не изпуска нито дума.

— Веднъж цели три дни смесвах бои, докато намеря подходящия нюанс за блясъка на слънчевата светлина върху бяла козина. Разбираш ли, все си мислех, че ще е жълто, но се оказа много повече. Пластове от най-различни цветове. Един върху друг — казва Пийта.

Момичето почва да диша учестено. Свободната ѝ ръка се потапя в кръвта на гърдите ѝ и прави леки въртеливи движения, сякаш рисува нещо.

— Още не съм успял да нарисувам дъга. Появяват се изведнъж и изчезват толкова бързо. Все нямам достатъчно време да ги уловя. Малко синьо тук, малко червено там. И после избледняват. Разтварят се във въздуха — продължава Пийта.

Момичето-морфлинг е хипнотизирано от думите на Пийта. Сякаш е в транс. Тя вдига трепереща ръка и рисува върху бузата на Пийта нещо, което ми прилича на цвете.

— Благодаря ти — прошепва той. — Много е красиво.

За миг лицето на момичето грейва в усмивка и тя издава леко писукане. После отпуска кървавата си ръка на гърдите, издишва за последен път и оръдието гръмва. Усещам как отпуска ръката ми.

Пийта я занася до водата и я пуска. Връща се и сяда при мен. Известно време момичето-морфлинг се носи към Рога на изобилието, а после се появява ховъркрафтът. От него се спуска метална лапа с четири пръста, хваща я, издига я в нощното небе и тя изчезва.

Финик се връща при нас — събрал е стрелите ми, все още мокри от маймунска кръв. Остава ги до мен на пясъка.

— Помислих си, че може да ти потрябват.

— Благодаря — казвам аз. Нагазвам във водата и отмивам кръвта от оръжията и от раните си. Връщам се в джунглата да събера мъх, за да ги изсуша, и виждам, че всички маймунски трупове са изчезнали.

— Къде отидоха? — питам.

— Не знаем точно. В един момент лианите се раздвижиха и после труповете изчезнаха — казва Финик.

Взираме се към джунглата, вцепенени и изтощени. В тишината забелязвам, че местата, където капчиците мъгла са попаднали върху кожата ми, са хванали коричка. Престанали са да ме болят и започват да ме сърбят. Приемам го като добър знак. Че вече заздравяват. Хвърлям поглед към Пийта и към Финик, и виждам, че и двамата се чешат по лицето. Да, тази нощ е пострадала дори красотата на Финик.

— Не се чешете — казвам им аз, въпреки че съм обзета от неистово желание да се чеша. Но знам, че майка ми би им дала точно такъв съвет. — Ще предизвикате инфекция. Дали е безопасно пак да отидем за вода?

Връщаме се при дървото, където Пийта правеше дупка за канелката. Дватамата с Финик заставаме с насочени оръжия, а Пийта вкарва канелката. Засега няма опасност. Пийта е намерил добра жила и водата започва да блика от канелката. Утоляваме жаждата си и подлагаме сърбящите ни тела под струята. Пълним няколко черупки с вода за пиене и се връщаме на брега.

Още е нощ, до изгрева едва ли остават много часове. Освен ако гейм-мейкърите не пожелаят друго.

— Защо вие двамата не си починете малко? — предлагам аз. — Ще остана на пост.

— Не, Катнис, по-добре аз — казва Финик. Поглеждам го в очите, в лицето, и разбирам, че едва съдържа сълзите си. Магс. Нека го оставя насаме, за да си поплаче за нея.

— Добре, Финик, благодаря.

Дватамата с Пийта лягаме на пясъка и той веднага се унася. Взирам се в тъмното и си мисля колко неща се случиха за един ден. Как вчера сутринта Финик беше в списъка на хората, които искам да убия, а сега съм готова да заспя, докато той е на пост. Финик спаси Пийта, а кой знае защо остави Магс да умре. Знам единствено, че завинаги ще му бъда длъжник. Единственото, което мога да направя в момента, е да заспя и да го оставя да скърби на спокойствие. Заспивам.

Когато отново отварям очи, сигурно е девет часът. До мен Пийта все още спи. Над нас е опъната изплетена от трева рогозка, която предпазва лицата ни от слънцето. Сядам и виждам, че Финик не е бездействал. Изплел е две купи, които са пълни с прясна вода. Третата е пълна с миди.

Финик седи на пясъка и ги чупи с камък, за да ги отвори.

— Пресни са по-хубави — казва той, като откъсва мидата от черупката и я пъха в устата си. Очите му са подпухнали, но се правя, че не забелязвам.

При миризмата на храна стомахът ми започва да къркори и посягам да взема една. Виждам, че ноктите ми са покрити с кръв и се спирам. В съня си съм разчесала кожата си до кръв.

— Нали знаеш, ако се чешеш, ще предизвикаш инфекция — казва Финик.

— Така съм чувала — казвам аз. Влизам в солената вода и отмивам кръвта, като се мъча да реша кое мразя повече — болката или сърбежа. Излизам обратно на пясъка, поглеждам нагоре и се провиквам сърдито: — Хей, Хеймич, ако не си много пиан, прати ни нещо да се намажем.

Парашутът се появява над мен почти в същия миг. Протягам ръка и тубичката пада право в нея.

— Крайно време беше — казвам все така сърдито аз, но без да искам се усмихвам. Хеймич. Какво ли не бих дала да поговоря с него пет минути.

Тръсвам се на пясъка до Финик и отварям капачката. В тубичката има гъст, тъмен мехлем с остра миризма, нещо средно между катран и борови иглички. Бърча нос, изстисквам малко и почвам да си мажа крака. Мехлемът премахва сърбежа и въздъхвам от облекчение. Освен това придава на покритата ми със струпей кожа отвратителен сиво-зелен цвят. Започвам да мажа и другия си крак, като преди това подхвърлям тубичката на Финик, който ме гледа подозрително.

— Сякаш се разлагаш — казва Финик. Но сигурно сърбежът надделява, защото след малко и Финик почва да се маже. Съчетанието от струпеите и мехлема наистина изглежда отблъскващо. При съкрушения му вид не мога да се стърпя и казвам злорадо:

— Горкичкият Финик. Сигурно за пръв път в живота си не изглеждаш красив?

— Сигурно. Непознато чувство за мен. Ти как се справяше с него през всичките тези години? — пита той.

— Избягвай огледала. И ще забравиш — казвам аз.

— Не и ако ти си пред очите ми — казва той.

Намазваме се от глава до пети и после всеки намазва гърба на другия.

— Ще събудя Пийта.

— Не, чакай — казва Финик. — Да го събудим заедно. Да се наведем двамата над него.

Е, в живота ми има толкова малко възможности за шеги, че приемам. Заставаме от двете страни на Пийта, навеждаме се, докато лицата ни са на сантиметри от носа му, и го разтърсваме.

— Пийта, Пийта, събуди се — приканвам го аз с мек, напевен глас.

Клепачите му потрепват, той отваря очи и после скача, сякаш сме го намушкали с нож.

— А-а!

Двамата с Финик се търкаляме в пясъка и се заливаме от смях. При всеки опит да спрем, виждаме как Пийта се мъчи да запази презрителното си изражение, и пак избухваме в смях. Когато се съвземаме, вече си мисля, че може би Финик Одеър е симпатичен. Поне не е толкова суетен или надут, колкото си мислех. Всъщност, изобщо не е неприятен. И точно когато стигам до това заключение, до нас се приземява парашут с един пресен хляб. Спомням си, че миналата година Хеймич подбираще момента за всеки подарък така, че да ми съобщи нещо с него, и мислено отбелязвам: *Бъди приятел с Финик. Ще получиш храна.*

Финик върти хляба в ръце и оглежда кората. С малко прекалено собственическо изражение. Не е нужно. Хлябът има зелен оттенък на водорасли и е ясно, че е изпратен от Окръг 4. Всички знаем, че е негов. Може би осъзнава колко е ценен, както и че може никога вече да не види друг хляб. Може би с кората е свързан някакъв спомен за Магс. Но той казва само:

— Ще върви добре с мидите.

Помагам на Пийта да се намаже с мехлема, а Финик сръчно почиства мидите. Нарездаме се около тях и ядем нежното сладко месо със соления хляб от Окръг 4.

Всички изглеждаме чудовищно — от мехлема коричките на раните започват да се белят, — но се радвам, че сме получили лекарството. То не само облекчава сърбежа, но и ни предпазва от нажеженото до бяло слънце в розовото небе. По положението на слънцето пресмятам, че сигурно минава десет часът и че сме на арената от един ден. Единайсет от нас са мъртви. Тринайсет — живи. Някъде в джунглата се крият останалите десет. Професионалните трибути са трима или четирима. Нямам желание да си припомня кои са другите.

Лично за мен джунглата бързо се превърна от сигурно място в зловещ капан. Знам, че в някакъв момент ще сме принудени да навлезем отново в дълбините ѝ, било за да ловуваме или ние самите да се превърнем в обект на лов, но засега имам намерение да остана на нашия малък плаж. Пийта и Финик не възразяват. Известно време джунглата изглежда замряла — от нея се носи неясен шум, нещо проблясва, но няма видими опасности. После в далечината се разнасят писъци. Един отрязък от джунглата точно срещу нас започва да вибрира. Високо над хълма се издига огромна вълна, която покрива дърветата и се спуска с рев надолу по склона. После се разбива в морето с такава сила, че макар да сме далече от нея, водата ни залива до колене и всичко, което имаме, плува на повърхността. Тримата успяваме да съберем нещата си, преди течението да ги е отнесло, с изключение на напоените с химикали гащеризони, които са толкова разядени, че не ни е грижа дали ще ги загубим.

Гръмва оръдие. Виждаме как ховъркрафтът се появява над мястото, откъдето тръгна вълната, и измъква едно тяло от дърветата. *Дванайсет*, казвам си аз.

Огромната вълна е изчезнала и водата бавно се успокоява. Пак подреждаме нещата си на мокрия пясък и се готвим да седнем, когато ги виждам. Три фигури, на около две ивици суша от нас, които излизат с препъване на брега.

— Ето там! — казвам тихо и соча с кимване. Пийта и Финик проследяват погледа ми. Сякаш вече сме се наговорили, всички изчезваме обратно в сенките на джунглата.

Тримата са в лоша форма — вижда се веднага. Единият почти влачи другия, а третият се върти в кръг като побъркан. Телата им са

керемиденочервени, сякаш някой ги е потопил в боя и ги е оставил да изсъхнат.

— Кой са тези? — казва Пийта. — Или какво са? Мутанти?

Издърпвам една стрела и се подготвям за нападение. Но единственото, което се случва, е, че онзи, когото влачат, рухва на брега. Другият, който го влачеше, почва да тропа ядосано с крак и явно в пристъп на гняв се обръща и поваля на земята човека, който обикаля като побъркан.

Лицето на Финик грейва.

— Джоана! — провиква се той и се затичва към червените същества.

— Финик! — чувам гласа на Джоана.

Споглеждаме се с Пийта.

— Сега какво? — питам.

— Няма как да изоставим Финик — казва той.

— Сигурно си прав. Хайде тогава — казвам сърдито, защото дори да имах списък със съюзници, Джоана Мейсън определено нямаше да е в него. Двамата се насочваме към мястото, където Финик и Джоана в този момент се срещат. Когато се приближаваме, виждам спътниците й, и ме обзема объркване. Човекът, който лежи по гръб, е Бийти, а до него е Уайърс, която отново е успяла да се изправи на крака и продължава да обикаля в кръг.

— С нея са Уайърс и Бийти.

— Нътс и Волтс? — казва Пийта, също толкова озадачен.

Как ли е станало така?

Когато стигаме до тях, Джоана сочи към джунглата и разказва много бързо на Финик.

— Помислихме, че е дъжд, нали разбираш, заради светкавиците, а и всички бяхме много жадни. Но когато заваля, се оказа, че е кръв. Гъста, гореща кръв. Не може да виждаш, не може да говориш, без да ти влезе в устата. Лутахме се насам-натам и се мъчехме да се измъкнем. И точно тогава Блайт попадна на силовото поле.

— Съжалявам, Джоана — казва Финик. Трябва ми един миг да се сетя кой е Блайт. Трябва да е мъжът от Окръг 7, окръга на Джоана, но почти не си спомням да съм го виждала. Като се замисля сега, май не се е появявал дори и на тренировките.

— Е, той не беше кой знае какво, но все пак бяхме от един окръг — отговаря тя. — И ме остави сама с тези двамата. — Тя побутва с обувката си Бийти, който е почти в безсъзнание. — Намушкаха го с нож в гърба при Рога на изобилието. А тя...

Всички поглеждаме към Уайърс, която обикаля в кръг, покрита със засъхнала кръв, и мърмори:

— Тик-так. Тик-так.

— Да, знаем. Тик-так. Нътс е изпаднала в шок — казва Джоана. Гласът ѝ изглежда привлича Уайърс и тя се устремява към Джоана, която грубо я блъсва към брега. — Хайде лягай долу.

— Не я закачай — обаждам се аз.

Джоана присвива кафявите си очи и ме поглежда с омраза.

— Да не я закачам ли? — изсъсква тя. Пристъпва напред, преди да успея да реагирам, и ми удря толкова силен шамар, че виждам звезди. — Кой, мислиш, ги измъкна от проклетата джунгла заради теб? Ти... — Финик мята през рамо гърчещото ѝ се тяло, отнася я във водата и я потапя няколко пъти, докато тя ми крещи безброй ужасно обидни неща. Но аз не стрелям. Защото е с Финик, и защото твърди, че ги е довела заради мен.

— Какво иска да каже? Как така ги е довела заради мен? — обръщам се аз към Пийта.

— Не знам. Нали отначало ги искаше за съюзници — напомня ми той.

— Да, исках ги. Отначало. — Но това не отговаря на нито един въпрос. Поглеждам надолу към неподвижното тяло на Бийти. — Но няма да ги имам за дълго, ако не направим нещо.

Пийта вдига Бийти на ръце, а аз хващам Уайърс за ръката и се връщаме в малкия си лагер на брега. Слагам Уайърс да седне на плиткото, за да се поизмие, но тя продължава да седи със склучени пред гърдите ръце и от време на време промърморва: „Тик-так“. Разкопчавам колана на Бийти и намирам тежък метален цилиндър, завързан към него с лиани. Не знам за какво служи, но щом е сметнал, че си струва да го мъкне, няма да съм аз тази, която ще го изхвърли. Оставям го на пясъка. Дрехите на Бийти са залепнали към тялото му от кръвта, затова Пийта го придържа във водата, а аз го събличам. Отнема ни доста време да свалим гащеризона, а после виждаме, че и бельото му е напоено с кръв. Не ни остава нищо друго освен да го съблечем

гол, за да го почистим, но трябва да кажа, че това вече не ми прави особено впечатление. Тази година върху кухненската ни маса имаше толкова много голи мъже, че след известно време някак свикваш с това.

Постиламе рогозката на Финик и слагаме Бийти да легне по корем, за да прегледаме гърба му. Има голяма рана, дълга около петнайсет сантиметра, която тръгва от ключицата и стига под ребрата. За щастие не е дълбока, но все пак е изгубил много кръв — това става ясно от бледността на кожата му — и тя все още сълзи от раната.

Сядам на колене и се мъча да мисля. С какво разполагам? Морска вода? Чувствам се като майка ми, когато ѝ се налагаше да лекува всичко със сняг. Поглеждам към джунглата. Вътре в нея сигурно има цяла аптека, стига да знаех как да я използвам. Но не познавам тези растения. После се сещам за мъха, който Магс ми даде да си издухам носа. „Връщам се веднага“, казвам на Пийта. За щастие този мъх се среща доста често в джунглата. Събирам мъх от близките дървета и го отнасям обратно на брега. Правя дебел тампон, слагам го върху раната на Бийти и го привързвам с лиани. Даваме му да пийне вода, а после го издърпваме на сянка в края на джунглата.

— Не можем да направим нищо повече — казвам аз.

— Това е достатъчно. Бива те като лечител — отговаря Пийта. — В кръвта ти е.

— Не — поклащам аз глава. — Имам кръвта на баща си. — И добавям на ум: „И тя се раздвижва по време на лов, не по време на епидемия“. — Ще отида да видя Уайърс.

Вземам шепа мъх, за да го използвам като кърпа, и отивам при Уайърс във водата. Тя не се съпротивлява, докато свалям дрехите ѝ и изтърквам кръвта от кожата ѝ. Но очите ѝ са се разширили от страх, и когато ѝ говоря, не реагира, а повтаря все по-настойчиво: „Тик-так“. Като че ли се мъчи да ми каже нещо, но тъй като Бийти не е тук да ми обяснява мислите ѝ, не разбирам нищо.

— Да, тик-так. Тик-так — казвам аз. Изглежда това я успокоява. Изпирам гащеризона ѝ, докато по него вече почти не личат следи от кръв, и ѝ помагам да се пхне обратно в него. Той не е повреден като нашите. Коланът ѝ е здрав, затова пристягам и него. После затискам бельото ѝ, заедно с това на Бийти, под няколко камъка и го оставям да кисне.

Докато изплаквам гащеризона на Бийти, към нас вече са се присъединили грейналата от чистота Джоана и Финик, чиято кожа започва да се бели. Известно време Джоана отпива големи глътки вода и се тъпче с миди, докато аз се опитвам да прилъжа Уайърс да хапне нещо. Финик разказва за мъглата и за маймуните с безстрастен, почти напълно лишен от емоции глас, като избягва най-важния детайл от историята.

Всички предлагат да останат на пост, докато другите си почиват, но накрая оставаме двете с Джоана. Аз — защото наистина съм си отпочинала, тя — просто защото отказва да легне. Двете седим мълчаливо на брега, докато останалите си лягат.

Джоана хвърля поглед през рамо към Финик, за да се увери, че е заспал, после се обръща към мен:

— Как загубихте Магс?

— В мъглата. Финик носеше Пийта. Известно време аз носех Магс. После в един момент вече не можех да я вдигна. Финик каза, че не може да носи и двамата. Тя го целуна и влезе право в отровата — казвам.

— Нали знаеш, тя е била ментор на Финик — казва обвинително Джоана.

— Не, не знаех — отговарям аз.

— Тя беше половината му семейство — добавя тя след няколко минути мълчание, но в думите ѝ вече няма толкова злоба.

Гледаме как водата се плиска върху белъто.

— Е, а ти какво правеше с Нътс и Волтс? — питам аз.

— Вече ти казах — доведох ги заради теб. Хеймич каза, че ако ще сме съюзници, трябва да ти ги доведе — казва Джоана. — Казала си му точно така, нали?

Не, мисля си аз. Но кимвам в знак на съгласие.

— Благодаря. Оценявам го.

— Надявам се. — Тя ми отправя изпълнен с ненавист поглед, сякаш съм възможно най-голямата пречка в живота ѝ. Питам се дали такова е усещането да имаш по-голяма сестра, която наистина те мрази.

— Тик-так — чувам зад гърба си. Обръщам се и виждам, че Уайърс се е промъкнала при нас. Погледът ѝ е прикован върху джунглата.

— О, божичко, тя се върна. Добре, аз отивам да спя. Вие с Нътс може да останете заедно на пост — казва Джоана. Отдалечава се и се хвърля на земята до Финик.

— Тик-так — прошепва Уайърс. Карам я да легне и галя ръката ѝ, за да я успокоя. Тя се унася, като се мята неспокойно, и от време на време изпуска тихо като въздишка: — Тик-так.

— Тик-так — съгласявам се тихо. — Време е за сън. Тик-так. Заспивай.

Слънцето се издига в небето и застава точно над нас. *Трябва да е обяд*, мисля си разсеяно. Не че има значение. От другата страна на водата, далече вдясно, виждам ярка светлина — светкавицата удря едно дърво и гръмотевичната буря се разразява отново. Точно в същия участък като снощи. Някой трябва да е навлязъл в обсега ѝ и да е предизвикал бурята. Известно време седя и наблюдавам светкавиците, като в същото време успокоявам Уайърс, която временно е притихнала от приспивното плискане на водата. Спомням си как снощи светкавиците започнаха точно след като би камбаната. Дванайсет удара.

— Тик-так — казва Уайърс, като за миг идва в съзнание и после пак се унася.

Дванайсет удара снощи. Точно в полунощ. После светкавици. Сега слънцето е над нас. Точно на обяд. И пак светкавици.

Бавно се изправям и оглеждам арената. Там са светкавиците. В следващия отрязък вали кървавият дъжд, който е застигнал Джоана, Уайърс и Бийти. Ние сигурно сме били в съседния трети участък, когато попаднахме в мъглата. А веднага щом я изсмукаха, в четвъртия отрязък започнаха да се събират маймуните. Тик-так. Рязко обръщам глава на другата страна. Преди два часа, около десет, вълната се стовари от втория участък, вляво от мястото, където сега проблясват светкавиците. На обяд. В полунощ. На обяд. В полунощ.

— Тик-так — прошепва Уайърс в съня си. Когато светкавиците спират и точно вдясно от тях започва да вали кървав дъжд, думите ѝ внезапно придобиват смисъл.

— О-о... — казвам си аз. — Тик-так. — Обхождам с поглед пълния кръг на арената и виждам, че тя е права. — Тик-так. Това е часовник.

Часовник. Почти мога да видя стрелките, които тиктакат по разделения на дванайсет сектора циферблат на арената. Всеки час носи нов ужас, ново оръжие, измислено от някой гейм-мейкър, и прекратява предишния. Светкавици, кървав дъжд, мъгла, маймуни — това са първите четири часа на часовника. А в десет — вълната. Не знам какво става в другите седем, но знам, че Уайърс е права.

В момента вали кървавият дъжд и сме на брега под отрязъка с маймуните, малко прекалено близо до мъглата, за да съм доволна. Дали различните атаки се ограничават до пределите на джунглата? Не непременно. С вълната не беше така. Ако мъглата пак тръгне от джунглата или маймуните се върнат...

— Ставайте — нареждам аз, като разтърсвам Пийта, Финик и Джоана, за да се събудят. — Ставайте — трябва да се размърдаме. — Все пак има достатъчно време да им обясня теорията за часовника. За тиктакането на Уайърс и как движението на невидимите стрелки задейства смъртоносна сила във всеки отрязък.

Струва ми се, че успявам да убедя всички, които са в съзнание, с изключение на Джоана — тя има естествена склонност да не харесва нищо, което предлагам. Но дори тя се съгласява, че е по-добре да вземем мерки, отколкото после да съжаляваме.

Докато останалите събират малкото ни вещи и обличат Бийти отново в гащеризона му, аз побутвам Уайърс. Тя се събужда с едно паникьосано „тик-так“.

— Да, тик-так, арената е часовник. Това е часовник, Уайърс, ти беше права — казвам ѝ аз. — Беше права.

На лицето ѝ се изписва облекчение — сигурно защото някой най-после е разбрал онова, което тя вероятно е знаела още от първия звън на камбаните.

— Полунощ.

— Започва в полунощ — потвърждавам аз.

Някакъв спомен се мъчи да изплува в ума ми. Виждам часовник. Ръчен часовник, отпуснат в дланта на Плутарх Хевънсбий. *Започва в*

полунощ, каза Плутарх. А после моята сойка-присмехулка просветна за малко и изчезна. Сещам се за това и си мисля, че той ми е подсказвал нещо за арената. Но защо би го сторил? В онзи момент не знаех, че пак ще бъда трибут. Може би е смятал, че това ще ми помогне в ролята ми на ментор. Или може би планът е бил такъв през цялото време.

Уайърс кимва към кървавия дъжд.

— Един и трийсет — казва тя.

— Точно така. Един и трийсет. А в два ето там започва ужасна отровна мъгла — казвам, като соча към близката джунгла. — Затова сега трябва да се преместим някъде на безопасно място. — Тя се усмихва и послушно се изправя. — Жадна ли си? — Подавам ѝ плетената купа и тя изпива почти литър. Финик ѝ дава последното парче хляб и тя започва да го дъвче. След като е преодоляла неспособността да общува, тя отново се съживява.

Проверявам оръжията си. Завързвам канелката и тубичката с лекарството в парашута и го закрепвам на колана си с лиана.

Бийти още е доста замаян, но когато Пийта се опитва да го повдигне, той се съпротивлява.

— Жица — казва той.

— Ето я там — казва му Пийта. — Уайърс е добре. И тя ще дойде.

Но Бийти продължава да се бори.

— Жица — настоява той.

— О, знам какво иска — казва нетърпеливо Джоана. Отива до брега и вдига цилиндъра, който свалихме от колана на Бийти, докато го къпехме. Покрит е с дебел слой съсирена кръв. — Това безполезно нещо. Някаква жица или нещо от този род. Заради това нещо го раниха. Докато тичаше към Рога на изобилието да го вземе. Не знам що за оръжие е. Предполагам, ако издърпаш част от жицата, може да я използваш като гарота или нещо такова. Само че представяте ли си Бийти да удуши някого с гарота?

— Спечелил е Игрите, в които е участвал, с жица. Като е измислил електрически капан — казва Пийта. — За него това е най-доброто оръжие.

Има нещо странно във факта, че Джоана не се е сетила за това. Нещо, което не ми звучи правдоподобно. Има нещо подозрително.

— Ти трябваше да се сетиш — казвам аз. — След като ти му измисли прякора Волтс и така нататък.

Джоана опасно присвива очи към мен.

— Да, беше наистина глупаво от моя страна, нали? — казва тя. — Сигурно съм се разсеяла от усилията да спася приятелчетата ти. Докато ти... я да си спомня какво правеше ти? Причини смъртта на Магс?

Пръстите ми се стягат върху дръжката на ножа.

— Хайде, давай. Опитай. Не ми пука дали си бременна, ще ти прегриза гърлото — казва Джоана.

Знам, че не мога да я убия точно сега. Но е само въпрос на време преди двете с Джоана да се сблъскаме смъртоносно. Преди едната от нас да убие другата.

— Може би е по-добре всички да внимаваме къде стъпваме — казва Финик, като ме стрелва с поглед. Той взема макарата и я слага на гърдите на Бийти. — Ето я твоята жица, Волтс. Внимавай къде ще я включиш.

Пийта вдига Бийти, който вече не се съпротивлява:

— Накъде?

— Искане ми се да отидем до Рога на изобилието и да наблюдаваме оттам. За да сме сигурни, че сме прави за часовника — казва Финик. Този план изглежда толкова добър, колкото и всеки друг. А и нямам нищо против да прегледам отново оръжията. Сега сме шестима. Дори ако изключим Бийти и Уайърс, разполагаме с четирима добри бойци. Толкова е различно от положението, в което бях миналата година на този етап, когато правех всичко сама. Да, страхотно е да имаш съюзници, стига да се пребориш с мисълта, че ще трябва да ги убиеш.

Бийти и Уайърс вероятно сами ще намерят начин да умрат. Ако се наложи да бягаме от нещо, колко далече ще стигнат? Честно казано, лесно бих могла да убия Джоана, ако се наложи да защитя Пийта. Или може би просто за да ѝ затворя устата. Това, което наистина ми е нужно, е някой да убие Финик вместо мен, тъй като едва ли ще мога да го извърша лично. Не и след всичко, което направи за Пийта. Дали не мога да го подтикна да се сблъска с професионалните трибути? Знам, че е жестоко от моя страна. Но какъв друг избор имам? Сега, когато знаем за часовника, той вероятно няма да умре в джунглата, така че някой ще трябва да го убие в битка.

Тъй като тази мисъл е толкова отблъскваща, умът ми трескаво се мъчи да смени темата. Но единственото, което може да ме разсее от положението ми в момента, е да си фантазирам как убивам президента Сноу. Не особено красиви блянове за едно седемнайсетгодишно момиче, но затова пък много приятни.

Вървим по най-близката пясъчна ивица и се приближаваме предпазливо към Рога на изобилието, в случай че професионалистите се крият там. Едва ли е така, защото сме на брега от часове и няма признаци на живот. Тук няма никой, както и очаквах. Останали са само големият златен рог и разхвърляната купчина оръжия.

Когато Пийта полага Бийти в малкото сянка, която Рогът на изобилието предоставя, той вика Уайърс. Тя прикляка до него и той слага навитата жица в ръцете ѝ.

— Ще я почистиш ли? — моли я той.

Уайърс кимва и изтичва до ръба на водата, където потапя макарата във водата. Започва тихо да напява някаква странна песничка за мишка, която тича по часовник. Детска песничка, но изглежда ѝ достави удоволствие.

— О, само не тази песен — казва Джоана, като прави гримаса. — Това продължи с часове, преди да започне да тиктака.

Внезапно Уайърс застава много изправена и посочва към джунглата.

— Два — казва тя.

Проследявам пръста ѝ до мястото, където мъглата току-що е започнала да се разстила по брега.

— Да, погледнете, Уайърс е права. Два часът е и мъглата започна.

— Като по часовник — казва Пийта. — Беше много умно от твоя страна да се сетиш за това, Уайърс.

Уайърс се усмихва и отново започва да пее и да мие макарата.

— О, тя не е само умна — казва Бийти. — Тя има интуиция. — Всички се обръщаме да погледнем Бийти, който, изглежда, се връща към живота. — Тя умее да усеща тези неща преди всички останали. Като канарче в някоя от вашите въглищни мини.

— Какво е това? — пита ме Финик.

— Това е птица, която спускаме в мините, за да ни предупреди дали въздухът е отровен — казвам.

— Какво прави, умира ли? — пита Джоана.

— Първо спира да пее. Това е моментът, в който трябва да излезеш. Но ако въздухът е много отровен, канарчето умира, да. Заедно с теб. — Не искам да говоря за умиращи пойни птици. Те извикват спомени за смъртта на баща ми, за смъртта на Ру, за смъртта на Мейзилий Донър и как майка ми е наследила пойната ѝ птичка. О, страхотно, а сега се сещам и за Гейл, дълбоко долу в онази ужасна мина, докато над главата му е надвиснала заплахата на президента Сноу. Толкова лесно е да го направят така, че да изглежда като злополука там долу. Едно замлъкнало канарче, една искра и нищо повече.

Пак си представям как убивам президента.

Въпреки раздразнението си от Уайърс, Джоана е толкова щастлива, колкото не съм я виждала досега на арената. Докато допълвам запаса си от стрели, тя рови из купчината и накрая се сдобива с две смъртоносно изглеждащи брадви. Този избор ми се струва странен, докато не я виждам как мята едната с такава сила, че тя се забива в омекналото от слънцето злато на Рога на изобилието. Разбира се. Джоана Мейсън. Окръг 7. Дървен материал. Обзалагам се, че мята брадви, откакто е проходила. Също като Финик с неговия тризбец. Или Бийти с неговата жица. Ру с познанията си за растенията. Осъзнавам, че това е просто поредното неблагоприятно обстоятелство, с което трибутите от Окръг 12 се сблъскват през годините. Слизаме в мините едва когато станем на осемнайсет. А повечето трибути отрано научават нещо за поминъка на своя окръг. Някои неща, които се вършат в една мина, могат да ти бъдат полезни в Игрите. Да си служиш с кирка. Да взривяваш разни неща. Получаваш предимство. Както ловните ми умения ми дадоха предимство. Но ние научаваме тези неща твърде късно.

Докато се занимавам с оръжията, Пийта е приклепнал на земята и рисува нещо с връхчето на ножа си върху голямо, гладко листо, което е донесъл от джунглата. Поглеждам над рамото му и виждам, че прави карта на арената. В центъра е Рогът на изобилието, върху пясъчния кръг с дванайсетте ивици, които излизат от него. Прилича на баница, разрязана на дванайсет еднакви парчета. Има още един кръг, който представлява водната линия, и друг, малко по-голям, който показва края на джунглата.

— Погледни как е разположен Рогът на изобилието.

Оглеждам Рога и разбирам какво има предвид.

— Опашката сочи дванайсет часа.

— Правилно, значи това е горната част на нашия часовник — казва Пийта и бързо надрасква числата от едно до дванайсет около циферблата на часовника. — От дванайсет до един е зоната на светкавиците. — Той пише *светкавица* с дребни букви в съответния отрязък, после се движи по посока на часовниковата стрелка, като добавя *кръв*, *мъгла* и *маймуни* в следващите отрязъци.

— А от десет до единайсет е вълната — казвам аз и той я добавя. В този момент към нас се присъединяват Финик и Джоана, въоръжени до зъби с тризъбци, брадви и ножове.

— Забелязахте ли нещо необичайно в другите сектори? — питам Джоана и Бийти. Но те са видели само много кръв. — Предполагам, че там може да има всичко.

— Ще отбележа секторите, за които знаем, че оръжието на гейм-мейкърите ни следва покрай джунглата, за да стоим далече от тях — казва Пийта, като начертава диагонални линии върху точките с мъглата и вълната. После се изправя. — Е, сега поне знаем много повече, отколкото знаехме тази сутрин.

Всички кимаме в знак на съгласие и точно тогава я забелязвам. Тишината. Нашето канарче е спряло да пее.

Не чакам. Слагам стрела в лъка, като в същото време се обръщам и виждам как мокрият до кости Глос пуска Уайърс да се смъкне на земята, с гърло, прерязано открай докрай, така че прилича на яркочервена усмивка. Върхът на стрелата ми изчезва в дясното му слепоочие — трябва ми само секунда, за да заредя нова, но в това време Джоана вече е забила острието на брадвата си дълбоко в гърдите на Кашмир. Финик отблъсква копието, което Брут хвърля към Пийта, а ножът на Енобария го улучва в бедрото. Ако не беше Рогът на изобилието, зад който да се скрият, и двамата трибути от Окръг 2 щяха да са мъртви. Хвърлям се след тях. *Бум! Бум! Бум!* Оръдието потвърждава, че няма начин да помогна на Уайърс, няма нужда да довършвам Глос или Кашмир. Заобикаляме Рога на изобилието и се впускаме след Брут и Енобария, които тичат по пясъчната ивица към джунглата.

Изведнъж земята се разтърсва под краката ми и ме отхвърля на пясъка. Кръгът от земя, върху който се намира Рогът на изобилието, започва да се върти бързо, много бързо, и виждам как джунглата преминава покрай мен в размазано петно. Усещам как центробежната сила ме тласка към водата и забивам ръце и крака в пясъка, като се мъча да намеря някаква опора върху нестабилния терен. Заради летящия пясък и замайването се налага да стисна здраво очи. Не мога да направя абсолютно нищо, освен да се държа, докато пак така внезапно спираме.

Кашлям, повдига ми се, бавно сядам и виждам, че спътниците ми са в същото състояние. Финик, Джоана и Пийта са успели да се задържат. Центробежната сила е запратила трите мъртви тела в морската вода.

Цялото нещо от момента, в който осъзнах, че не чувам песента на Уайърс до сега, едва ли е отнело повече от една-две минути. Дишаме тежко и се мъчим да изплюем пясъка от устата си.

— Къде е Волтс? — пита Джоана. Изправяме се. Обикалям с несигурни крачки Рога на изобилието и се убеждавам, че е изчезнал. Финик го забелязва на двайсетина метра навътре във водата, където едва се държи на повърхността, и тръгва да го извади.

Точно тогава си спомням жицата и колко важна беше тя за него. Оглеждам се трескаво наоколо. Къде е? Къде е? И после я виждам: Уайърс все още я стиска здраво в ръце. Стомахът ми се присвива при мисълта какво трябва да направя в следващия момент.

— Прикривайте ме — викам на останалите.

Хвърлям оръжията си и тичам по пясъчната ивица, докато съм най-близо до тялото на Уайърс. Без да забавям скоростта, се гмурвам във водата и плувам към нея. С крайчеца на окото си виждам как ховъркрафтът се появява над нас и металната лапа започва да се спуска, за да я отнесе. Но не спирам. Плувам с всички сили и накрая се блъсвам в тялото ѝ. Поемам си дъх, като се мъча да не гълтам кървавата вода, която тече от зейналата на врата ѝ рана. Тя се носи по повърхността, където я държат плавателният пояс и смъртта, вперила немиждащ поглед в безмилостното слънце. Изправям се във водата и се налага да изтръгна макарата от пръстите ѝ със сила, защото в предсмъртната си хватка я е стиснала невероятно здраво. После няма какво друго да направя, освен да затворя клепачите ѝ, да се сбогувам

шепнешком с нея и да отплувам. Когато хвърлям кълбото жица на пясъка и излизам от водата, тялото ѝ вече го няма. Но още усещам вкуса на кръвта ѝ, смесена с морската сол.

Връщам се при Рога на изобилието. Финик е успял да измъкне Бийти от водата жив, макар и малко да се е понагълтал с вода. Имал е благоразумието да не си загуби очилата, така че сега поне може да вижда. Слагам макарата на скута му. Тя искри от чистота, по нея не е останала никаква кръв. Той размотава парче жица и го прокарва през пръстите си. Сега я виждам за пръв път и тя не прилича на никоя позната ми жица. Бледозлатиста, фина и тънка като косъм. Чудя се колко ли е дълга. Сигурно цели километри, за да запълни такава голяма макара. Но не питам, защото знам, че той си мисли за Уайърс.

Поглеждам към мрачните лица на останалите. Сега всички — Финик, Джоана и Бийти — са изгубили партньорите си от своите окръзи. Приближавам се до Пийта, обвивам ръце около него и известно време всички мълчим.

— Да се махаме от този проклет остров — казва Джоана накрая. Сега остава само въпросът за оръжията, които в голяма степен сме успели да задържим. За щастие лианите тук са здрави и канелката и тубичката с мехлема, увити в парашута, все още са вързани на колана ми. Финик смъква фланелката си и превързва с нея раната, която ножът на Енобария е нанесъл в бедрото му: не е дълбока. Бийти смята, че вече може да ходи, ако вървим бавно, затова му помагам да стане. Решаваме да се насочим към точката, където е дванайсет часът. Така ще спечелим цели часове спокойствие и ще сме по-далече от отровната мъгла. А после Пийта, Джоана и Финик поглеждат в три различни посоки.

— В дванайсет часа, нали? — казва Пийта. Опашката сочи към дванайсет.

— Преди да ни завъртят — казва Финик, — се ориентирах слънцето.

— Ако се ориентираш по слънцето, сега е към четири часът, Финик — казвам аз.

— Според мен Катнис иска да каже, че да знаеш колко е часът, не означава, че знаеш къде е четири часът според часовника на гейм-мейкърите. Може да имаш най-обща представа за посоката. Но е

възможно да са изместили и външния кръг на джунглата — казва Бийти.

Не, Катнис искаше да каже нещо много по-просто. Бийти е съчинил теория, простираща се далеч отвъд моята забележка за слънцето. Но само кимвам, сякаш наистина имам предвид точно това.

— Да, така че всяка от тези пътеки може да води до дванайсет часа — казвам аз.

Обикаляме в кръг около Рога на изобилието и се взираме в джунглата. Тя изглежда озадачаващо еднакво. Спомням си високото дърво, което беше поразено от първата мълния в дванайсет часа, но изглежда във всеки отрязък има подобно дърво. Джоана предлага да тръгнем по следите на Енобария и Брут, но те са били заличени от вятъра или отмити от водата. Няма начин да определим местоположението на нищо.

— Не трябваше да споменавам часовника — казвам горчиво. — Сега те ни отнеха и това предимство.

— Само временно — казва Бийти. — В десет ще видим отново вълната и пак ще добием представа за времето.

— Да, не могат да преобразят цялата арена — казва Пийта.

— Няма значение — казва Джоана нетърпеливо. — Трябваше да ни кажеш, нали иначе нямаше да преместим лагера си, безмозъчно същество такова. — Колкото и да е иронично, този логичен, макар и унизителен отговор, ме успокоява. Да, трябваше да им кажа, за да ги накарам да се раздвижат. — Хайде, пие ми се вода. Кой има най-силна интуиция?

Избираме наслуки една пътека и тръгваме по нея, без да имаме представа къде ще ни отведе. Стигаме в началото на джунглата и се взираме навътре, за да отгатнем какво ни чака там.

— Е, трябва да е часът за маймуните. Но не ги виждам никъде — казва Пийта. — Ще се опитам да сложа канелката и да изкарам вода от някое дърво.

— Не, мой ред е — казва Финик.

— Поне ще ти пазя гърба — казва Пийта.

— Това може да го направи Катнис — казва Джоана. — Ти трябва да ни нарисуваш нова карта. Старата изчезна във водата. — Тя откъсва голямо листо от едно дърво и му го подава.

За миг изпитвам подозрение, че се опитват да ни разделят и убият. Но това не звучи логично. Аз ще имам предимство пред Финик, докато се занимава с дървото, а Пийта е много по-едър от Джоана. Затова тръгвам след Финик, влизаме на петнайсетина метра навътре в джунглата, той намира подходящо дърво и почва да дълбае дупка с ножа си.

Стоя с готов за стрелба лък и не мога да се освободя от тревожното чувство, че нещо става и че сигурно е свързано с Пийта. Мислено се връщам назад — започвам от момента, в който прозвуча гонгът, като търся източника на тревогата си. Финик издърпва Пийта от металната плоча. Финик съживява Пийта, след като сърцето му спря при сблъсъка със силовото поле. Магс се втурва в мъглата, така че Финик да може да носи Пийта. Момичето-морфлинг се хвърля пред него, за да парира атаката на маймуната. Битката с професионалистите се разви много бързо, но Финик все пак отклони копието на Брут, преди то да уцели Пийта, макар че това означаваше Енобария да му нанесе удар с нож в крака? А ето, че дори Джоана го кара да чертае карта върху някакво листо, вместо да рискува да го пусне в джунглата...

Няма съмнение по въпроса. По напълно неразбираеми за мен причини всички се мъчат да го запазят жив, дори това да означава да пожертват себе си.

Потресена съм. Първо, това е моя работа. Второ, няма логика. Само един от нас може да се измъкне. Тогава защо са решили да закрилят Пийта? Какво може да им е казал Хеймич, каква сделка е сключил с тях, за да ги накара да поставят живота на Пийта над своя?

Знам защо аз искам да спася Пийта. Той е мой приятел и за мен това е единственият начин да се опълча срещу Капитола, да проваля тези ужасни Игри. Но ако между нас нямаше истинска връзка, какво би ме подтикнало да искам да го спася, да избира него пред себе си? Той определено е смел, но всички сме били достатъчно смели, за да оцелеем в Игрите. Той наистина притежава и доброта, която е трудно да пренебрегнеш, но все пак... и после се сещам за нещо, което Пийта умее да прави много по-добре от нас, останалите. Той умее да си служи с думите. Той засенчи останалите участници и на двете интервюта. И може би именно заради тази вътрешна доброта е в

състояние да разчувства тълпата — и дори цялата страна — и да я спечели за своята кауза само с едно просто изречение.

Спомням си как си мислех, че именно това е дарбата, която водачът на нашата революция би трябвало да притежава. Дали Хеймич е убедил останалите в това? Че в битката с Капитола езикът на Пийта ще се окаже далече по-могъщ, отколкото всякаква физическа сила, която останалите от нас могат да покажат? Не знам. Вижда ми се фантастично, поне що се отнася до някои трибути. Например Джоана Мейсън. Но какво друго обяснение може да има за решителните им усилия да го спасят?

— Катнис, в теб ли е канелката? — пита Финик и ме връща към действителността. Срязвам лианата, с която съм вързала канелката за колана си и му я подавам.

Точно в този миг чувам писъка. Толкова изпълнен с болка и страх, че вледенява кръвта ми. И толкова познат. Изпускам канелката, забравям къде се намирам и какво има пред мен — единствената ми мисъл е, че трябва да стигна до нея, да я защитя. Хуквам като обезумяла в посоката на гласа, без да обръщам внимание на опасността, като се провирам през лиани и клони, през всичко, което ми пречи да стигна до нея.

Да стигна до малката си сестра.

Къде е тя? Какво ѝ правят?

— Прим! — крещя аз. — Прим! — Отговаря ми само нов измъчен писък. *Как е попаднала тук? Защо е в Игрите?* — Прим!

В лицето и ръцете ми се връзват лиани, спъвам се в корени. Но вече съм по-близо до нея. По-близо. Още по-близо. По лицето ми се стича пот и зарастващите рани от мъглата започват да ме щипят. Задъхвам се — в топлия, влажен въздух сякаш няма кислород. Прим издава звук — такъв измъчен, безнадежден звук, че дори не мога да си представя какво са ѝ направили, за да го предизвикат.

— Прим! — Провирам се през стена от зелени растения, излизам на малка поляна и звукът се повтаря точно над мен. Над мен? Рязко отмятам глава назад. Горе в дърветата ли са я качили? Отчаяно обхождам с поглед клоните, но не виждам нищо. — Прим? — изричам умолително. Чувам я, но не мога да я видя. Следващият ѝ вопъл отеква ясен като камбана и няма как да сбъркам източника му. Издава го малка качулата черна птица, кацнала на един клон на три-четири метра над главата ми. И тогава разбирам.

Това е сойка-бъбрица.

За пръв път виждам такава птица — мислех, че вече не съществуват. Облягам се на ствола на дървото, притискам гърдите си, където усещам остри бодежи, и известно време я разглеждам. Мутантът, предшественикът, бащата. Мислено си представям присмехулик, сравнявам го със сойката-бъбрица и, да, мога да видя как са се съшили, за да създадат моята сойка-присмехулка. В птицата няма нищо, което да намеква, че е мут. Нищо освен звуците, които се леят от устата ѝ и ужасно точно имитират гласа на Прим. Карам я да замлъкне, като изстрелвам стрела в гърлото ѝ. Птицата пада на земята. Измъквам стрелата и извивам врата на птицата за по-сигурно. После пращам отвратителното създание в джунглата. Няма толкова силен глад, който да ме изкуши да я изям.

Не беше истинско, казвам си аз. Точно както вълците-мутанти миналата година не бяха наистина мъртвите трибути. Това е само

някакъв садистичен трик на гейм-мейкърите.

Финик пристига с трясък на поляната и вижда как почиствам стрелата си с шепи мях.

— Катнис?

— Всичко е наред. Добре съм — казвам му аз, макар че изобщо не се чувствам добре. — Стори ми се, че чух сестра си, но... — Прекъсва ме пронизителен писък. Друг глас, не този на Прим, може би на млада жена. Не го разпознавам. Но ефектът върху Финик е мигновен. Той изведнъж пребледнява и виждам как зениците му се разширяват от страх. — Финик, чакай! — казвам аз и посягам да го успокоя, но той е изхвърчал като светкавица. Хукнал е в търсене на жертвата, също толкова безразсъдно, колкото аз тичах след Прим. — Финик! — викам аз, но знам, че няма да се върне и да ме чака да му дам разумно обяснение. Затова единственото, което мога да направя, е да го последвам.

Движи се много бързо, но не ми е трудно да го следвам, защото оставя след себе си ясна, отъпкана пътека. Но птицата е поне на триста метра от нас, някъде нагоре по хълма и когато го настигам, вече съм останала без дъх. Той обикаля под огромно дърво. Стволът е дебел метър и половина, а клоните започват чак на шест метра височина. Писъците на жената идват някъде от листата, но сойката-бъбрица е скрита. Сега и Финик крещи — повтаря едно и също име. „Ани! Ани!“ Изпаднал е в паника и изобщо не ме чува. Правя това, което и без друго се канех да направя. Покатервам се на съседното дърво, откривам сойката-бъбрица и я свалям с една стрела. Тя пада право надолу и се приземява точно в краката на Финик. Той я вдига, бавно прави връзката, но когато се плъзвам надолу по ствола, изглежда поточаян от всякога.

— Всичко е наред, Финик. Това е само сойка-бъбрица. Игрят ни номер. Не е истина. Това не е твоята... Ани.

— Не, не е Ани. Но гласът беше нейният. Сойките-бъбрици имитират онова, което чуват. Откъде са чули тези писъци, Катнис? — казва той.

Когато разбирам какво ме пита, и аз пребледнявам.

— О, Финик, нали не мислиш, че те...

— Да, мисля. Точно това мисля — отговаря той.

Представям си Прим в бяла стая, завързана за някаква маса, и фигури с маски и мантии, които изтръгват тези звуци от нея. Някъде я измъчват, или са я измъчвали, за да предизвикат тези звуци. Коленете ми омекват и рухвам на земята. Финик се мъчи да ми каже нещо, но не го чувам. Това, което най-после чувам, е как някъде горе от лявата ми страна запищява друга птица. И този път гласът е на Гейл.

Финик ме хваща за ръката, преди да хукна натам.

— Не, това не е той. — Започва да ме дърпа надолу, към брега. — Да се махаме оттук! — Но гласът на Гейл е изпълнен с толкова болка, че искам да се изтръгна от Финик. — Това не е той, Катнис! Това е мут! — крещи Финик. — Хайде! — Той ме дърпа, като ту ме тегли, ту ме носи, докато успея да схвана какво казва. Прав е, това пак е сойка-бъбрица. Няма да помогна на Гейл, ако тръгна да я гоня. Но това не променя факта, че гласът е на Гейл, и някъде, в някакъв момент, някой го е накарал да издаде този звук.

Спирам да се боря с Финик и както онази нощ в мъглата побягвам от онова, с което не мога да се боря. От онова, което може само да ми навреди. Само че този път се разпада сърцето, а не тялото ми. Това трябва да е поредното оръжие на часовника. Четири часът, предполагам. Когато стрелките с тиктакане достигнат четири часа, маймуните се прибират и идва ред на сойките-бъбрици. Финик е прав — единственото, което трябва да направим, е да се махнем оттук. Само че този път Хеймич не може да ни прати с парашут лекарство, за да излекуваме раните, които са ни нанесли птиците.

Зървам Пийта и Джоана, застанали при дърветата, и изпитвам смесица от облекчение и гняв. Защо Пийта не дойде да ми помогне? Защо никой не ни последва? Дори в този момент остава на мястото си, вдига ръце, сочи към нас, устните му се движат, но думите му не стигат до нас. Защо?

Стената е толкова прозрачна, че двамата с Финик се блъскаме в нея и падаме на тревата. Имам късмет. Рамото ми е поело най-силната част от удара, докато Финик се е ударил право в лицето и сега от носа му тече кръв. Ето защо Пийта, Джоана и дори Бийти, когото виждам тъжно да клати глава зад тях, не ни се притекоха на помощ. Пред нас има невидима стена. Не е силово поле. Докосвам твърдата, гладка повърхност. Но ножът на Пийта и брадвата на Джоана не оставят дори драскотина върху нея. Изминавам няколко метра покрай нея и

разбирам, че стената обхваща целия отрязък от четири до пет часа. И докато този час не свърши, ние сме хванати като мишки в капан.

Пийта притиска ръка към повърхността и аз поставям моята срещу него, сякаш мога да почувствам докосването му през стената. Виждам, че устните му се движат, но не го чувам — чувам единствено звуците от нашата страна. Опитвам се да отгатна какво казва, но не мога да се съсредоточа и затова само се вирам в лицето му и с всички сили се мъча да запазя разсъдъка си.

После започват да пристигат птиците. Една по една. Кацат по клоните наоколо. И от устата им се излива грижливо оркестриран хор на ужаса. Финик се предава веднага, пада на колене и притиска ушите си с ръце, сякаш иска да смаже черепа си. Известно време правя опит да се съпротивлявам. Изпразвам целия колчан стрели в омразните птици. Но всеки път, щом някоя падне мъртва, друга бързо заема мястото ѝ. Накрая и аз се предавам и се свивам до Финик, като се мъча да не чувам болезнените писъци на Прим, Гейл, майка ми, Мадж, Рори, Вик и дори Поузи, безпомощната малка Поузи...

Разбирам, че всичко е свършило, когато усещам ръцете на Пийта, усещам как ме повдига от земята и ме изнася от джунглата. Но продължавам да стискам очи, да държа ръце на ушите си, а мускулите ми са сковани от напрегане. Пийта ме държи в скута си, говори ми успокояващи думи и леко ме люлее. Минава много време, преди да започна да отпускам желязната хватка върху тялото си. И веднага се разтрепервам.

— Всичко е наред, Катнис — прошепва той.

— Ти не ги чу — отговарям.

— Чух Прим. В самото начало. Но не беше тя — казва той. — Беше сойка-бъбрица.

— Беше Прим. Някъде. Птицата е записала гласа.

— Не, те така искат да мислиш. Точно както аз се чудех дали онзи мут миналата година беше с очите на Глимър. Но това не бяха очите на Глимър. И това не беше гласът на Прим. Или ако е нейният глас, сигурно са го взели от някое интервю или нещо подобно и са изкривили звука. За да звучи така, както искат — казва той.

— Не, изтезавах я — казвам. — Вероятно е мъртва.

— Катнис, Прим не е мъртва. Как могат да я убият? Останали сме само осем души. Какво следва? — казва Пийта.

— Да умрат още седем — казвам отчаяно.

— Не, вкъщи. Какво следва, когато в Игрите останат осем трибути? — Той повдига брадичката ми и вперва поглед в мен. Принуждава ме да го погледна в очите. — Какво следва? Когато останат само осем?

Знам, че се опитва да ми помогне, затова се заставям да мисля.

— Когато останат само осем... — повтарям аз. — Интервюират семейството и приятелите ти.

— Точно така. Интервюират семейството и приятелите ти. А могат ли да го направят, ако са ги избили всичките?

— Не — казвам, все още неуверена.

— Не. Ето откъде знаем, че Прим е жива. Тя ще е първата, която ще интервюират, нали? — пита той.

Иска ми се да му повярвам. Отчаяно. Но... тези гласове...

— Първо Прим. После майка ти. Братовчед ти Гейл. Мадж — продължава той. — Това беше номер, Катнис. Ужасен. И единствените жертви сме ние. Ние сме тези, които участват в Игрите. Не те.

— Убеден ли си? — питам.

— Убеден съм — казва Пийта. Колебая се, защото знам как Пийта може да накара всеки да повярва всичко. Поглеждам към Финик за потвърждение и виждам, че слуша напрегнато Пийта.

— Ти вярваш ли, Финик?

— Може и да е така. Не знам — отговаря той. — Възможно ли е това, Бийти? Да вземат нормален глас и да го направят...

— О, да. Изобщо не е трудно, Финик. Нашите деца изучават подобна техника в училище — казва Бийти.

— Разбира се, че Пийта е прав. Цялата страна обожава сестричката на Катнис. Ако наистина са я убили по този начин, хората ще се разбунтуват — намесва се Джоана. — А те не искат това, нали? — Тя отмята глава назад и изкрещява: — Бунт в цялата страна? Едва ли искат подобно нещо!

Отварям уста от учудване. Никой, никога, не говори такива неща по време на Игрите. Сигурно камерата веднага се е отдръпнала от Джоана и в момента изрязват думите ѝ. Но аз я чух и винаги промених мнението си за нея. Тя никога няма да спечели награда за любезност, но определено е смела. Или луда. Джоана събира няколко мидени черупки и се отправя към джунглата.

— Отивам да донеса вода — казва тя.

Не успявам да се сдържа и я хващам за ръката, когато минава покрай мен.

— Не ходи там. Птиците... — Спомням си, че птиците трябва да са отлетели, но въпреки това не искам никой да влиза там вътре. Дори Джоана.

— Не могат да ми направят нищо. Аз не съм като вас. Не е останал човек, когото обичам — казва Джоана и нетърпеливо освобождава ръката си. След малко ми носи мидена черупка, пълна с вода, и аз кимам в знак на благодарност, но не казвам нищо, защото знам колко неприятно ще ѝ бъде съжалението в гласа ми.

Джоана налива още вода и събира стрелите ми, Бийти се занимава с жицата, а Финик отива да се измие. И аз трябва да направя същото, но оставам в прегръдките на Пийта, все още прекалено разстроена, за да помръдна.

— Кого използваша срещу Финик? — пита той.

— Някоя си Ани.

— Трябва да е Ани Креста — казва той.

— Коя? — питам.

— Ани Креста. Момичето, чието място Магс зае доброволно. Спечели Игрите преди пет години — казва Пийта.

Това трябва да е било лятото след смъртта на баща ми, когато се наложи да изхранвам семейството си и бях изцяло погълната от битката с гладната смърт.

— Не си спомням добре онези Игри — казвам аз. — Това годината със земетресението ли беше?

— Да. Ани полудя, когато обезглавиха трибута от нейния окръг. Избяга сама и се скри. Тогава на арената имаше язовир, земетресението разруши стената и всичко се наводни. Тя спечели, защото плуваше най-добре — разказва ми Пийта.

— Оправи ли се след Игрите? — питам аз. — Сега нормална ли е?

— Не знам. Не помня някога да съм я виждал след онези Игри. Но тази година по време на Жътвата не изглеждаше много уравновесена — казва Пийта.

Значи това е момичето, което Финик обича, мисля си аз. Не върволицата от лъскави любовници в Капитола, а едно нещастно,

побъркано момиче от неговия окръг.

Гърмежът на оръдието събира всички ни на брега. От зоната между шест и седем часа се появява ховъркрафт. Наблюдаваме как металната лапа се спуска пет пъти, за да прибере останките от нечие разкъсано тяло. Невъзможно е да познаем кой е. Каквото и да се случва в шест часа, нямам никакво желание да го науча.

Пийта чертае нова карта върху едно листо, като добавя СБ — това означава сойки-бъбрици — в сектора между четири и пет часа, а в сектора, където видяхме да събират разпиляното на парчета тяло на неизвестния трибут, пише думата *звяр*. Вече добре знаем какво ни чака в седем от часовете. Ако в нападението на сойките-бъбрици има нещо хубаво, то е, че отново разбираме в коя част от циферблата на часовника се намираме.

Финик изплита рибарска мрежа и още една кошница за вода. Влизам да поплувам и после се намазвам с мехлем. Сядам край водата да чистя рибата, която Финик е уловил, и гледам как слънцето изчезва зад хоризонта. Ярката луна вече изгрява и изпълва арената с особен полумрак. Каним се да вечеряме със сурова риба, когато започва химнът. А после лицата...

Кашмир. Глос. Уайърс. Магс. Жената от окръг 5. Момичето-морфлинг, което пожертва живота си за Пийта. Блайт. Мъжът от Окръг 10.

Осем мъртви. Плюс осем от първата нощ. Две трети от нас са загинали за ден и половина. Това трябва да е нещо като рекорд.

— Този път ни изстребват бързо — отбелязва Джоана.

— Кой остана? Освен нас петимата и онези от Окръг 2? — пита Финик.

— Чаф — казва Пийта, без да се замисля. Може би го държи под око заради Хеймич.

Спуска се парашут с миниатюрни квадратни хлебчета.

— Тези са от твоя окръг, нали, Бийти? — казва Пийта.

— Да, от Окръг 3 — казва той. — Колко са?

Финик почва да ги брои едно по едно и ги подрежда в спретната купчинка. Не знам как стоят нещата с Финик и хляба, но той изглежда като омагьосан, когато се занимава с него.

— Двайсет и четири — казва той.

— Значи точно две дузини? — пита Бийти.

— Точно дваайсет и четири — повтаря Финик. — Как да ги разделим?

— Нека всеки да вземе по три, а тези, които са още живи на закуска, ще гласуват как да си разделят останалите — казва Джоана. Не знам защо, но се засмивам. Сигурно защото е вярно. Джоана ме поглежда с одобрение. Не, не с одобрение. Но може би с известно задоволство.

Посрещаме огромната вълна от сектора между десет и единайсет часа, изчакваме нивото на водата да спадне и после си правим лагер на брега. На теория би трябвало цели дванайсет часа нищо да не ни заплашва от джунглата. От отрязъка между единайсет и дванайсет часа се носи неприятно щракане, вероятно от някакви ужасни насекоми. Но каквито и да са съществата, които издават тези звуци, те си остават в пределите на джунглата, а ние избягваме този участък, в случай че те само чакат да направим една погрешна стъпка, за да излетят на рояк оттам.

Не знам как Джоана още се държи на крака. От началото на Игрите е спала около час. Двамата с Пийта доброволно предлагаме да поемем първата смяна на пост, защото сме по-отпочинали, а и защото искаме да прекараме малко време насаме. Всички веднага заспиват, но сънят на Финик е неспокоен. От време на време го чувам да промърморва името на Ани.

Сядаме на мокрия пясък с гръб един към друг и аз се притискам към него. Той наблюдава джунглата, а аз гледам към водата, което е по-добре за мен. В съзнанието ми още се носят гласовете на сойките-бъбрици и за съжаление насекомите не могат да ги заглушат. След малко облягам глава на рамото му. Усещам как гали косата ми.

— Катнис — казва той нежно, — няма смисъл да се преструваме, че никой от нас не знае какво се опитва да направи другият. — Не, предполагам, че няма, но и не е забавно да го обсъждаме. Е, не и за нас, във всеки случай. Зрителите в Капитола сигурно са се залепили за телевизорите си, за да не пропуснат нито дума. — Не знам каква сделка си мислиш, че си сключила с Хеймич, но трябва да знаеш, че и аз му обещах някои неща. — Разбира се, че знам. Казал е на Пийта да се грижи за мен, за да не събуди подозренията му. — Затова можем да допуснем, че Хеймич е излъгал един от нас.

Става ми интересно. Двойна сделка. Двойно обещание. И само Хеймич знае кое е истинското. Вдигам глава и поглеждам Пийта в очите:

— Защо ми го казваш чак сега?

— Защото не искам да забравяш в колко различно положение се намираме. Ако ти умреш, а аз остана жив, за мен изобщо няма да има живот, когато се върна в Окръг 12. Ти си целият ми живот — казва той. — Никога няма да бъда щастлив. — Искам да възразя, но той поставя пръст на устните ми. — За теб е различно. Не казвам, че няма да ти е тежко. Но има други хора, заради които си заслужава да живееш.

Пийта смъква от врата си верижката със златния диск. Вдига я към лунната светлина, за да видя ясно сойката-присмехулка. После натиска закопчалката, която не съм забелязала досега, и дискът се отваря. Не е плътен, както си мислех, а е медальон. И в медальона има снимки. От дясната страна — усмихнатите лица на майка ми и Прим. А от лявата — Гейл. Почти усмихнат.

На света няма нищо, което може да ме пречупи по-лесно в този момент, от тези три лица. След всичко, което чух днес... това е съвършеното оръжие.

— Семейството ти има нужда от теб, Катнис — казва Пийта.

Семейството ми. Майка ми. Сестра ми. И мнимият ми братовчед Гейл. Но намерението на Пийта е ясно. Че Гейл наистина е моето семейство, или ще бъде някой ден, ако остана жива. Да се омъжа за него. Значи Пийта ми дава едновременно живота си и Гейл. За да не изпитвам никакви съмнения. Всичко. Ето какво иска Пийта да взема от него.

Чакам го да спомене бебето, да играе пред камерите, но той не го прави. И именно така разбирам, че това не е част от Игрите. Че ми казва истината за онова, което изпитва.

— Никой няма нужда от мен — казва той и в гласа му не звучи самосъжаление. Вярно е, че семейството му не се нуждае от него. Те ще скърбят, както и няколко приятели. Но ще продължат напред. Дори Хеймич, с помощта на обилно количество алкохол, ще продължи напред. Осъзнавам, че само един човек ще бъде непоправимо съкрушен, ако Пийта умре. Аз.

— Аз — казвам. — Аз се нуждая от теб. — Той изглежда разстроен, поема дълбоко дъх, сякаш се кани да подхване дълъг спор, а

това не е хубаво, изобщо не е хубаво, защото ще започне да говори за Прим и за майка ми, и за всичко останало, и само ще се объркам. Затова, преди да успее да проговори, го спирам с целувка.

Пак изпитвам онова чувство. Чувството, което съм изпитвала само веднъж. В пещерата миналата година, когато се опитвах да накарам Хеймич да ни изпрати храна. По време на онези Игри, а и след това сигурно съм целувала Пийта поне хиляда пъти. Но имаше само една целувка, от която дълбоко в мен се раздвижи нещо. Само една, която ме накара да искам още. Но тогава раната на главата ми започна да кърви и той ме накара да си легна.

Този път няма какво да ни прекъсне, освен ние самите. След няколко опита Пийта се отказва да говори. Усещането вътре в мен става по-топло и се разнася от гърдите ми надолу из тялото ми, по ръцете и краката, обхваща ме цялата. Вместо да ми донесат удовлетворение, целувките имат обратен ефект — искам още. Мислех, че съм нещо като експерт по глада, но този е от съвсем нов вид.

Идваме на себе си, когато чуваме първата светкавица — тази, която удря дървото в полунощ. Тя събужда и Финик. Той извиква нещо и се надига. Виждам как забива пръсти в пясъка, за да се увери, че кошмарът, който му се е присънил, не е истински.

— Не мога да спя повече — казва той. — Нека един от вас да си почине. — Изглежда едва тогава забелязва израженията ни, начинът, по който сме се увили един около друг. — Или и двамата. Мога да стоя сам на пост.

Пийта обаче не му позволява.

— Опасно е — казва той. — Не съм уморен. Ти си легни, Катнис. — Не възразявам, защото наистина трябва да се наспя, ако искам да допринеса с нещо за спасяването на живота му. Изпраща ме до мястото, където спят другите. После окачва верижката с медальона на врата ми и слага ръка там, където би трябвало да е нашето бебе. — От теб ще излезе страхотна майка — казва той. Целува ме за последен път и се връща при Финик.

Споменаването на бебето е знак, че временната почивка, която си взехме от Игрите, е свършила. Публиката сигурно вече се пита защо не е използвал най-убедителния аргумент в арсенала си, и той го знае. Знае също, че спонсорите трябва да бъдат манипулирани.

Лягам на пясъка и се чудя: дали не иска да ми каже и нещо друго? Да ми напомни, че един ден все пак може да имам деца с Гейл? Е, ако е така, греша. Защото, първо, това никога не е влизало в плановете ми. И второ, ако само един от нас може да бъде родител, за всички е ясно, че това трябва да е Пийта.

Унасям се и се мъча да си представя един свят, някъде в бъдещето, без Игри, без Капитол. Място като поляната в песента, която изпях на Ру, докато умираше. Където детето на Пийта може да живее спокойно.

Събуждам се и за миг ме обзема прекрасно чувство на щастие, което по някакъв начин е свързано с Пийта. Разбира се, в този момент щастието е нещо напълно абсурдно, тъй като при темпото, с което вървят нещата, ще бъде мъртва само след ден. И това е сценарият в най-добрия случай, ако успея да елиминирам останалите участници, в това число и себе си, и да направя така, че Пийта да бъде увенчан като победител в Юбилейните игри. Но чувството е толкова неочаквано и сладко, че се вкопчвам в него, макар и само за няколко мига. Преди едрият пясък, горещото слънце и сърбящата кожа да ме върнат към действителността.

Всички вече са станали и гледат как един парашут се спуска към брега. Отивам при тях и пристига нова пратка с хляб. Същият като онзи, който получихме предишната вечер. Двайсет и четири хлебчета от Окръг 3. По този начин имаме общо трийсет и три. Всеки взема по пет и оставяме осем в запас. Никой не го казва на глас, но осем ще се разделят идеално след следващата смърт. Кой знае защо, на дневна светлина шегата за това кой ще е жив, за да изяде хлебчетата, вече не е особено забавна.

Колко дълго можем да поддържаме този съюз? Никой не е очаквал броят на трибутите да намалее толкова бързо. Ами ако греша в предположението, че другите предпазват Пийта? Ако е просто съвпадение или всичко е било стратегия да спечелят доверието ни, за да се превърнем в лесна плячка? Може би не разбирам какво всъщност става? Момент така, тук няма „ако“. Аз не разбирам какво става. А щом не разбирам, значи е време двамата с Пийта да изчезваме оттук.

Сядам до него на пясъка да си изям хлебчетата. По някаква причина ми е трудно да го погледна. Може би заради всички тези целувки снощи, макар че те не са нещо ново за нас. Възможно е да не е усетил никаква разлика. Може би е, защото знаем колко малко време ни остава. И защото двамата действаме в напълно противоположни посоки по отношение на това кой трябва да оцелее в тези Игри.

Изяждаме хлебчетата, хващам го за ръка и го дърпам към водата.

— Ела. Ще те науча да плуваш. — Трябва да го отведе по-далече от останалите, за да обсъдим как да се отделим. Ще е трудно, защото след като разберат, че слагаме край на съюза, веднага ще се превърнем в мишени.

Ако наистина го учех да плува, щях да го накарам да свали пояса, защото той го държи над водата, но какво значение има сега? Показвам му основните движения и го оставям да се упражнява напред-назад — тук водата му стига до кръста. Забелязвам, че отначало Джоана ни държи внимателно под око, но накрая губи интерес и отива да подремне. Финик плете нова мрежа от лиани, а Бийти си играе с жицата. Разбирам, че моментът е настъпил.

Докато Пийта плува, аз правя откритие. Коричките от раните се белят. Разтривам внимателно ръката си с шепа пясък, свалям остатъка от люспите и отдолу се показва чисто нова кожа. Прекъсвам упражненията на Пийта, за да му покажа как да се отърве от сърбящите корички и докато се търкаме с пясък, повдигам въпроса за бягството ни.

— Виж, останахме само осем. Според мен е време да изчезваме — шепна аз, въпреки че едва ли някой ще ме чуе.

Пийта кимва и виждам, че обмисля предложението ми. И преценява шансовете ни.

— Ето какво ще направим — казва той. — Ще останем тук, докато Брут и Енобария загинат. Струва ми се, че в момента Бийти се опитва да измисли някакъв капан за тях. Обещавам, че после ще си тръгнем.

Не съм напълно убедена. Но ако си тръгнем сега, ще ни преследват две групи. Може би три, защото кой знае какво е намислил Чаф? Освен това трябва да се справяме и с часовника. А трябва да помислим и за Бийти. Джоана го доведе само заради мен, и ако си тръгнем, със сигурност ще го убие. После си спомням. Не мога да спася и Бийти. Може да има само един победител и това трябва да е Пийта. Трябва да приема това. Всички решения трябва да свързани с неговото оцеляване.

— Добре. Ще останем, докато професионалистите загинат. Но след това — край. — Обръщам се и махвам на Финик. — Хей, Финик, ела във водата! Измислихме как да те направим отново красив!

Тримата почистваме всички корички от телата си, като си помагаме взаимно за гърбовете, и излизаме розови като небето. Пак се мажем с мехлема, защото кожата изглежда много нежна и ще изгори на слънцето, а и това ще е добра маскировка в джунглата.

Бийти ни вика и се оказва, че през всичките тези часове, в които се е занимавал с жицата, наистина е измислил план.

— Мисля, всички ще се съгласим, че следващата ни работа е да убием Брут и Енобария — казва той меко. — Съмнявам се, че пак ще ни нападнат открито, сега, когато имаме такова числено превъзходство над тях. Предполагам, че бихме могли да ги проследим и открием, но това е опасна и изтощителна работа.

— Мислиш ли, че са разбрали за часовника? — питам аз.

— Ако не са, ще го разберат съвсем скоро. Може би не толкова точно като нас. Но сигурно вече знаят, че поне някои от зоните са програмирани за атаки и че се повтарят в циклична последователност. А и едва ли са пропуснали факта, че последната ни битка беше прекъсната чрез намеса на гейм-мейкърите. Ние знаем, че това беше опит да ни объркат, но те сигурно се питат защо са го направили и оттук може да се досетят, че арената е часовник — казва Бийти. — Затова мисля, че най-сигурният ни начин за действие ще бъде самите ние да заложим капан.

— Чакайте, нека да събудя Джоана — казва Финик. — Ще побеснее, като разбере, че е пропуснала нещо толкова важно.

— Тя и без това си е бясна — промърморвам аз, но не го спирам, защото и аз бих се ядосала, ако в този момент другите ме изключат от плана си.

Тя идва при нас и Бийти ни кара да се отдръпнем малко назад, за да освободим място на пясъка. Бързо начертава кръг и го разделя на дванайсет отрязъка. Това е арената, но изобразена не с точните щрихи на Пийта, а нахвърляна най-общо от човек, чийто ум е зает с други, далеч по-сложни неща.

— Ако сте на мястото на Брут и Енобария и знаете всичко това за джунглата, къде щяхте да се чувствате в най-голяма безопасност? — пита Бийти. В гласа му няма и намек за снизходителност, но все пак ми прилича на учител, който подготвя децата да възприемат по-лесно урока. Може би се дължи на разликата във възрастта, а може би на факта, че Бийти вероятно е милион пъти по-умен от нас, останалите.

— Там, където сме сега. На брега — казва Пийта. — Това е най-безопасното място.

— Тогава защо те не са на брега? — пита Бийти.

— Защото ние сме тук — казва Джоана нетърпеливо.

— Точно така. Ние сме тук, настанили сме се на брега. Къде другаде бихте отишли? — пита Бийти.

Джунглата е смъртоносна, брегът е зает, мисля си аз.

— Щях да се скрия точно в края на джунглата. За да мога да избягам в случай на атака. И за да мога да шпионирам.

— А също и за да ядеш — казва Финик. — Джунглата е пълна с непознати същества и растения. Но ако ни наблюдават, ще се сетят, че морската храна е безопасна.

Бийти ни се усмихва, сякаш сме надминали очакванията му.

— Да, добре. Наистина разбирате. Ето какво предлагам: да атакуваме точката на дванайсет часа. Какво се случва точно по обяд и в полунощ?

— Мълнията удря дървото — казвам аз.

— Да. Следователно моето предложение е, след като мълнията удари по обяд, но преди да удари в полунощ, да опънем жицата от това дърво чак до солената вода, която, разбира се, има висока проводимост. Когато мълнията удари, електричеството ще протече по жицата и ще проникне не само във водата, но също и на пясъчния бряг наоколо, който все още ще е мокър от вълната в десет часа. Всеки, който е в контакт с тези повърхности в този момент, ще бъде убит от електричеството — казва Бийти.

Настъпва продължителна пауза, докато всички размишляваме върху плана на Бийти. На мен ми се струва доста фантастичен, дори невъзможен. Но защо? Залагала съм хиляди примки. Пак става дума за примка, но по-голяма и с по-научен елемент? Възможно ли е да успее? Как можем дори да се съмняваме в това, ние, трибутите, обучени единствено да събираме риба, дървен материал и въглища? Какво знаем ние за обуздаването на небесната енергия?

Пийта търси слабо място:

— Дали тази жица ще издържи на толкова силна енергия, Бийти? Изглежда много крехка, струва ми се, че ще изгори.

— О, тя ще изгори. Но едва след като токът премине през нея. Всъщност ще изиграе ролята на бушон. Но чак след като токът мине

по нея — казва Бийти.

— Откъде знаеш? — пита Джоана, която явно изпитва съмнения.

— Знам, защото е мое изобретение — казва Бийти, сякаш е малко изненадан. — Това всъщност не е обикновена жица. Нито мълнията е истинска мълния, нито дървото — истинско дърво. Джоана, ти познаваш дърветата по-добре от всички нас. Досега това дърво щеше да е унищожено, нали така?

— Да — отговаря тя мрачно.

— Не се тревожете за жицата — тя ще направи точно това, което ви казвам — уверява ни Бийти.

— А ние къде ще бъдем в това време? — пита Финик.

— Достатъчно далече в джунглата, за да сме в безопасност — отговаря Бийти.

— Тогава професионалистите също ще са в безопасност, освен ако не са близо до водата — отбелязвам аз.

— Точно така — казва Бийти.

— Но всички миди и раци ще се изпекат — казва Пийта.

— Не просто ще се изпекат — казва Бийти. — Най-вероятно ще унищожим завинаги това място като източник на храна. Но ти откри други годни за ядене неща в джунглата, нали, Катнис?

— Да. Плъхове и ядки — казвам аз. — И имаме спонсори.

— Добре. Едва ли ще е проблем — казва Бийти. — Но тъй като сме съюзници и са нужни усилията на всички ни, решението дали да опитаме да го направим, или не, зависи от вас четиримата.

Наистина *приличаме* на ученици. Напълно неспособни да оборим теорията му с други доводи, освен най-елементарни тревоги. Повечето от които нямат нищо общо с неговия план. Поглеждам обърканите лица на останалите.

— Защо не? — казвам аз. — Ако планът се провали, нищо лошо не е станало. Ако успее, има доста добър шанс да ги убием. А дори и да се провали и да убием само морските животни, Брут и Енобария също ги губят като източник на храна.

— Предлагам да опитаме — казва Пийта. — Катнис е права.

Финик поглежда Джоана и повдига вежди. Няма да се съгласи без нея.

— Хубаво — казва тя накрая. — Във всеки случай е по-добре, отколкото да ги преследваме в джунглата. А и се съмнявам, че ще се

досетят за плана ни, тъй като самите ние едва го разбираме.

Бийти иска да огледа дървото на мълнията, преди да свърже жицата към него. Ако се съди по слънцето, сега е около девет сутринта. Във всеки случай скоро трябва да напуснем нашия плаж. Разваляме лагера, стигаме по брега до участъка на мълнията и се насочваме навътре в джунглата. Бийти все още няма сили да се изкачи сам по склона, затова Финик и Пийта се редуват да го носят. Оставям Джоана да води, защото пътят до дървото следва почти права линия и преценявам, че не може да ни отведе в погрешна посока. Освен това, мога да нанеса малко повече поражения със стрели, отколкото тя — с две брадви, затова е най-добре именно аз да вървя отзад.

Въздухът е тежък и се носи мирис на плесен. Измъчва ни още от самото начало. Ще ми се Хеймич да престане да ни праща хляб от Окръг 3 и да ни намери нещо от Окръг 4, защото през последните два дена от мен буквално се лее пот. Въпреки че ядох риба, копнея за сол. Едно парче лед също няма да е лоша идея. Или глътка студена вода. Благодарна съм за онова, което тече от дърветата, но то е със същата температура като морската вода и въздуха, като другите трибути и мен. Все едно, че живеем в тенджера.

Когато приближаваме дървото, Финик предлага аз да водя.

— Катнис може да чува силовото поле — обяснява той на Бийти и Джоана.

— Да го чува ли? — пита Бийти.

— Само с ухото, което ми излекуваха в Капитола — казвам аз. Познайте кого не мога да заблудя с тази история? Бийти. Защото той със сигурност си спомня как ме научи да откривам силовите полета, а и във всеки случай, вероятно силовите полета не издават звук. Но кой знае защо той не оспорва твърдението ми.

— Тогава нека Катнис да върви първа — казва той, като спира за миг да избърше замъглените си очила. — Със силовите полета шега не бива.

Не можем да сбъркаме дървото на мълнията, тъй като се извисява високо над другите. Събирам шепа орехи, казвам на всички да чакат, а аз се изкачвам бавно по склона и подхвърлям орехите пред себе си. Но виждам силовото поле почти веднага, още преди да го уцели някой орех, защото то е само на петнайсетина метра разстояние. Обхождам с поглед зелената растителност пред мен и виждам квадрата

с вълничките високо горе от дясната ми страна. Хвърлям един орех натам и го чувам как изцвърчава в потвърждение.

— Стойте под дървото на мълнията — казвам на останалите.

Разпределяме си задачите. Финик пази Бийти, докато той оглежда дървото. Джоана залага канелката да извлече вода, Пийта събира орехи, а аз отивам на лов. Изглежда дървесните плъхове не изпитват никакъв страх от хора, затова с лекота убивам три. Шумът на вълната в десет часа ми напомня, че трябва да тръгвам обратно. Връщам се при другите и почиствам улова си. После начертавам линия на земята на няколко метра от силовото поле, за да ни подсеща да не се приближаваме много, и двамата с Пийта се залавяме да печем орехи и да нанизваме месото на плъховете на шишчета.

Бийти още се върти около дървото, правейки неизвестно какво — измервания или нещо подобно. Обелва парче кора от дървото, идва при нас и го хвърля към силовото поле. То отскача, проблясва и пада на земята. След няколко мига възвръща първоначалния си цвят.

— Е, това обяснява много неща — казва Бийти. Поглеждам Пийта, не успявам да се сдържа и прехапвам устни, за да не се разсмея, тъй като това не обяснява абсолютно нищо на никого, освен на Бийти.

Някъде по това време чуваме прищракването от съседния сектор, което означава, че е единайсет часът. Тук звукът се чува много по-силно. Всички се вслушваме напрегнато.

— Не е механичен звук — казва категорично Бийти.

— Сигурно са насекоми — казвам аз. — Някакви бръмбари.

— Нещо с щипци — добавя Финик.

Звукът се усилюва, сякаш усеща, че наблизо има жива плът. Каквото и същество да издава този звук, обзалагам се, че може да смъкне плътта от костите ни за секунди.

— И без това трябва да се махаме оттук — казва Джоана. — Остава по-малко от час, преди да започнат мълниите.

Но не отиваме много далече. Стигаме до същото дърво в участъка с кървавия дъжд. Устройваме си нещо като пикник — сядаме, ядем храната от джунглата и чакаме светкавицата, която означава, че е обяд. Щракането сега е по-слабо и Бийти ме моли да се покатеря на дървото и да видя какво става. Когато мълнията удря, тя е ослепителна, дори оттук, дори на силното слънце. Тя обгръща изцяло далечното дърво, то проблясва в гореща синьо-бяла светлина и във въздуха пращи

електричество. Слизам и съобщавам откритията си на Бийти, който изглежда доволен, макар да не си служи с много научни термини.

По заобиколен път се връщаме на пясъчната ивица в участъка на десет часа. Пясъкът е гладък и влажен, почистен от наскоро преминалата вълна. Общо взето, Бийти ни дава свободен следобед, докато подготвя жицата си. Тъй като тя е неговото оръжие и разчитаме изцяло на неговите познания, имаме странното чувство, че са ни пуснали по-рано от училище. Първо се редуваме да спим в сенчестия край на джунглата, но късно следобед всички са будни и неспокойни. Тъй като това може да е последният ни шанс да хапнем морска храна, решаваме да си устроим пиршество. Под ръководството на Финик ловим риба с импровизирани харпуни и събираме миди, дори се гмуркаме за стриди. Последната част ми харесва най-много, но не защото особено обичам стриди. Опитвала съм ги само веднъж, в Капитола, и ми се сториха лигави. Но тук, дълбоко под водата, е прекрасно, все едно съм в друг свят. Водата е много бистра, преминават пасажи от яркоцветни риби, а пясъчното дъно е украсено със странни морски цветя.

Джоана стои на пост, докато Финик, Пийта и аз почистваме и подреждаме морската храна. Пийта току-що е разтворил с усилие една стрида, когато го чувам как се разсмява:

— Хей, погледнете това! — Той вдига блестяща, съвършено оформена перла, голяма колкото грахово зърно. — Знаеш ли, че ако приложиш достатъчно налягане върху въглищата, те се превръщат в перли — обяснява той сериозно на Финик.

— Не, не се превръщат — отговаря Финик пренебрежително. Но аз се разсмявам, като си спомням, че именно с тези думи Ефи Тринкет ни представи на хората от Капитола миналата година, преди някой изобщо да ни познава. Като въглища, превърнати в перли от тежестта на съществуването си. Красота, родена от болката.

Пийта изплаква перлата във водата и ми я подава.

— За теб е.

Поставям я на дланта си и гледам на слънчевата светлина преливащата се във всички цветове на дъгата повърхност. Да, ще я запазя. През няколкото часа живот, които ми оставят, ще я залазя близо до себе си. Ще приема този последен подарък от Пийта. Единственият,

който мога наистина да приема. Може би той ще ми даде сили в последните мигове.

— Благодаря — казвам и я стискам в ръка. Вглеждам се хладно в сините очи на човека, който сега е най-големият ми противник, човека, който е готов да пожертва собствения си живот за мен. И си обещавам, че ще проваля плана му.

Смехът изчезва от сините очи и те се взират толкова напрегнато в моите, че сякаш могат да прочетат мислите ми.

— Медальонът не действа, така ли? — казва Пийта, въпреки че е до Финик. Въпреки че всички го чуват. — Катнис?

— Действа — отговарям аз.

— Но не така, както исках — казва той и отклонява погледа си. След това не поглежда нищо друго, освен стридите.

Точно почваме да се храним, когато се появява парашут и носи две добавки към храната ни. Бурканче с пикантен червен сос и нова пратка хлебчета от Окръг 3. Финик, разбира се, веднага ги преброява.

— Пак са двайсет и четири — казва той.

Значи, трийсет и две хлебчета. Всеки от нас взима по пет и остават седем, които не могат да се разделят по равно. Това е хляб само за един човек.

Соленото месо на рибата, сочните миди. Дори стридите изглеждат апетитни, сосът силно подобрява вкуса им. Тъпчем се, докато накрая не можем да сложим в устата си нито хапка повече, и пак остава храна. Но тя ще се развали и я хвърляме във водата, за да не я намерят професионалните трибути, когато си тръгнем. Никой не се притеснява за черупките. Водата ще ги отнесе.

Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Двамата с Пийта седим до водата, хванати за ръце, безмълвни. Той каза каквото имаше за казване снощи, и то не ме накара да променя решението си, а и нищо, което аз кажа, няма да промени неговото. Времето за подаръци с цел убеждаване свърши.

Но аз пазя перлата — сложила съм я заедно с канелката и мехлема в парашутчето, завързано на кръста ми. Надявам се да стигне обратно до Окръг 12.

Майка ми и Прим няма да забравят да я върнат на Пийта, преди да ме погребат.

Химнът започва, но тази вечер в небето няма лица. Публиката е жадна за кръв и сигурно се е изнервила. Но капанът на Бийти явно изглежда достатъчно обещаващ, след като гейм-мейкърите не са предприели нови атаки. Може би просто са любопитни да видят какво ще стане.

Когато според нас с Финик приближава девет часът, тръгваме от осеяния с мидени черупки лагер, стигаме по брега до участъка на дванайсетия час и на лунната светлина тихо се насочваме към дървото. Преяли сме и за разлика от сутринта изкачването е по-трудно и се задъхваме. Започвам да съжалявам, че съм изляла последните десетина стриди.

Бийти си избира Финик за помощник, а ние, останалите, стоим на пост. Бийти размотава много жица и не бърза да я свърже към дървото. Казва на Финик да закрепим единия край за един счупен клон и да пуснем другия на земята. После Бийти и Финик застават от двете страни на дървото, подават си макаратата един на друг и омотават жицата около ствола. Отначало ми се струва, че я омотават произволно, но после виждам как откъм страната, където е застанал Бийти, на лунната светлина се появява нещо като сложен лабиринт от нишки. Чудя се дали начинът, по който полагат жицата, има някакво значение, или целта е да накарат публиката да се замисли. Обзалагам се, че повечето спонсори знаят за електричеството толкова, колкото и аз.

Работата по ствола на дървото приключва точно когато чуваме, че се задава вълната. Тя тръгва винаги от участъка на десетия час, но така и не определих точно в кой момент. Сигурно първо насочват водата натам, после се явява самата вълна и следва наводнението. Но небето ми казва, че е десет и трийсет.

Сега Бийти разкрива останалата част от плана. Тъй като двете с Джоана сме най-бързи, той иска да тръгнем надолу през джунглата и по пътя да размотаваме жицата след нас. Да я положим по брега в участъка на дванайсет часа и да пуснем металната макара, заедно с

остатъка от жицата, дълбоко във водата. Да проверим дали е потънала на дъното и да тичаме обратно към джунглата. Ако тръгнем веднага, ще успеем да се върнем на безопасно място.

— Искам да отида с тях, за да ги пазя — бързо казва Пийта. Знам, че след историята с перлата не иска да ме изпусне от поглед.

— Много си бавен. А и ми трябваш тук. Катнис ще се пази — казва Бийти. — Няма време да спорим. Съжалявам. Ако искаме момичетата да се върнат живи и здрави, трябва да тръгнат сега. — Той подава макарата на Джоана.

И на мен този план не ми харесва особено. Мога ли да защитавам Пийта от разстояние? Но Бийти е прав. С този крак Пийта е много бавен и няма да слезе по склона навреме. Двете с Джоана сме най-бързите и се придвижваме най-уверено в джунглата. Не се сещам за друга възможност. Като се изключи Пийта, единственият, на когото имам доверие, е Бийти.

— Няма страшно — казвам на Пийта. — Оставяме макарата долу и веднага се връщаме.

— Но не в участъка на мълнията — напомня ми Бийти. — Тръгнете към дървото в сектора между един и два часа. Ако видите, че нямате време, придвижете се към следващия сектор. Но в никакъв случай не се връщайте на брега, преди да преценя пораженията.

Обгръщам с ръце лицето на Пийта:

— Не се тревожи. Ще се видим в полунощ. — Целувам го и преди да успее да възрази още нещо, го пускам и се обръщам към Джоана: — Готова ли си?

— Защо не? — казва Джоана, като свива рамене. И на нея не ѝ е приятно да сме в един отбор. Но сега всички сме хванати в капана на Бийти. — Ти пази, аз ще размотавам. После ще се сменим.

Без повече обсъждане тръгваме надолу по склона. Всъщност почти не разговаряме. Действаме в доста добър синхрон — едната размотава макарата, другата пази. Изминали сме половината разстояние, когато чуваме как щракането се усилва — това означава, че минава единайсет.

— По-добре да побързаме — казва Джоана. — Искам да се отдалечим достатъчно от водата, преди да удари мълнията. За всеки случай — ако Волтс е сбъркал с изчисленията.

— Дай ми макарата за малко — казвам аз. Да размотаваш жицата е по-трудно, отколкото да пазиш, а и тя го прави вече от доста дълго.

— Заповядай — казва Джоана и ми подава макарата.

Все още и двете държим металния цилиндър, когато усещаме лека вибрация. Изведнъж тънката златна жица, която виси отгоре, се връща и се увива около китките ни. После отрязаният край пропълзява като змия в краката ни.

Трябва ни само секунда, за да схванем този бърз обрат на събитията. Двете се споглеждаме, но не е нужно да го казваме на глас. Някой, не много далече зад нас, е прерязал жицата. И ще ни връхлети всеки момент.

Освобождавам ръката си от жицата и вече съм издърпала една стрела, когато металният цилиндър се стоварва странично върху главата ми. Следващото, за което си давам сметка, е, че лежа по гръб в лианите, с ужасна болка в лявото слепоочие. Нещо не е наред с очите ми. Виждам всичко размазано и нещата ту се появяват на фокус, ту изчезват, докато се напругам да събера двете луни, носещи се по небето, в една. Не мога да дишам и осъзнавам, че Джоана е седнала на гърдите ми и с колене притиска раменете ми към земята.

Усещам пробождаване в горната част на лявата си ръка. Мъча се да се освободя, но нямам сили. Джоана забива нещо — сигурно острието на ножа си — в плътта ми и го завърта. Усещам ужасна болка и разкъсване — по китката ми потича нещо топло и се събира в дланта ми. Тя рязко натиска ръката ми и половината ми лице се покрива със собствената ми кръв.

— Лягай долу! — изсъсква тя. Тежестта ѝ се вдига от тялото ми и оставам сама.

Лягай долу?, чудя се аз. *Какво? Какво става?* Затварям очи, за да не виждам необяснимата сцена, докато се опитвам да проумея ситуацията.

В главата ми се върти само картината, в която Джоана блъска Уайърс на брега. *Лягай долу?* Но тя не нападна Уайърс. Не и по този начин. Все едно — аз не съм Уайърс. Не съм Нътс. Думите ѝ продължават да отекват в ума ми: *Лягай долу!*

Приближаващи стъпки. Двама са. Стъпват тежко, не се крият.

Гласът на Брут:

— Можеш да я считаш за мъртва! Хайде, Енобария! — Стъпките се отдалечават в нощта.

Мъртва ли съм? Ту идвам в съзнание, ту се унасям отново, докато търся отговор. Наистина ли ме считат за мъртва? Не съм в позиция да оспорвам това. Всъщност рационалното мислене е истинско усилие. Поне това знам. Джоана ме нападна. Стовари онзи цилиндър върху главата ми. Срязва ръката ми и вероятно нанесе непоправими увреждания на вените и артериите ми. После, преди да има време да ме довърши, се появиха Брут и Енобария.

Съюзът приключи. Финик и Джоана сигурно са се споразумели да ни нападнат тази вечер. Права бях, че трябваше да тръгнем сутринта. Не знам на чия страна е Бийти, но и той, като мен, е лесна плячка.

Пийта! Изпадам в паника и веднага отварям очи. Пийта ме чака горе до дървото, неподозиращ нищо и напълно неподготвен. Може би Финик вече го е убил. „Не“, прошепвам аз. Брут и Енобария се намираха близо до нас, когато прерязаха жицата. Финик, Бийти и Пийта няма как да знаят какво става тук долу. Може би само се чудят какво се е случило, защо жицата се е отпуснала, а може би дори е отскочила обратно към дървото. Това едва ли е било сигнал за Финик да убие Пийта? Сигурно Джоана самостоятелно е решила, че е дошло време да скъса с нас. Да ме убие. Да избяга от професионалистите. И да се върне колкото може по-бързо при Финик.

Не знам. Не знам. Знам само, че трябва да се върна при Пийта и да пазя живота му. Нужен ми е всеки грам воля, първо за да седна и после да се изправам на крака, като се облягам на едно дърво. Истински късмет е, че намирам опора, защото джунглата се люлее под краката ми. Изведнъж залитам напред и повръщам цялото пиршество от морска храна. Разтърсвам се от напъни и накрая в мен едва ли е останала и една стрида. Треперя, потя се и преценявам физическото си състояние.

Вдигам пострадалата ръка, тя опръсква лицето ми с кръв и светът отново се люшва тревожно. Стисвам очи и се вкопчвам в дървото, докато нещата се поуспокоят. После правя няколко предпазливи крачки до съседното дърво, отскубвам малко мъх и без да погледна втори път раната, стегнато превързвам ръката си. Така е по-добре. Определено е по-добре да не я виждам. После предпазливо

докосвам раната на главата си. Има голяма цицина, но не много кръв. Очевидно има някакво вътрешно увреждане, но няма да умра от загуба на кръв. Поне не от тази рана.

Избърсвам ръцете си с мъх и несигурно хващам лъка с ранената си ръка. Прикрепвам стрела към тетивата. Заставям краката си да потеглят нагоре по склона.

Пийта. Моето предсмъртно желание. Моето обещание. Да го спася. Надеждата ми леко се усилюва, когато осъзнавам, че трябва да е жив, защото не съм чула оръдеен гръм. Може би Джоана е действала сама, знаейки, че Финик ще застане на нейна страна, щом намеренията ѝ му станат ясни. Не мога да разбера точно в какви отношения са те двамата. Спомням си как той се обърна към нея за потвърждение, преди да се съгласи да участва в плана на Бийти. Между тях има някакъв по-дълбок съюз, основан на дългогодишно приятелство и който знае още какво. Следователно, ако Джоана се е настроила срещу мен, повече не бива да се доверявам на Финик.

Стигам до това заключение само секунди преди да чуя как някой тича надолу по склона към мен. Нито Пийта, нито Бийти могат да се движат с такова темпо. Залягам зад завесата от лиани точно навреме. Финик прелита покрай мен. Кожата му е тъмна от мехлема и скача през шубраците като елен. Той стига до мястото, където бях нападната, и сигурно вижда кръвта.

— Джоана! Катнис! — провиква се той. Не помръдвам и след малко той тръгва в посоката, в която поеха Джоана и професионалистите.

Движа се толкова бързо, колкото мога, без да ми се завие свят. Пулсът ми е ускорен и го усещам в слепоочията си. Пощракването на насекомите, вероятно възбудени от миризмата на кръв, става все по-силно и накрая се превръща в непрекъснато бучене в ушите ми. Не, чакай. Може би пищенето в ушите ми се дължи на удара. Няма да разбера, докато насекомите не замлъкнат. Но когато те замлъкнат, ще започнат мълниците. Трябва да се движа по-бързо. Трябва да стигна до Пийта.

Прекъсва ме оръдейният гръм. Някой е загинал. Знам, че точно сега, когато всички тичат наоколо въоръжени и уплашени, това може да е всеки. Но който и да е той, смъртта му ще предизвика всеобща

битка през тази нощ. Всеки ще е готов първо да убие другия, а после да мисли какви са били мотивите му. Заставям краката си да тичат.

Нещо ме спъва и ме просва на земята. Усещам как се обвива около мен и се оплитам в остриите му нишки. Мрежа! Трябва да е някоя от хитроумните мрежи на Финик, разположена така, че да попадна в нея, а той сигурно чака наблизко с тризъбец в ръка. Известно време се мятам насам-натам, като само затягам мрежата още по-силно около себе си, а после я зървам на лунната светлина. Недоумяващо вдигам ръка и виждам, че е оплетена в лъскави златни нишки. Това изобщо не е някоя от мрежите на Финик, а жицата на Бийти. Внимателно се изправям на крака и откривам, че съм се оплела в част от нея, която се е закачила за ствола на едно дърво. Бавно се освобождавам от жицата и продължавам нагоре.

Хубавото е, че съм на прав път и не съм дотолкова дезориентирана от раната на главата, че да изгубя чувството си за посока. Лошото е, че жицата ми е напредила за задаващата се гръмотевична буря. Още чувам насекомите, но дали не започват да утихват?

Тичам нагоре, като използвам развитата жица вляво от мен за ориентир, но много внимавам да не я докосвам. Щом насекомите утихват и първата светкавица всеки момент ще удари дървото, цялото електричество ще потече надолу по жицата и който я докосне, ще умре.

Дървото изплува пред погледа ми — стволът му е окичен със златни гирлянди. Забавям ход и се мъча да се прикрия, но имам късмет, че изобщо мога да се задържа на краката си. Оглеждам се за някаква следа от останалите. Никой. Тук няма никой.

— Пийта? — викам го тихо. — Пийта?

Отговаря ми тих стон, обръщам се рязко и виждам, че малко по-нагоре някой лежи на земята.

— Бийти! — възкликвам аз, приближавам се и се навеждам към него. Стенанието трябва да е било неволно. Той не е в съзнание, но не виждам рана, освен дълга тясна резка под сгъвката на лакътя му. Откъсвам шепи мър, несръчно превързвам раната и се опитвам да го събудя.

— Бийти! Бийти, какво става! Кой те рани? Бийти! — Разтърсвам го така, както никога не бива да се разтърсва ранен човек, но не знам

какво друго да направя. Той простенва отново и вдига ръка, за да ме отблъсне.

Тогава забелязвам, че държи нож — мисля, че е ножът на Пийта — който е хлабаво омотан в жица. Изправям се озадачена и повдигам жицата — виждам, че другият край е прикрепен към дървото. Спомням си, че преди да почне да омотава дървото, Бийти закачи друго, много по-късо парче жица за един клон и остави другия му край на земята. Тогава си помислих, че има някакво значение за електричеството и я оставя така сигурно за да я използва по някакъв начин по-късно. Но явно не му е останало време за нея, защото на земята има поне двайсет-двайсет и пет метра жица.

Взира се нагоре с присвити очи и осъзнавам, че сме само на няколко крачки от силовото поле. Ето го издайническият квадрат, високо горе вдясно, точно там, където беше тази сутрин. Какво е направил Бийти? Дали не се е опитал да забие ножа в силовото поле, както по-рано неволно направи Пийта? И за какво е тази жица? Дали това не е резервният му план? Дали не се е канил да изпрати енергията от мълнията в силовото поле, ако основният план се провали? И какво би постигнал така? Нищо? Много? Да ни изпържи всичките? Силовото поле също представлява главно енергия. Онова в Тренировъчния център беше невидимо. Това отразява джунглата като огледало. Но го видях как потрепва, когато ножът на Пийта се удари в него и когато го обстрелвах със стрелите си. Истинският свят се намира точно зад него.

Ушите ми вече не звънтят. Значи в крайна сметка са били насекомите. Вече съм сигурна, защото те бързо замират и не чувам нищо друго, освен звуците на джунглата. Бийти е безполезен. Не мога да го събудя. Не мога да го спася. Не знам какво се е опитвал да направи с ножа и жицата, а и той не е в състояние да ми обясни. Превръзката от мъх на ръката ми е мокра и няма смисъл да се залъгвам. Вие ми се свят и след минути ще припадна. Трябва да се отдалеча от това дърво и...

— Катнис! — чувам гласа му някъде отдалече. Но какво прави? Досега Пийта трябва да е разбрал, че всички ни преследват. — Катнис!

Не мога да го защитя. Не мога да се движа бързо или да стигна далече и никак не съм уверена в способността си да стрелям. Правя единственото, което мога, за да отвлека вниманието на нападателите от него и да го привлека към себе си.

— Пийта! — крещя аз. — Пийта! Тук съм! Пийта! — Да, ще ги привлека тук, всички, които са близо до мен, ще ги накарам да се откажат от Пийта и да се приближат към мен и дървото, върху което след малко ще падне светкавицата — то скоро ще се превърне в оръжие. — Тук съм! Тук съм! — Той няма да успее. Не и с този крак в тъмното. Никога няма да стигне навреме. — Пийта!

Виковете ми са подействали. Чувам ги как идват. Двама са. Пробиват си път през джунглата. Коленете ми започват да се подгъват и сядам до Бийти. Вдигам лъка и стрелата, готова да стрелям. Дали ако успея да ги убия, Пийта ще се справи с останалите?

Енобария и Финик стигат до дървото, където ще удари светкавицата. Не ме виждат, защото са с гръб към мен, а и кожата ми е намазана с мехлем. Прицелвам се във врата на Енобария. Ако имам късмет, когато я убия, Финик ще се скрие зад дървото, точно когато удари светкавицата. А това ще стане всеки миг. Насекомите вече са почти притихнали. Мога да ги убия и двамата.

Още един оръдеен гръм.

— Катнис! — Това е гласът на Пийта, но този път не отговарям. Бийти още диша слабо до мен. Двамата с него скоро ще умрем. Финик и Енобария ще умрат. Пийта е жив. Прозвучаха два оръдейни гърмежа. Брут, Джоана, Чаф. Двама от тях са вече мъртви. Така на Пийта ще му остане да убие само един трибут. И това е възможно най-доброто, което мога да направя. Един враг.

Враг. Враг. Мъча се да си припомня нещо, свързано с тази дума. Нещо, което чух наскоро. Изражението на Хеймич. Катнис, когато си на арената... Намръщената гримаса, лошото предчувствие. Какво?, чувам собствения си глас, който се изостря, за да посрещне неизреченото обвинение. Просто помни кой е врагът, казва Хеймич. Това е всичко.

Последният съвет на Хеймич към мен. Защо трябваше да ми напомня? Винаги съм знаела кой е врагът. Който ни уморява от глад, който ни измъчва, който ни убива на арената. Който скоро ще убие всички, които обичам.

Отпускам лъка, когато осъзнавам какво е искал да каже. Да, знам кой е врагът. И това не е Енобария.

Най-после разбирам защо Бийти държи ножа. С треперещи ръце изхлузвам жицата от дръжката, увивам я около стрелата точно над

перата и я прикрепвам с възел, научен в Тренировъчния център.

Изправям се, обръщам се към силовото поле и сега всеки може да ме види, но вече не ме интересува. Интересува ме само къде да насоча върха на стрелата си — къде би забил Бийти ножа, ако беше в състояние да избира. Вдигам лъка към потрепващия квадрат, към слабото място, към... как го нарече той тогава? Процепът в бронята. Пускам стрелата да излети, виждам как попада в целта и изчезва, като дърпа златната нишка след себе си.

Косата ми настръхва и мълнията удря дървото.

По жицата пробягва бял отблясък и за миг куполът избухва в ослепителна синя светлина. Експлозията ме хвърля на земята — тялото ми вече е безполезно и парализирано, очите — широко отворени и върху мен се посипват искри. Не мога да стигна до Пийта. Не мога да стигна дори до перлата си. Напрягам очи, за да уловя един последен красив образ, който да отнесе със себе си.

Точно преди да започнат експлозиите, виждам една звезда.

Всичко изригва изведнъж. Земята експлодира и се посипва дъжд от пръст и растения. Дърветата избухват в пламъци. Дори небето се изпълва с пъстри цветя от светлина. Не мога да проумея защо бомбардират небето, докато не осъзнавам, че там горе гейм-мейкърите изстрелват фойерверки, докато истинското унищожение се осъществява на земята. За всеки случай — ако гледката от унищожаването на арената и всички трибути не се окаже достатъчно забавна. Или може би като празнична заря за кървавата ни смърт.

Ще оставят ли някого да оцелее? Ще има ли победител в седемдесет и петите Игри на глада. Може би не. В края на краищата, какво са Юбилейните игри, освен... какво прочете президентът Сноу от картичката?

„... напомняне към бунтовниците, че дори най-силните сред тях не могат да победят властта на Капитола...“

Дори най-силните сред силните няма да възтържествуват. Може би изобщо не са имали намерение да излъчат победител в тези Игри. Или може би последният ми бунтарски акт ги е принудил да действат така.

Извинявай, Пийта, мисля си аз. Извинявай, че не можах да те спася. Да го спася ли? С унищожаването на силовото поле най-вероятно отнех и последния му шанс да се спаси и го обрекох на смърт. Може би, ако всички бяхме играли по правилата, щяха да го оставят жив.

Ховъркрафтът се материализира над мен без предупреждение. Ако беше тихо и наблизко кацнеше сойка-присмехулка, щях да чуя как джунглата притихва, а после — и писъка на птицата, който предшества появата на ховъркрафта. Но при този обстрел никога не бих доловила нежния писък.

Лапата се спуска и увисва точно над мен. Металните нокти се плъзват под тялото ми. Искам да изкрещя, да побягна, да се измъкна със сила, но не мога да помръдна, безпомощна съм и се надявам единствено, че ще умра, преди да стигна до неясните фигури, които ме

очакват там горе. Не са пощадили живота ми, за да ме увенчаят като победител, а за да направят смъртта ми колкото е възможно по-бавна и по-публична.

Най-лошите ми страхове се потвърждават, когато лицето, което ме посреща в ховъркрафта, е на Плутарх Хевънсбий, главния гейм-мейкър. Как съсипах прекрасната му идея за Игри, в които арената е тиктакещ часовник, а участниците са бивши победители. Той ще пострада заради този провал, вероятно ще бъде екзекутиран, но не и преди да ми отмъсти. Протяга ръка към мен и си мисля, че се кани да ме удари, но той прави нещо по-лошо. Затваря с два пръста клепачите ми и се чувствам беззащитна. Всичко потъва в мрак. Сега могат да правят с мен каквото желаят, без да го видя.

Сърцето ми бие толкова силно, че от раната на ръката ми пак почва да блика кръв. Мислите ми се замъгляват. Възможно е все пак да умра от загуба на кръв, преди да успеят да ме свестят. Преди да изгубя съзнание, прошепвам благодарност към Джоана Мейсън за отличната рана, която ми нанесе.

Когато отново изплувам в полусъзнание, усещам, че лежа на болнично легло и в лявата ми ръка са забити тръби. Опитват се да ме поддържат жива, защото, ако умра тихо и неусетно, това ще бъде победа. Все още съм неспособна да помръдна, да отворя очи, да повдигна глава. Но като че ли мога да раздвижа дясната си ръка. Вдигам я и тя пада върху гърдите ми, сякаш е перка на риба — не, нещо по-неодушевено, — сякаш е клон. Не мога да координирам движенията си, не знам дали изобщо още имам пръсти на ръцете. И все пак успявам да извъртя ръка и да изтръгна тръбите. Разнася се продължителен пиукащ звук, но не мога да остана будна, за да разбера кой ще се отзове на него.

Когато пак идвам на себе си, ръцете ми са вързани за леглото, а тръбите са отново в ръката ми. Успявам да отворя очи и да понадигна глава. Намирам се в голяма стая с ниски тавани и сребриста светлина. Има две редици легла. Чувам дишането на, както предполагам, други победители. Срещу мен лежи Бийти. Към тялото му са свързани най-малко десет различни машини. *Оставете ни да умрем спокойно!* — изкрещявам мислено. Отпускам глава и отново изпадам в несвяст.

Когато най-после се събуждам, ремъците, с които бях вързана, ги няма. Вдигам ръка и установявам, че имам пръсти, които отново мога

да движа по своя воля. Надигам се, сядам и се държа за леглото, докато стаята идва на фокус. На лявата ми ръка има превръзка, но тръбите са прибрани на стойката до леглото.

Сама съм, ако не броя Бийти, който още лежи срещу мен, все така прикован към цял арсенал от машини. Къде са останалите? Пийта, Финик, Енобария и... и... още един, нали? Един от тримата — Джоана, Чаф или Брут — беше още жив, когато започнаха да падат бомбите. Сигурна съм, че ще искат да накажат всички ни за назидание на другите. Къде ли са ги отвели? Дали са ги преместили от болницата в затвора?

— Пийта... — прошепвам аз. Толкова исках да го спася. Още съм решена да го направя. След като не успях да го спася на арената, трябва да го намеря и да го убия сега, преди Капитолът да му отреди някаква мъчителна смърт. Спускам крака от леглото и се оглеждам наоколо за оръжие. На масичката близо до Бийти виждам спринцовки в стерилни пластмасови опаковки. Идеално. Трябва ми само въздух и точно попадение в някоя вена.

Спирам за миг и обмислям дали да не убия Бийти. Но ако го направя, мониторите ще започнат да пиукат и ще ме хванат, преди да стигна до Пийта. Безмълвно обещавам да се върна и да го довърша, ако мога.

Гола съм, като се изключи тънката нощница, затова пъхам спринцовката под превръзката, която покрива раната на ръката ми. На вратата няма пазачи. Сигурно се намирам на километри под Тренировъчния център или в някоя крепост на Капитола, и няма възможност за бягство. Все едно. Не бягам, а само довършвам започнатата работа.

Промъквам се по тесния коридор и стигам до метална врата, която е леко откrehната. Зад нея има някой. Изваждам спринцовката и я стисвам в ръка. Прилепвам се плътно към стената и се вслушвам в гласовете.

— Съобщенията са прекъснати в Седми, Десети и Дванайсети окръг. Но сега Единайсети контролира транспорта, така че има поне някаква надежда да успеят да изнесат храна.

Струва ми се, че е Плутарх Хевънсбий. Макар всъщност да съм разговаряла с него само веднъж. Някакъв дрезгав глас пита нещо.

— Не, съжалявам. Няма начин да стигнеш в Четвърти окръг. Но съм дал специални заповеди да я изведат оттам, ако е възможно. Друго не мога да направя, Финик.

Финик. Боря се да осмисля този разговор и факта, че той се води между Плутарх Хевънсбий и Финик. Толкова ли е близък и скъп на Капитола, че да бъде оправдан за престъпленията си? Или наистина не е имал представа какво се кани да прави Бийти? Той казва още нещо с дрезгав глас. Глас, пълен с отчаяние.

— Не ставай глупав. Това е най-лошото, което можеш да направиш. Така със сигурност ще причиниш смъртта ѝ. Докато си жив ти, ще държат и нея жива като примамка — казва Хеймич.

Казва Хеймич! Натискам вратата и влизам с препъване в стаята. Хеймич, Плутарх и напълно съсипаният Финик седят около маса, отрупана с храна, която никой не яде. От кръглите прозорци струи дневна светлина, а в далечината виждам върховете на гора. Летим.

— Свърши ли със самоунищожението, скъпа? — казва Хеймич: в гласа му ясно долавям раздразнение. Но когато залитам напред, той идва и ме хваща за китките, за да ме задържи. Поглежда ръката ми. — Значи така — ти и една спринцовка срещу Капитола? Виждаш ли, ето защо никой не те оставя ти да правиш плановете. — Взира се неразбиращо в него. — Пусни я. — Усещам как натискът върху дясната ми китка се усилва, докато накрая разтварям ръка и пускам спринцовката. Той ме настанява на един стол до Финик.

Плутарх слага пред мен купа бульон. Едно хлебче. Пъхва лъжица в ръката ми.

— Яж — казва той с много по-мил тон от Хеймич.

Хеймич сяда точно пред мен.

— Катнис, ще ти обясня какво се случи. Не искам да задаваш никакви въпроси, докато не свърша. Ясно ли е?

Кимвам сковано. И той ми разказва следното:

Имало план да ни измъкнат от арената още от мига, в който били обявени Юбилейните игри. Трибутите-победители от окръг 3, 4, 6, 7, 8 и 11 били посветени в плана до различна степен. От няколко години Плутарх Хевънсбий бил част от нелегална група, поставила си за цел да събори властта на Капитола. Погрижил се жицата да е сред оръжията. Бийти имал задачата да унищожи силовото поле. Хлябът, който получихме на арената, бил код, посочващ времето на

избавлението. Окръгът, от който бил хлябът, означавал деня. Третият ден. Броят на хлебчетата — часът. Двайсет и четири. Ховъркрафтът принадлежи на Окръг 13. Бони и Туил, жените от Окръг 8, които срещнах в гората, бяха прави за съществуването и отбранителните му способности. В момента пътуваме по много заобиколен път към Окръг 13. Междувременно в повечето окръзи на Панем има истински бунт.

Хеймич спира, за да разбере дали следвам мисълта му. Или може би е приключил за момента.

Това е ужасно много, за да го възприема — този сложен план, в който съм била пионка, точно както бях определена да бъда пионка в Игрите на глада. Използвана без съгласие, без да знам нищо. Поне в Игрите на глада знаех, че си играят с мен.

Предполагаемите ми приятели се оказват много по-потайни.

— Не ми казахте. — Гласът ми е също толкова дрезгав, като този на Финик.

— Не казахме нито на теб, нито на Пийта. Не можехме да рискуваме. Дори се тревожех, че по време на Игрите може да споменеш непредпазливата ми постъпка с часовника. — Плутарх измъква джобния си часовник и прокарва палец по кристала, като осветява сойката-присмехулка. — Разбира се, когато ти го показах, исках да ти съобщя нещо за арената. Очаквах, че ще бъдеш ментор. Мислех си, че това ще е първата стъпка да спечеля доверието ти. Не ми е хрумвало, че пак ще бъдеш трибут.

— Все още не разбирам защо Пийта и аз не бяхме посветени в плана — казвам.

— Защото щом силовото поле избухнеше, щяха да се опитат да заловят първо вас, и колкото по-малко знаехте, толкова по-добре — казва Хеймич.

— Първо нас ли? Защо? — казвам, като се опитвам да следя мисълта му.

— По същата причина, по която ние, останалите, приехме да умрем, за да ви спасим — казва Финик.

— Не, Джоана се опита да ме убие — казвам аз.

— Джоана те повали, за да извади проследяващото устройство от ръката ти и да отклони Брут и Енобария от теб — обяснява ми Хеймич.

— Какво? — Главата ужасно ме боли и искам да престанат да говорят със заобикалки. — Не разбирам за какво говорите...

— Трябваше да те спасим, защото ти си сойката-присмехулка, Катнис — казва Плутарх. — Докато ти си жива, ще живее и революцията.

Птицата, брошката, песента, къпините, часовникът, бисквитата, роклята, която избухна в пламъци. Аз съм сойката-присмехулка. Птицата, която е оцеляла въпреки плановите на Капитола. Символът на бунта.

Когато намерих Бони и Туил в гората, заподозрях нещо подобно, но не допусках, че е приело такива размери. А и никой не е искал да разбере тези неща. Спомням си как Хеймич се присмя на плановите ми да избягам от Окръг 12, да започна собствен бунт, дори на предположението, че Окръг 13 съществува. Извъртания и заблуди. А щом е успял да остане скрит зад маската на сарказма и алкохола толкова дълго и толкова убедително, за какво още ме е лъгал? Сещам се.

— Пийта — прошепвам аз и сърцето ми се свива.

— Останалите пазехме живота на Пийта, защото знаехме, че ако той умре, няма начин да те накараме да бъдеш съюзник с тях — казва Хеймич. — А не можехме да рискуваме да те оставим незащитена. — Думите му са сухи, изражението — непроменено, но не може да скрие сивия оттенък, който придобива лицето му.

— Къде е Пийта? — изсъсквам аз.

— Капитолът го залови заедно с Джоана и Енобария — казва Хеймич. И най-последно има приличието да сведе очи.

От техническа гледна точка, аз съм невъоръжена. Но никой не бива при никакви обстоятелства да подценява пораженията, които могат да нанесат ноктите, особено ако набелязаната жертва е неподготвена. Хвърлям се през масата и забивам своите в лицето на Хеймич, при което бликва кръв и наранявам едното му око. После и двамата започваме да си крещим ужасни обиди и знам, че Хеймич едва се сдържа да не ме разкъса, но аз съм сойката-присмехулка. Аз съм сойката-присмехулка и дори при сегашното положение е твърде трудно да ме спасят.

Някой друг помага на Финик и пак се озовавам на леглото — тялото ми е стегнато с ремъци, китките ми са вързани отстрани, затова мога единствено разярено да удрям глава в леглото. Усещам пробуждане от игла в ръката си, а главата ме боли толкова силно, че

спирам да се съпротивлявам и просто надавам ужасни, жални вопли като умиращо животно, докато накрая оставам без глас.

Лекарството ме успокоява, но не ме приспива и изпадам в някакво замаяно състояние на тъпа болка в продължение на цяла вечност. Отново слагат тръбите и ми говорят с успокоителни гласове, които изобщо не стигат до мен. Мисля си единствено за Пийта, който лежи някъде на подобна маса, докато се опитват да изтръгнат от него информация, която той изобщо не притежава.

— Катнис. Катнис, извинявай. — Гласът на Финик прониква в съзнанието ми. Може би защото изпитваме една и съща болка. — Искях да се върна за него и Джоана, но не можех да помръдна.

Не отговарям. Добрите намерения на Финик Одеър ни най-малко не ме интересуват.

— Той е в по-добро положение от Джоана. Много бързо ще разберат, че не знае нищо. И няма да го убият, защото мислят, че могат да го използват срещу теб.

— Като примамка ли? — казвам аз, загледана в тавана. — По същия начин, както биха използвали Ани, така ли, Финик?

Чувам, че плаче, но не ме е грижа. Сигурно няма да си направят труда да я разпитват, толкова е побъркана. Потънала е в бездната на лудостта още преди години по време на своите Игри. Има голяма вероятност и аз да съм тръгнала натам. Може би вече полудявам и никой не смее да ми го каже. Чувствам се достатъчно обезумяла.

— По-хубаво щеше да е мъртва — казва той. — По-хубаво щеше да е всички да сме мъртви, и ние двамата. Щеше да е най-добре.

Е, сега няма какво да кажа. Едва ли мога да го оспорвам, нали самата аз тръгнах да убия Пийта със спринцовка. Наистина ли искам смъртта му? Това, което искам... това, което искам, е да си го върна обратно. Но сега вече никога няма да си го върна. Дори бунтовническите сили да успеят по някакъв начин да свалят властта на Капитола, може да сте сигурни, че президентът Сноу няма да пропусне накрая да пререже гърлото на Пийта. Не. Никога няма да си го върна. Тогава по-хубаво щеше да е мъртъв.

Но дали и Пийта мисли така, или ще продължи да се бори? Той е толкова силен и е толкова добър лъжец. Дали си мисли, че има шанс да оцелее? Или това изобщо не го интересува? То все едно не влизаше в планове му. Вече се беше отказал от живота. Може би, ако знае, че

съм спасена, дори е щастлив. Смята, че е изпълнил мисията си да запази живота ми.

Мисля, че го мразя дори повече, отколкото Хеймич.

Предавам се. Спирам да говоря, да реагирам, отказвам храна и вода. Могат да вкарват със системи в ръката ми каквото искат, но това не е достатъчно да поддържаш жив човек, който е изгубил волята си за живот. Минава ми и откачената мисъл, че ако наистина умра, може би ще оставят Пийта да живее. Не като свободен човек, но като авокс или нещо подобно, прислужник на бъдещите трибути от Окръг 12. Тогава може би ще намери начин да избяга. Моята смърт може да го спаси.

Но ако не може, няма значение. Достатъчно е да умра за отмъщение. Да накажа Хеймич, който превърна нас двамата с Пийта в пионки в своите Игри. Аз му се доверих. Оставих в ръцете му всичко, което обичах. А той ме предаде.

Виждаш ли, ето защо никой не те оставя ти да правиш плановете, каза той.

Вярно е. Никой човек с ума си не би ме оставил да правя плановете. Защото очевидно не мога да различа приятел от враг.

Много хора идват да ме видят, но думите им звучат като прищракването на насекомите в джунглата. Безсмислени и далечни. Опасни, но само ако се приближиш до тях. Щом усетя, че думите стават отчетливи, започвам да стена, докато ми дадат още обезболяващи, и вече не ги чувам.

Но идва момент, когато отварям очи и виждам, че ме гледа човек, който не мога да изключа от съзнанието си. Човек, който няма да ме моли, да ми обяснява или да ме убеждава да променя намеренията си, защото единствено той ме познава.

— Гейл — прошепвам аз.

— Здравсти, Катнип. — Той посяга надолу и отмята кичур коса от очите ми. На бузата му има пресен белег от изгаряне. Ръката му е в превръзка през рамото, виждам бинтове и под миньорската риза. Какво му се е случило? Как е дошъл тук? Сигурно вкъщи е станало нещо много лошо.

Въпросът не е толкова в това да забравя Пийта, колкото да си спомня останалите. Достатъчно е само да погледна Гейл, и лицата им нахлуват в настоящето и настояват да получат внимание.

— Прим?

— Жива е. Майка ти също. Успях да ги измъкна навреме — казва той.

— Значи не са в Окръг 12? — питам аз.

— След Игрите изпратиха самолети. Пуснаха запалителни бомби. — Той се поколебава. — Е, знаеш какво стана с „Таласъма“.

Наистина знам. Видях го как хвъркна във въздуха. Онзи стар склад, покрит с въглищен прах. Целият окръг е покрит с този прах. Представям си как запалителните бомби се сипят върху Пласта и ме обзема непознат до този момент ужас.

— Значи не са в Окръг 12? — повтарям аз. Сякаш с този въпрос ще отложa истината.

— Катнис — казва тихо Гейл.

Разпознавам този тон. Това е същият тон, с който говори на раненото животно, преди да нанесе смъртоносния удар. Инстинктивно вдигам ръка да възпра думите му, но той я улавя и я стисва здраво.

— Недей — прошепвам аз.

Но Гейл никога не крие нищо от мен.

— Катнис, няма вече Окръг 12.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.